

Girlne Ya

Bí mật tình yêu phổ Angel 4



Phần II

MỤC LỤC
Contents

(7)
1
A LỘC ĐẾN RỒI!
Maui Green coming!

(58)
2
ĐỐI MẶT VỚI
THIEU GIA NHÀ GIÀU
Staring young master

(63)
3
HÌNH NHƯ TÔI HƠI THÍCH EM
A bit of the you

(93)
4
CHẶNG ĐƯỜNG DÀI HƠN CẢ KINH TUYẾN
VÀ VĨ TUYẾN
The longest distance

(137)
5
HỘI CHỮ "G" ĐỎ
Fight with Red f



1. A LỘC ĐẾN RỒI!

Maid Green coming!

2. ĐÓI MẶT VỚI THIẾU GIA NHÀ GIÀU

Shining.young master

3. HÌNH NHƯ TÔI HƠI THÍCH EM

A bit of like you

4. CHẶNG ĐƯỜNG DÀI HƠN CẢ KINH TUYẾN VÀ VĨ
TUYẾN

The longest distance

5. HỘI CHỮ “G” ĐỎ

Fight with Red-J

BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL

Tập 4

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐÔNG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085

Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔNG TẠI MIỀN TRUNG

102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511)

3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH

276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hồ Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867

Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản: PHẠM QUANG VINH

Chịu trách nhiệm bản thảo: NGUYỄN HUY THẮNG

Biên tập: NGUYỄN SÔNG THAO

Trình bày: NGUYỄN KIM ĐIỆP

Minh họa: THEO NGUYỄN BẢN

Sửa bài: HƯƠNG LAN

In 5.000 bản - Khổ 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty TNHH In và
DVTM Phú Thịnh
Đăng kí kế hoạch xuất bản số : 04-2012/CXB/121-166/KĐ cấp
ngày 1/12/2011
Quyết định xuất bản số : 413/QĐKĐ kí ngày 17/12/2012
In xong và nộp lưu chiểu tháng 1/2013.



"Ha ha ha! Tuyệt Trí! Từ giờ làm
hành quy mà cậu thích à?"

1

Chapter

A LỘC ĐẾN RỒI!
Maid Green coming!





[Hi vọng]

Trong mắt tôi

Niềm hi vọng là cánh cửa Trung tâm bảo trợ xã hội Giảm Lạc

Luôn mở cửa đón chào người nhuốm đày bụa đường như tôi

Nhưng trong mắt A Lộc

Hi vọng giống như bọt biển bị gió thổi bay

Xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.

Đường Văn Hoa, thành phố Tĩnh Hoa.

Đường Văn Hoa là con phố đi bộ vui chơi, ăn uống và mua sắm nổi tiếng. Có điểu cạnh các cửa tiệm chật ních, ồn ã, thì vẫn có cửa tiệm chìm mình trong cõi tĩnh lặng. Thu Thủy Đường là quán trà nổi tiếng mang đậm chất phương Đông. Cửa tiệm này được làm bằng gỗ, phía trong là một chiếc cầu thang xoắn ốc dẫn lên tầng. Bên trên lầu chỗ ngồi lịch sự và được ngăn thành từng khu bằng những tấm gỗ màu vàng. Ánh mặt trời chiếu qua những cánh cửa sổ làm bằng giấy dàu, như phun một lớp ánh sáng mờ ảo bao phủ khung cảnh xung quanh. Trong căn phòng bên trái gần cửa sổ, một làn khói xanh bốc lên mờ mịn.

Cây nê n trắ ng đang cháy dở nhỏ từng giọt, từng giọt xuồ ng chân đê . Ánh sáng ảm đạm quyện vào làn khói, khiê n cả căn phòng như được phủ một tắ m sa tanh mỏng, lúc mờ lúc tỏ.

Gian phòng rộng rãi, thoáng đắ ng, được bài trí theo kiể u Trung Hoa, bàn ghê gỗ đen bóng, chậu cây thủy trúc kê sát tường, những cuồ n sách cổ bì a xanh, còn cả bức bình phong có hình chim công và hoa mẫu đon...

Phía trong cùng của căn phòng kê mắ y chiế c bàn trà ki cổ màu đen. Chàng trai trong bộ quầ n áo trắ ng và người đàn ông trung tuổ mặc áo cổ truyề n màu xanh đang ngồ i khoan chân bên bàn cờ, ngay cạnh đó là cái đỉnh đồ ñng được chề tác tinh xảo.

Ánh sáng yê u ớt mờ ảo chiế u vào khuôn mặt của người đàn ông trung niên, nhưng không thể nhìn rõ đường nét trên mặt ông.

Cạch!

Người đàn ông trung niên nhìn chăm chú vào bàn cờ, nghĩ ngợi một lúc, rô i đưa tay nhắ c một quân cờ di chuyển về phía trước. Tiế ng quân cờ đập vào bàn cờ vang lên rắ t đanh.

“Thắ y... bảng nhắ t vương tam soái mới thề nào?”

“...” Chàng trai áo trắ ng không hé răng nói một lời nào, vẫn nhìn chắ m chắ m vào bàn cờ, rô i đột ngột nhắ c lên quân tượng đỏ đi một bước, chặn trước quân sĩ đen, “Giang Sóc Lưu xuắ t hiện... chỉ là ngoài dự tính.”

“Ồ !” Thắ y bị quân tượng đỏ chặn ngang, người đàn ông trung niên tùm tùm cười, sau đó lắ c đầ u, “Hơ hơ hơ, nhưng đừng quên chính điề u bắ t ngờ đó suýt nữa làm hỏng toàn bộ kế hoạch của chúng ta.”

“... Vậy xin chú chỉ bảo thêm cho!” Thầy người đàn ông trung niên nói vậy, chàng trai áo trắng cúi đầu cung kính đáp lại.

“Hơ hơ hơ...” Người đàn ông trung niên mỉm cười, di chuyển quân pháo đến đằng sau quân tượng đỏ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt chàng trai áo trắng, “Gặp phải trường hợp thế này, tự mình thịt nát xương tan chỉ bằng tọa sơn xem hổ đâu.”

“Tọa sơn xem hổ đâu?” Chàng trai áo trắng nhìn quân pháo đen đột ngột xuất hiện sau quân tượng đỏ, mặt có chút khó xử, “Chỉ có đi... ở Liên minh trung học Tinh Hoa, không ai có thể đâu được với Giang Sóc Lưu...”

“Hơ hơ hơ, chưa chắc đâu!” Người đàn ông trung niên khẽ nhếch mép cười, thò tay vào cái chậu men xanh viền vàng kim để cạnh bàn cờ, cầm lên một bông hoa sen màu tím, sau đó đặt lên bàn cờ, ngược đầu ngả ra hiệu với chàng trai áo trắng.

“Tiến thoái lưỡng nan!” Nhìn thầy bông sen tím nhạt trên bàn cờ và hai con tượng chắn ngang đường, kẹt con sĩ đen ở giữa, làm con tướng đỏ chạy đằng trời, chàng trai áo trắng ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trung niên với ánh mắt như chim ưng thầy mô i...

Reng reng reng!

Sáng sớm thứ hai, những ngôi sao trên bầu trời vẫn chưa biến mất hẳn, trong phòng 305 của kí túc xá nữ trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa bỗng có tiếng chuông điện thoại reo lên inh ỏi.

“U hu... Sao chuông đồng hồ báo thức sớm thế không biết?... Mình vẫn chưa ngủ đã!...” Tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng, một cánh tay chơi với sờ về phía đầu giường, run rẩy

tóm được chiếc đồng hồ báo thức hình gà trống, đưa tới trước khuôn mặt đang ngái ngủ, “Á!... Mới bốn giờ... Lạ thật! Đồng hồ báo thức vẫn chưa reo mà!...”

Ai ngờ tiếng chuông điện thoại càng lúc càng réo to, khuôn mặt ngái ngủ uể oải dụi dụi mắt, đặt đồng hồ sang một bên, rồi lật người bò dậy.

“Chuông điện thoại di động? Tên nào chán sống rồi mà gọi cho mình sớm thế không biết? A... a... a!” Sau khi ngáp một cái rõ to, tay cố nắm lấy cái điện thoại di động ở đầu giường, ngán ngẩm ấn nút nhận điện thoại, “A lô!... Lạc Tiểu Liên nghe đây...”

“Hi! A Lộc yêu dấu! Mặt trời sắp chiếu xuống đêm rồi mà vẫn chưa dậy à?” Ở đầu điện thoại bên kia, Thời Tuân mặc một cái áo *T-shirt* trắng, ngõngi khoan chân trên giường, nở nụ cười ma mãnh.

“Í! A... A Lộc?... Cậu gọi nhầm điện thoại rồi!” Lạc Tiểu Liên lắc lắc cái đầu còn chưa tỉnh hẳn, trả lời dứt khoát.

“Haiz!... Lẽ nào mình gọi nhầm thật?” Thời Tuân nói đoạn, khoe miệng hơi nhếch lên, sau đó nói từng chữ như trẻ lớp một học đánh vần, “Có điê... u... lời... tỏ... tình... với... anh... Hàn... Thu... Dạ...”

“Anh Hàn Thu Dạ?” Nghe thấy ba chữ “Hàn Thu Dạ”, Lạc Tiểu Liên lặng người đi như bị kim châm vào mông, rồi bật dậy như lò xo, trợn mắt hét lên, “Thời Tuân! Cậu muốn gì đây hả?”

“Ừ hứ!” Phản ứng của Lạc Tiểu Liên khiến Thời Tuân rất hài lòng, cười híp mắt lại thành hai dải râu vô tình cong cong, tự ra dấu tay chữ V với mình, “Bé Củ Lạc nè, xem ra bé tỉnh ngủ hẳn rồi, nghe thiếu gia Thời Tuân tuyên bố đây: Bắt đầu từ giờ phút này bé sẽ phải thực hiện ‘Điều khoản A Lộc’. Cho bé mười phút để bung một bát cháo thịt thăn trứng gà thơm lừng để dành cho tôi, tôi sẽ nhả n

địa chỉ nhà vào điện thoại cho bé. Hôm nay bữa trưa tôi muốn ăn cơm gà chiên, kem Häagen-Dazs và uống hồng trà. Đúng thế, còn bữa tối nay thì...”

“Gì... gì cơ? Trời ơi, quân lưu manh! Á á á á á á...”

Lạc Tiểu Liên hét lên thảm thiết như lợn bị chọc tiết. Cuộc sống thảm thiết của nô tì A Lộc chính thức bắt đầu...

6:00 AM, trên đường Tỉnh Quang.

“A Lộc ngô! Nhanh chân lên hộ cái! Thẻ lực bé tốt như vậy, sau này có thất nghiệp thì cũng không sợ chết đói đâu, đi đập xích lô thuê cũng được đấy!”

Mặt trời ửng màu da cam nhô ra khỏi những đám mây xanh phía cuối đường chân trời. Khi con đường còn chìm trong giấc ngủ say chưa tỉnh, một cô gái mảnh mai đang cố gắng nhào người ra đập xe địa hình, mồ hôi đầm đìa. Còn một anh chàng nom rất điển trai thì ngơ ngác phía sau, dưới chiếc mũ lưỡi trai trắng là cặp kính màu trà to bự. Cậu ta uống lon coca ừng ực, vênh mặt lên nói, chẳng khác nào địa chủ sai bảo kẻ ăn người ở.

“Đủ rồi đó! Tôi nhận nhin có mức độ thôi nhé!” Lạc Tiểu Liên điên tiết quay đầu lại, trừng mắt nhìn Thời Tuân như muốn ăn tươi nuốt sống, “Thời Tuân, đoạn băng trong điện thoại cậu đã xóa chưa đấy? Cậu phải thể dục nghe chưa!”

“Tôi thể là đã xóa rồi!” Thời Tuân giơ ngón trỏ ra, lắc lư cái đầu thản nhiên như không, “A Lộc, tôi là chủ nhân của bé, tôi nhắc bé, trong giờ làm việc phải chuyên tâm. Mười phút nữa tôi hẹn đi đánh bóng rổ. Không được đến trễ đâu đấy!”

“Sớm như thế này mà đã bắt tôi chở cậu đi. Lương tâm của cậu bị kiến tha đi hết rồi hả?”

“A... Lộc...”

“Híc...”

12:00 AM, tại trường trung học Tinh Hoa.

Lạc Tiểu Liên đói mê mèm, cả người đẹp lép như con tôm, lén lút thò đầu ra khỏi tòa nhà thí nghiệm của trường trung học Tinh Hoa.

Tên Thời Tuân tệ hại sao lại bắt mình mang cơm tối sau nhà thể dục của trường Tinh Hoa nhỉ? Nhỡ đâu bị tội học sinh Tinh Hoa phát hiện thì mình đi đời nhà ma mất.

“Á! Cô... cô... cô...! Sao lại là cô?”

Đúng lúc Tiểu Liên đang mải nghĩ thì một tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Lạc Tiểu Liên lạng người đi, quay đầu lại cứng như một cỗ máy thì thấy Tiêu Nham Phong đang kẹp cuốn sách vào nách, mặt mày sừng sốt đứng ngay sau lưng cô, mắt lộ rõ ra như nhìn thấy quái vật.

Bình!

Thế là tiêu đời rồi!

Năm chữ ấy giông như một mảnh thiên thạch từ trên trời rơi xuống giáng vào đầu Lạc Tiểu Liên. Nhưng sau đó cô kịp định thần, không nói nửa lời đã chạy bán sống bán chết.

Đúng lúc đó, tiếng hét đầy hung phấn như mèo bắt được chuột vang lên phía sau lưng Lạc Tiểu Liên:

“Có gián điệp! Gián điệp trường Đức Nhã. Mau bắt lấy con nhỏ đó!”

...

3:00 PM, tại phòng học lớp 10A1 trường trung học Đức Nhã.

“... Trong câu hỏi này, phương trình hóa học nên là...”

Các học sinh trong lớp đang chăm chú nghe giảng, còn Lạc Tiểu Liên xin nghỉ sớm với lí do “viêm dạ dày cấp tính”. Miệng cô cắn chặt cái túi nilon đựng đồ ăn, ép người sát vào tường như con thạch sùng cố gắng bò lên. Đột nhiên tay cô bị kẹt vào tường, không thể nhúc nhích nổi.

Chết thật! Tường đang phẳng lì vậy mà lại mọc đầu ra một lỗ hồng to tổ chẳng.

“Ai đây? Ai ở đó?”

Đột nhiên, từ xa vọng lại tiếng hét đanh thép, khiến Tiểu Liên xém chút nữa thì vỡ mật.

Lạc Tiểu Liên cẩn thận nhòm vào bên trong bức tường, chỉ thấy từng cơn gió lạnh thổi xuyên lùa ra. Có đôi mắt như hai chiếc đèn pha chiếu từ xa tới chỗ Tiểu Liên.

Hóa ra là bác bảo vệ trường. Nếu bị bắt thì chết chắc rồi. Đang giờ học mà dám trèo tường ra khỏi trường là vi phạm nội quy.

Nghĩ tới cảnh lấy ga trải giường thả lại làm tay nải, đứng run rẩy trong gió lạnh phiêu dạt nơi chân trời, Lạc Tiểu Liên bỗng thấy sờn gai óc.

Không được, mình phải tìm mọi cách chuồn mới được.

Lạc Tiểu Liên cắn chặt răng nhìn xung quanh, đột nhiên mắt cô sáng rực như Colombo phát hiện ra lục địa mới.

Đứng dưới góc tường phía bên này, một người nom mảnh mai đang giờ chiếu c DV lên quay lầy quay để. A! Thẩm Tuyết Trì.

Hay quá! Đúng là trời không tuyệt đường người. Lạc Tiểu Liên cảm động tới mức mặt mũi ửng hồng, vội vàng gọi í ới: “Tuyết Trì! Tuyết Trì!”

“...”

Thẩm Tuyết Trì phát hiện ra Lạc Tiểu Liên đang bị mắc kẹt, nhưng nhờ ta chỉ hơi đứng đưa tròn mắt, sau đó vẫn thản nhiên giờ chiếu c DV trong tay lên ngắm thẳng về phía Lạc Tiểu Liên.

Tiếng bước chân gập gáp của bác bảo vệ trường càng lúc càng gần, Lạc Tiểu Liên nhìn chằm chằm chiếu túi nilon, đột nhiên nảy ra một ý.

May mà mình đã chuẩn bị từ trước, biết Tuyết Trì thích ăn bánh quy nhât, nên mình có làm thêm một ít dành riêng cho nhỏ ta.

Đầu Lạc Tiểu Liên dầm đĩa mồ hôi, rút vội một bịch bánh nhỏ trong túi nilon ra, vội vàng hươ hươ về phía Thẩm Tuyết Trì.

“Ha ha ha! Tuyết Trì! Tớ có làm bánh quy mà cậu thích ăn nè!”

Lúc này, mắt Tuyết Trì sáng rực lên. Quả nhiên, cô đặt vội chiếu c DV trong tay xuống, ngoan ngoãn đi về phía góc tường. Lạc Tiểu Liên như người vừa được gỡ gông cùm xuống, thở phào nhẹ nhõm... Coi như lần này được cứu rồi!

Thẩm Tuyế t Trì đón lấy bịch bánh trong tay Lạc Tiểu Liên, chẳng nói chẳng rằng, mở bịch bỏ tọt bánh vào miệng, nhai tốp ta tốp tốp.

“Này... Tuyế t Trì, cậu giúp tôi đi mà...” Thấ y Tuyế t Trì vẫn mãi mê thưởng thức bánh quy, Lạc Tiểu Liên toát mồ` hôi lạnh.

Chưa đợi Lạc Tiểu Liên kịp nói hế t câu, Thẩm Tuyế t Trì đã quấ c mắ t liế c túi bánh còn lại trong tay Lạc Tiểu Liên: “Của hắ n nhiề u hơn!”

Sau đó chỉ vào túi bánh be bé trong tay mình: “Của tôi ít!”, rồ i mặt lạnh như băng đi thẳng không thèm quay đầ u lại.

“Á! Tuyế t Trì... Đợi đã!....”

Trời ơi! Nhỏ ta có thể suy nghĩ bắ ng tư duy của người bình thường đợc không vậy? Đú ng lúc Lạc Tiểu Liên đang nước mắ t ngắ n nước mắ t dài thì bỗng vang lên bước chân cộp cộp cộp liên hô i...

Tiế ng chân của bác bảo vệ trường gầ n trong gang tắ c: “Ai? Mau xuố ng đây cho tôi!”

Xoẹt!

Hế t cách rồ i, đành xài chiêu “cùng đờ ng thì dứt giậ u” vậy.

Tiế ng xé vải chói tai vang lên.

Nửa phút sau, bác bảo vệ thò đầ u vào lỗ hỏ ng của bức tường thì chỉ nhìn thấ y một cái tay áo đờ ng phục màu xanh lục đang bay lơ lửng theo gió.

Phía đầu kia của bức tường, Lạc Tiểu Liên như vị thần, bị rách mất một tay áo, miệng ngậm chặt chiếc túi nilon, chạy như điên về phía trước...

Bốp!

“Á á á á á! Tôi chịu đủ rồi!”

Ngày thứ hai trong cuộc đời của A Lộc, bốn tiếng buổi sáng vừa kết thúc, Lạc Tiểu Liên mất thính giác như mất con gà u trúc, tức tởm đập chiếc hộp cơm đã được bọc túi nilon cẩn thận xuống mặt bàn, sau đó gào tướng lên: “Thời Tuân! Mi đúng là đồ tiểu nhân bỉ ổi! Đồ răn độc! Quân bất lương! Hai ngày... hai ngày rồi mình chỉ ngủ được có hơn bốn tiếng một ngày, ngay cả thời gian ôn bài cũng chẳng có, ăn cơm thì như đánh vật.”

Chiếc bàn rung lên bần bật vì cơn nóng giận ngút trời của Lạc Tiểu Liên. Thẩm Tuyết Trì thờ ơ nhìn Lạc Tiểu Liên, rồi cúi đầu nhìn chiếc bàn, im lặng một lát mới mở nắp hộp cơm ra.

Hộp cơm tỏa mùi thơm ngào ngạt, một luồng sáng nhúc nháy ánh lên trong mắt Thẩm Tuyết Trì.

“Cậu có biết không, quá đáng nhất là mười hai giờ đêm hôm qua, tên mặt người dạ thú đó còn gọi điện đến, ca cẩm là hấn mất ngủ, bắt tôi phải nghe hấn kể chuyện hấn. Hấn là trẻ con ba tuổi chớ? Còn nữa, buổi sáng hấn hạ hấn vẫn chưa đủ, buổi chiều tan học còn phải lọ mọ về nhà hấn làm việc nhà. Tên khốn này đúng là bỉ ổi thái, hấn tưởng mình ghê gớm lắm chớ. Còn nữa, chưa hết đâu...”

Lạc Tiểu Liên nói một thôi một hồi... Nói như súng máy bắn tia lia lia...

Tiểu Liên giở ng như thùng thuở c súng sắ p nổ, hai bàn tay nắ m chặt, ngò ì đố ì diện với Thảm Tuyế t Trì kể tội, rửa xả tên Thòi Tuân không thương tiế c.

Thảm Tuyế t Trì một tay giờ cái máy DV ngắ m thẳng vào mặt Lạc Tiểu Liên đang giận dữ để ghi hình trực tiế p, một tay lắ y chiế c tấm tre xiên thức ăn trong hộp cơm rô ì thản nhiên đút vào miệng.

“Đồ` hèn hạ! Quân lưu manh! Tên chế t bắ m! Thòi Tuân, tô t nhắ t mi hắ biế n khỏi đời ta cho khuắ t mắ t... Hừ hừ hừ!”

Sau khi mắ ng nhiế c Thòi Tuân không tiế c lời, Lạc Tiểu Liên cuố ì cùng cũng chịu ngừng lại. Nhưng mắ t cô lô ì ra như ổ c bươu nhả miệng, mệ t nhọc thờ hỏn hà hỏn hỏn như vận động viên vừa chạy tám trăm mét.

“Ừm, ừm!” Thảm Tuyế t Trì vừa tiế p tục nhai đồ` ăn, vừa chĩa ó ng kính về` phía Lạc Tiểu Liên, nói bâng quơ, “Đạo này hay nhắ c tới hắ n thế !”

“Hừ... Tôi còn có cách gì nữa đâu.” Vừa lúc nắ y đồ` n hế t sức rửa xả cho hả giận nên giờ Lạc Tiểu Liên mệ t lử người, chẳng khác nào một quả bóng bơm căng bị xì hơi, nắ m bò trên bàn, “Gắ n đây ngoài việc ngủ và đi vệ sinh, còn lại gắ n như lúc nào tôi cũng phải bám lắ y như Ôsin. Ngày nào cũng nhận được điện sai làm cái nọ cái kia liên tục, ngay cả đi ngủ tôi cũng nắ m mơ thắ y hắ n truy sát tôi. *Haizzz!*”

“Chep chep chep!” Thắ y Lạc Tiểu Liên cắ n nhắ n, Thảm Tuyế t Trì vừa mới xiên miế ng thịt bò cho vào miệng, bèn trầ m tư một lúc, sau đó đặt cái tấm xuố ng, mở sổ ghi chép, “Xem này!”

“O... là cái gì thế ?” Lạc Tiểu Liên chố ng cắ m, lắ c lư cái đầ u, cô` gắ ng căng đôi mắ t nặng như đeo chì nhìn cuố n sổ ghi chép.

Thoá t một cái, Tiểu Liên xây xắm cả mặt mày.

Tập tản văn của Thẩm Tuyế t Trì

Bài về tình yêu

Kẻ ngó c và người đáng thương

Kẻ đang si tình là kẻ ngó c

Chăm chăm điện thoại nói lời vắn vơ

Kẻ đang yêu đương, kẻ đáng thương

Trong lòng thì thích, bên ngoài thờ ơ

Kẻ đang si tình sao mà ngó c

Trong tim chỉ có mỗi một người

Kẻ đang yêu đương, kẻ đáng thương

Tự mình biế n mình thành kẻ ngó c...

“Cậu... cậu... cậu... vẫn viết thơ hả? Cậu cho tôi xem cái này làm gì?...” Lạc Tiểu Liên nhìn bài thơ dài dă ng đặc trong cuố n sổ của Thẩm Tuyế t Trì, trên đầ u như có làn khói xanh bay lên.

“Đây là cậu đầ y!” Thẩm Tuyế t Trì nhai thịt bò rau rầu, nói khe khẽ.

“Là tôi...” Lạc Tiểu Liên tròn xoe mắ t không hiểu đầ u của tai nghe ra sao, sau đó liế c xéo Thẩm Tuyế t Trì, “Cậu viết về người đang yêu mà... Cái này thì liên quan gì tới vụ tôi bị tên khố n Thời Tuân hành hạ chứ!”

“Ừ!” Thảm Tuyết Trì nuốt miếng thịt bò trong miệng, mắt nhìn chằm chằm Tiểu Liên rồi nói, “Trước là thù hận, sau là yêu thương!”

“...” Nghe thấy lời sấm truyền của Thảm Tuyết Trì, một giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn trên trán Lạc Tiểu Liên. Con nhỏ này chỉ toàn nói linh tinh.

“Còn nữa, hôm qua Hàn Thu Dạ tìm cậu, cậu không có trong lớp.” Nói đến đây, Thảm Tuyết Trì nhíu mày vẻ chán chường, “Truyền đạt lại một thật.”

“Anh Hàn Thu Dạ á?...” Nghe thấy cái tên này, đôi mắt Lạc Tiểu Liên đang mệt mỏi bỗng sáng ngời, cô đứng thẳng người lên, “Anh ấy... đến tìm tôi hả? Nhưng... tôi...”

Cô hơi buồn bã cúi đầu nhìn mặt bàn, tim như bị ngâm trong nước chanh, thấy chua xót vô cùng. Ánh mắt vừa ánh lên tia hi vọng đột nhiên như bị phủ một đám mây đen kịt.

Hai ngày nay bị tên Thời Tuân quay như đê nên dường như Tiểu Liên không còn có thời gian để nghĩ tới Hàn Thu Dạ nữa...

Biết tin anh Hàn Thu Dạ đến tìm mình, mình rất vui, nhưng bây giờ không phải là lúc gặp mặt anh ấy. Bởi vì mình đã quyết tâm, trước khi bày tỏ tình cảm, nhất định phải trở thành người giỏi giang, xứng đáng với anh ấy. Bây giờ mình cần nỗ lực hơn nữa, nhất định phải kiên trì cảm...

“Ừ!” Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên nở nụ cười tươi roi rói như tự cổ vũ mình. Sau đó cô lên dây cót tinh thần, liếc nhìn cái điện thoại, nói đồng dục như tuyên bố một sự kiện trọng đại, “Đến giờ rồi, Lạc Tiểu Liên này đã nói là làm, bây giờ phải đi đưa cơm cho tên ngốc Thời Tuân mới được. Xuất phát thôi!...”

Nói xong, cô giơ tay ra chuẩn bị thu dọn hộp cơm trên bàn, nhưng khi cô cúi đầu nhìn hộp cơm thì...

Uỳnh!

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu cô: “Á... Hộp... hộp cơm... sao lại nhẵn như chùi thế này?”

“Um um...” Thầy mặt Tiểu Liên như sắp sửa rơi xuống đáy vực thẳm, Thảm Tuyết Trì vẫn cố nuốt nốt miếng bắp cải cuối cùng, rồi nói điềm nhiên như không, “Thịt bò ngon, rau hơi mặn.”

“Hà? Cái gì?” Thầy Thảm Tuyết Trì quay người đi về chỗ của mình, Lạc Tiểu Liên như hóa đá, “Thảm Tuyết Trì, đợi đã! Hộp cơm... làm thế nào bây giờ?”

Nghe thầy tiếng kêu than ỉ ôi của Lạc Tiểu Liên khi rời khỏi phòng học, Thảm Tuyết Trì vẫn tỉnh bơ đeo tai nghe nhạc...

“A! Anh Hàn Thu Dạ! Anh Hàn Thu Dạ kìa!”

“Trời ơi, sao anh ấy lại đích thân tới lớp mình thế này?”

Anh ấy tìm ai vậy?”

“Anh Hàn Thu Dạ đẹp trai quá đi!”

Tách! Tách! Tách! Tách!

Một lúc sau, phòng học đang yên ắng bỗng rộ lên tiếng gào rú kinh ngạc long trời lở đất. Tiếng theo đó là tiếng chụp hình tanh tách của điện thoại di động.

Thảm Tuyết Trì lạng người đi, quay đầu nhìn về phía cửa phòng học, không biết từ lúc nào, Hàn Thu Dạ đã xuất hiện bên

trong cái tổ ong vò vẽ của những *fan* cuồng. Anh hơi ngại ngùng nhưng vẫn giữ nụ cười tươi, lịch thiệp xin đi qua.

Thẩm Tuyết Trì nhìn chăm chú cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, sau đó lầm bầm: “Ồn chết đi được!”

Ánh mắt cô hơi xao động, đi thẳng ra ngoài cái tổ ong vò vẽ, ở cửa lớp cô cất tiếng nói dứt khoát khiến người ta sồn da gà: “Tránh ra!”

Nữ hoàng băng giá của trường Đức Nhã vừa ra lệnh, bên ngoài lớp học 10A1 khói đen ngùn ngụt bốc lên tận trần nhà. Chỉ nửa phút sau, cả hành lang chỉ còn lại Tuyết Trì với vẻ mặt thờ ơ và khuôn mặt kinh ngạc của Hàn Thu Dạ.

“Thẩm... Thẩm Tuyết Trì, cảm ơn em...” Hàn Thu Dạ liếc lịch sự cảm ơn, “Đúng rồi, Lạc Tiểu Liên có trong lớp không em?”

“Không!” Thẩm Tuyết Trì trả lời dứt khoát, ánh mắt lộ vẻ ngán ngẩm, “Lại là anh!”

“Ồ... anh xin lỗi, làm phiền em rồi...” Hàn Thu Dạ mỉm cười hời hợt với Thẩm Tuyết Trì, rồi quay người chuẩn bị đi tiếp.

“Đứng lại!”

Hàn Thu Dạ dừng chân, quay người, ngạc nhiên nhìn Thẩm Tuyết Trì.

Khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Tuyết Trì vẫn không biến sắc, nhưng ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng Hàn Thu Dạ, dường như đang chát vắn: “Anh thích Tiểu Liên?”

Câu hỏi đột ngột của Thẩm Tuyết Trì như sét đánh trúng Hàn Thu Dạ, khiến anh lạng người đi, đứng chôn chân tại chỗ.

“Anh... anh luôn coi Lạc Tiểu Liên là...” Hàn Thu Dạ khe khẽ nói, ánh mắt có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra hơi dao động, nụ cười nặng trĩu, “... là bạn...”

“Bạn?” Thẩm Tuyết Trì nhắc lại từ đó, ánh mắt vừa nghiêm nghị lại vừa lạnh lùng, “Đừng để Tiểu Liên ôm mộng hảo nữa!”

“Ý em là... là sao?” Hàn Thu Dạ lại lặng người đi, khuôn mặt hơi khó hiểu, đôi mắt mở to nhìn Thẩm Tuyết Trì.

“...” Thẩm Tuyết Trì yên lặng nhìn thẳng mặt Hàn Thu Dạ, một lúc sau mới dửng dưng đáp, “Tự mình nghĩ đi!”

Nói xong, Thẩm Tuyết Trì rảo bước nhanh về phía cầu thang ở cuối hành lang, chỉ còn Hàn Thu Dạ mặt mày sững sờ đứng một mình ở cửa, không thốt lên nổi một câu nào...

Hàn Thu Dạ cúi đầu trầm tư một lúc, rồi cũng bỏ đi về phía kí túc xá. Đột nhiên anh dừng chân lại, ánh mắt lo lắng nhìn cái bóng đứng ở phía xa xa, cả người bỗng lạnh toát... Chỉ thấy Thời Tuân một tay dứt túi vệ bát cần đời, một tay cầm hộp cơm đi về phía trường trung học Tinh Hoa, cả khuôn mặt ánh lên nụ cười rạng rỡ.

Đúng lúc này, Thời Tuân dường như cảm thấy điều gì đó khác thường nên bước chậm lại. Khi hơi liếc mắt, Thời Tuân thấy bóng của Hàn Thu Dạ đi lướt qua.

“...” Thấy Hàn Thu Dạ lặng lẽ nhìn mình, không đúng, nên nói là nhìn hộp cơm trong tay mình, Thời Tuân lặng người đi một lúc, trong đầu bỗng hiện lên dáng vẻ chán nản và nụ cười gượng gạo của Lạc Tiểu Liên ở sân vận động Lam Trướng... Thời Tuân nhìn Hàn Thu Dạ chầm chầm, sau đó hứ một tiếng khe khẽ, mắt sáng rực lên.

“Hơ hơ hơ! Thật đáng tiếc! Sao hộp cơm này lại ngon thế nhỉ...” Thời Tuân cười khẩy, đi nhanh như cắt về phía Hàn Thu Dạ, sau đó cúi đầu ngửi hộp cơm trong tay, rồi mỉm cười châm chọc, “Nhưng có người chẳng bao giờ có cơ hội được thưởng thức. Một khi cơ hội đã mất đi thì không bao giờ trở lại đâu.”

“Chưa chắc...” Hàn Thu Dạ bình tĩnh nhìn Thời Tuân, mái tóc dài bay bay trước gió, để lộ khuôn mặt đẹp không tì vết, cất giọng nói lạnh nhạt.

“Ồ! Ý anh là sao?” Nụ cười trên môi Thời Tuân vẫn chưa tắt hẳn, giọng nói hơi trầm xuống.

“Ha ha ha...” Hàn Thu Dạ bật cười, “Một hộp cơm thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Cậu có hộp cơm, không có nghĩa là Lạc Tiểu Liên thích cậu. Tôi không có hộp cơm, cũng không có nghĩa là Lạc Tiểu Liên không thích tôi. Tôi nghĩ cậu là người rõ điều này hơn ai hết.”

Nghe thấy Hàn Thu Dạ nói vậy, Thời Tuân bỗng khựng người lại, nhìn Hàn Thu Dạ đang ung dung như một vị tiên.

“Hơ hơ hơ hơ! Thế sao anh không tự mình nói với cô ấy những lời này?” Thời Tuân nhún vai.

“Vì tôi chưa hiểu cô ấy quan trọng với tôi như thế nào.” Hàn Thu Dạ gặng trả lời, “Tôi đã... vứt bỏ cơ hội một lần, nhưng lần này tôi sẽ không bao giờ buông tay đâu.”

Nói xong, Hàn Thu Dạ quay người đi về phía trước. Vừa mới đi được vài bước, anh đột ngột dừng chân, ngoái đầu lại lẩm nhẩm như tự nói với mình, “Có điều... nếu độ sức với nhau, tôi hi vọng đối thủ sẽ là cậu với thân phận thực sự...”

“Í! Mọi người nhìn kìa! Nhìn kìa! Có thể đăng kí học lớp tập huấ n đặc biệt để tham gia thi công tháp rô`i!”

“Đúng thế ! Nghe nói những học sinh câ p ba tô t nghiệp khóa học này mới đủ tư cách tham gia thi công tháp. Nhưng mỗi trường chỉ có hai người được theo học thôi.”

“Khắ t khe vậy sao? Có điề u thầ y giáo của lớp học đặc biệt này là anh Kim Nguyệt Dạ. Ôi chao, anh â y cực kì *manly* nha! Được làm học sinh của anh â y thì tuyệt quá!”

Sau khi kê t thúc tiế t thứ hai chiề u thứ năm, trước bảng thông báo của trường trung học Tinh Hoa, mọi người tụ tập đông như kiế n đỏ. Ai cũng dán chặt mắ t vào một tờ *poster* cỡ lớn nom rắ t bắ t mắ t được dán chính giữa bảng thông báo, những hàng chữ hiện lên sáng loáng dưới ánh mặt trời rục rờ:

Thông báo đăng kí lớp tập huấ n đặc biệt cho cuộc thi công tháp

Lớp tập huấ n đặc biệt cho cuộc thi công tháp lâ n thứ mười sáu của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa bắ t đầ u chiêu sinh từ ngày hôm nay.

Lớp học do phòng giáo vụ quản lí, mục đích chính là khai thác tiề m năng của học sinh, đờ ng thời rèn luyện kĩ năng tác chiế n khi công tháp.

Dựa trên ba nguyên tắ c của cuộc thi là “công bắ ng, chính trực, công khai”, chúng tôi xin công bố điề u kiện đăng kí như sau:

1. Tỉnh đế n ngày lễ hội Văn hóa Mùa thu của Liên minh Tinh Hoa năm nay kê t thúc, những học sinh lọt trong Top 200 bảng xế p hạng toàn năng mới được tham gia đăng kí.

2. Mang theo thẻ học sinh và những giấy tờ chứng minh bạn đủ tư cách đăng kí học, bản đăng kí do thầy cô chủ nhiệm ở các lớp phát.

3. Thời gian đăng kí: Từ ngày x tháng x năm xxxx đến ngày x tháng x năm xxxx. Quá hạn đăng kí sẽ không nhận thêm.

4. Địa điểm đăng kí: Văn phòng hội Học sinh các trường.

5. Mọi thắc mắc xin liên hệ Ban quản lí Liên minh Tỉnh Hoa.

Ngày x tháng x năm xxxx

Ban quản lí Liên minh Tỉnh Hoa

“Hứ!”

Khi học sinh trường Tỉnh Hoa đang đứng trước bảng thông báo, bàn tán rôm rả về chuyện lớp tập huấn, thì từ phía cửa sổ mở toang của tòa nhà giảng đường màu trắng đỏ ối diện vang lên tiếng hô ầm hứ chua như dấm.

Tiêu Nham Phong đứng ngay cạnh cửa sổ, thu tầm mắt lại, nhìn lên trên nhà lẳng lặng lẩm nhẩm một mình:

“Chủ tịch hội đồng quản trị Liên minh trung học Tỉnh Hoa đã ngà n này tuổi đầu rồi mà còn thích ganh đua, thi thố gớm nhỉ. Trước đây cuộc thi công tác chỉ thi năng lực thực sự của các học sinh, bây giờ lại còn bày đặt tập huấn với chả tập hiệ c. Vớ vẩn thật! Đàng nào mình cũng chẳng tham gia.”

“Ồ! Vậy hả? Không ngờ cậu cũng tự ti ghê nhỉ!” Nghe thầy Tiêu Nham Phong nói vậy, Văn Chấn Hải đang giờ tập tài liệu vội dừng tay, quay đầu nhìn Tiêu Nham Phong với khuôn mặt vô cảm, rồi

đẩy cái gọng kính vàng trên sống mũi lên, “Có điê`u... tôi nghĩ cậu nên giải quyê`t cái *topic* đang sô`t tình xịch trước đi thì hơn.”

“Cái gì mà đang sô`t tình xịch?” Tiêu Nham Phong mặt mũi thản nhiên như không.

Văn Châ`n Hải vừa lật tập tài liệu, vừa đáp lại thờ ơ: “Thẩm Tuyê`t Trì và Lạc Tiểu Liên bên trường Đức Nhã nói cậu là đũa không biê`t giữ lời, thua rô`i mà không thực hiện lời hứa...”

“Hứ! Hai con nhỏ vịt bầ`u dám bêu riê`u chuyện đó cho bàn dân thiên hạ biê`t...” Tiêu Nham Phong như bị điể`m huyết, toàn thân cứng như đá, nhưng vẫn cứng họng cãi cùn, “Tôi chỉ nói là sẽ mặc váy rom nhảy ở quảng trường Phi Nguyệt, chứ có nói là bao giờ nhảy đâu. Mười năm sau, tôi quay về` nhảy vẫn được cơ mà! Và lại tôi tham gia thi đầ`u là vì muố`n thay mặt Lưu dạy cho con nhỏ tóc bím hê`t lên mặt huênh hoang. Còn Thẩm Tuyê`t Trì... thực ra trông cũng xinh xắ`n đầ`y nhưng sao suô`t ngày mặt mày như tảng băng nghìn năm không tan chảy thê`nhỉ? Tại sao cô ta lại đố`i đầ`u với tôi chỉ vì một chiê`c huy hiệu kia chứ? Lẽ nào chiê`c huy hiệu ấy ẩn chứa điê`u bí mật nào đó mà tôi không biê`t? Hay là cô ta muố`n kiể`m có tiể`p cận với tôi? Có lẽ thê` thật... Con gái bây giờ ghê` thật... Ha ha ha...”

Văn Châ`n Hải quay đầ`u lại, thắ`y Tiêu Nham Phong đang mải chìm đầ`m trong giấ`c mơ màu hờ`ng. Cậu ngán ngẩm lắ`c đầ`u.

“Á! Đú`ng rô`i!” Đột nhiên, Tiêu Nham Phong dường như nhớ ra điê`u gì đó, tò mò quay đầ`u nhìn nam sinh ngô`i trên ghê` sô pha màu xanh nhạt, nãy giờ không nói câu gì.

“Lưu! Hai ngày trước tôi đọ`c *topic* trên diễn đàn của trường, năm nay công thắ`p thắ`y cậu xuấ`t hiện, cậu mới là học sinh lớp mười thôi mà, chuyện này là sao?”

Văn Chấn Hải đang giở sách bỗng ngừng tay, nhìn Giang Sóc Lưu với ánh mắt lúng túng.

“Hàn Thu Dạ...” Giang Sóc Lưu tựa lưng vào ghế sofa, hai tay đan vào nhau đỡ lấy đầu, lẳng lặng lẩm nhẩm đọc tên Hàn Thu Dạ. Tiếng nói không hề thay đổi ngữ điệu, người ta khó mà đoán được tâm trạng của cậu ta, “Hôm đó thật y vô vị nên tôi ra chỗ công tháp chơi thôi...”

“Chi đi chơi cho vui thôi á? Cậu nghĩ đó là quán *game* à?” Tiêu Nham Phong đột nhiên hét lên, to đến nỗi cái đèn treo trên trần nhà cũng rung lên, “Hôm đó nhân viên bảo vệ ở Tháp Sao đông như kiến, tôi suýt nữa bị họ tóm được, thế mà cậu lại vào trong tháp chơi được. Cậu làm cách nào mà tài vậy? Mau nói cho tôi biết đi mà.”

“...” Văn Chấn Hải trợn mắt nhìn Tiêu Nham Phong đang la lên àm ỉ, dường như nhận ra điều gì đó, lo lắng nhìn Giang Sóc Lưu, “Lưu, cậu có tham gia lớp tập huấn đặc biệt lần này không?”

“Ừm... có thể!” Giọng Giang Sóc Lưu vẫn lạnh nhạt, có chút thờ hững không quan tâm.

“Lưu, chẳng nhẽ cậu lại dâng hai tay ngôi Vương cho lũ cóc ghẻ trường Đức Nhã à? Lần trước Hàn Thu Dạ giành được ngôi Vương, cậu thật y tụi bên đó có huênh hoang không?” Tiêu Nham Phong như không thể tin nổi vào tai mình, mắt trợn ngược cả lên.

“Lưu, không nên sa đà chơi bời. Đừng quên cậu là người thừa kế, gánh vác trên vai cả gia sản nhà họ Giang. Điều này vĩnh viễn không thay đổi đâu.” Văn Chấn Hải nhìn chòng chọc Giang Sóc Lưu, dù tiếng nói không lớn lắm, nhưng chứa đầy sự quan tâm và săn sóc, “Còn nữa, cậu đừng gần với cô ta, cô ta luôn coi cậu là kẻ thù số một. Theo tôi biết thì người cô ta ghét nhất là Giang...”

“Điều này tôi biết rõ... rõ hơn ai hết.” Giang Sóc Lưu cắt ngang lời Văn Chân Hải, giọng nói có chút ngao ngán.

“Này, hai người đang nói chuyện gì vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả.” Tiêu Nham Phong không nén nổi tò mò, nhảy dựng lên, “Lưu, đứa nào dám đả c tội với cậu, tôi sẽ nện cho nó một trận như tử. Cậu là Vương của Liên minh Tinh Hoa, điều đó khỏi bàn cãi.”

Giang Sóc Lưu vẫn không lên tiếng, từ từ bỏ cái mũ lưỡi trai xuống, khuôn mặt sáng sủa dần dần hiện lên.

Làn da trắng hồng, bóng láng như viên ngọc long lanh, đôi lông mày đen sắc nét nhướng cao vẻ ngạo mạn, mắt sâu thăm thẳm như đáy đại dương...

Giang Sóc Lưu nhíu mày lại. Đúng lúc đó, lời nói của Hàn Thu Dạ cứ dội lại trong đầu cậu:

“Giang Sóc Lưu, cậu còn định diễn vai Thời Tuân tới bao giờ hả? Cậu là cậu, rồi sẽ có một ngày Lạc Tiểu Liên phát hiện ra sự thật thôi...”

“Có điều... nếu độ sức với nhau, tôi hi vọng đôi tử sẽ là cậu với thân phận thực sự...”

Im lặng một lúc lâu, Sóc Lưu lại đội mũ lên đầu, chậm rãi đứng dậy, rồi vỗ vai Tiêu Nham Phong, “Phong, cậu nói đúng, không nên lo lắng quá. Chúng ta đi đánh bóng đi.”

“Í? Đi luôn bây giờ á?” Giang Sóc Lưu vừa dứt lời, mắt Tiêu Nham Phong sáng lên hồ hởi, xắn tay áo hào hứng, “Được! Đi thì đi, cậu cũng đi cùng nhé! Ba chúng ta phải độ sức một trận ra trò mới được. Ai thua thì phải bò như rùa vào lớp.”

“Hơ hơ hơ!” Giang Sóc Lưu khẽ cười, rồi đứng dậy đi về phía cửa văn phòng hội Học sinh. Tiêu Nham Phong mặt mũi phẫn khích và Văn Chân Hải mặt mày lo lắng đi sau lưng Giang Sóc Lưu. Tiêu Nham Phong đi cuối cùng quên mất khóa cửa phòng.

Văn phòng hội Học sinh của trường trung học Tỉnh Hoa đang ồn ã phút chốc im ắng trở lại, chỉ có hai chiếc rèm cửa sổ màu xanh khẽ tung bay khi ngọn gió thổi qua.

Két!

Không lâu sau, một bàn tay trắng treo thon dài đẩy cửa vào.

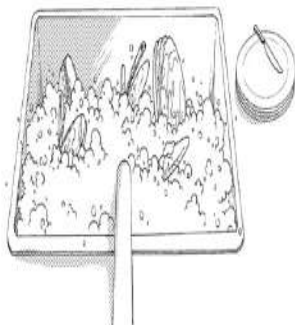
Một bóng trắng bước vào văn phòng Hội Học sinh không người, đứng một lúc ở giữa phòng, cuối cùng dán mắt vào chiếc cặp sách màu đen trên ghế sofa.

Cái bóng trắng đi về phía chiếc cặp, giơ tay mở cặp sách, nhẹ nhàng rút chiếc *iPhone* màu đen ra...

*"Bé có nhầm không đây! Tôi lên bằng từng này, chsta
ai đấm sai tôi làm việc nhà cả."*



*"Thiếu gia Thời Nhân, việc gì mà chàng
có lần đầu."*





[Quà tặng]

Thích nhất là lúc nhận quà tặng

Tâm trạng bay bổng theo bàn tay mở dải lụa thắt hộp quà

Có nụ cười ngọt ngào

Quà nhỏ nhưng tình cảm sâu đậm

Không quan trọng nặng hay nhẹ

Nhưng nó lại liên quan mật thiết tới một người không thể nào quên.

“Í? Sao... sao lại thành ra thế này? Bộ vừa có đại chiến thế giới hả?”

Đêm mùa thu, ánh trăng giống như làn sương mờ ảo được dệt bằng lụa bạc, không gian yên lặng mà xanh trong, những vì sao trên bầu trời như điểm xuyết thêm vẻ đẹp lấp lánh. Nhưng ở khu Hiểu Mai, khu chung cư cao cấp nhất nhì thành phố Tỉnh Hoa, bỗng có tiếng kêu la hoảng hốt vọng ra từ phòng 2101 tầng 12, khiến tất cả các vì sao dường như đều giật bắn mình, rơi hết xuống đất.

Trong phòng khách sáng ánh đèn, Lạc Tiểu Liên đeo ba lô, cầm chiếc túi nilon đựng đầy đồ ăn, không thể tin nổi mắt mình nhìn

cả căn phòng chập chững quàng áo đơ, vò cò ca và vò chuổi. Nghĩ lại cảnh tượng lúc sáng mà con uất ức dồn lên tận cổ Tiểu Liên, đầu cô xì khói cao mảy mét.

“Anh... Anh Hàn Thu Dạ?” Tan học buổi chiều, Lạc Tiểu Liên đang chuẩn bị đi siêu thị mua ít thực phẩm thì gặp Hàn Thu Dạ ở ngay cổng trường.

Hàn Thu Dạ vẫn dịu dàng mỉm cười với cô rồi hỏi: “Tiểu Liên, sao dạo này anh gặp em khó quá. Em bận gì thế?”

“Á... Em, em...” Mặt Lạc Tiểu Liên đỏ căng như trái cà chua, ấp úng không biết nên trả lời ra sao, ánh mắt ngượng ngập, cúi vội đầu xuống đất. Chẳng nhẽ lại nói với anh áy là mình đi làm người giúp việc? U hu hu... Nhất định không được nói ra.

“Đến phòng học cũng không gặp được em, rút cuộc có chuyện gì vậy?... Hay là em tránh mặt anh?” Hàn Thu Dạ bước lên phía trước một bước, vừa quan tâm vừa lo lắng cúi đầu nhìn Lạc Tiểu Liên.

“A Lộc thân yêu!” Đúng lúc đó, một cánh tay siết chặt lấy cổ cô, Lạc Tiểu Liên quay đầu lại, thấy một khuôn mặt to tướng.

“Thời... Thời Tuân?”

“A Lộc, cô quên nhiệm vụ của mình rồi hả? Mau về nhà ăn cơm đi, không được tốn thời gian ở đây với người khác...” Thời Tuân không nói thêm lời nào, lời xềnh xệch Lạc Tiểu Liên đi mất, trước khi đi hẳn còn quay đầu lại cười khẩy Hàn Thu Dạ...

Hàn Thu Dạ cô đơn đứng một mình tại chỗ, lặng lẽ nhìn theo Thời Tuân, khuôn mặt anh như bị bao phủ một đám mây xám xịt...

Mặc cho Lạc Tiểu Liên bực dọc phẫn nộ, Thời Tuân ngó nghiêng khoan chân trên sofa, khoái chí xem tivi như không có chuyện gì xảy ra.

(Trích lời tác giả: Bây giờ phải gọi Thời Tuân là Giang Sóc Lưu mới đúng.)

“Cậu là con chuột nhắt rúc trong bãi rác hả? Cả nhà ngập rác mà vẫn ung dung ngò ì xem ti vi được à? Sống thế này mà cũng sống được!” Lạc Tiểu Liên thấy con tức giận của mình sắp nổ tung như trái bom.

“Bé Củ Lạc, con gái mà hay cáu là mau có nếp nhăn lắm đấy.” Giang Sóc Lưu ngẩng đầu lên uống một lon cô ca, sau đó mỉm cười rạng rỡ với Tiểu Liên, “Chắc bé chưa vào phòng của con trai bao giờ nhỉ? Con trai là phải thế! Đó mới là bản lĩnh nam nhi. Hơ hơ hơ hơ!”

“Bản lĩnh nam nhi cái nổi gì? Có mà ở dơ thì có! Cậu chết đi cho tôi nhờ...” Lạc Tiểu Liên cắn chặt răng, phần uất như chiếc nồi áp suất xì khói, tức run lên bần bật, “Chiều nào đi học về, tôi cũng phải mất mấy tiếng thu dọn nhà cửa, nhưng hôm sau lại đầu vào đấy... Thời Tuân... cậu thấy tôi chưa đủ khổ hay sao mà còn cố tình bày bừa ra phòng hả?...”

“Í? Tôi cố tình bày bừa á? Làm sao... làm sao có chuyện đó được! Bé đừng nghĩ linh tinh!” Bị Lạc Tiểu Liên nói trúng tim đen, nhưng Giang Sóc Lưu vẫn nhếch mép cười trừ.

Đúng là... mình muốn bày bừa phòng ốc để cho Tiểu Liên phải tốn thời gian dọn dẹp, không ngờ lại bị cô ta nói trúng, xem ra cô ta cũng thông minh đấy...

Bốp!

Giang Sóc Lưu cúi đầu vuốt cằm, bỗng một cái tên lửa đỏ chói màu đỏ ném trúng đầu cậu.

“Oái!” Tay trái Giang Sóc Lưu ôm chặt lấy đầu vừa bị “trúng đạn”, tay phải cầm cái tên lửa rơi trên sofa, uất ức nói với Lạc Tiểu Liên, “Này bé Củ Lạc, đau quá đi mất! Bé định mưu sát chủ nhân đây hả?”

“Thế thì sao nào?” Lạc Tiểu Liên trợn mắt nhìn Giang Sóc Lưu, hai tay chống nạnh, tức tối nói, “Còn nữa, bây giờ tôi đi nấu cơm. Nếu cậu không muốn chế độ thì mau thu dọn phòng khách ngay cho tôi.”

“Bé Củ Lạc nói gì vậy? Bây giờ bé mới là A Lộc chứ!” Giang Sóc Lưu ném cái đầu khiến ti vi xuống nhanh như điện giật, hét lên bất mãn, “Bé có nhảm không đây! Tôi lớn bằng từng này, chưa ai dám sai tôi làm việc nhà cả.”

“Thiếu gia Thời Tuân, việc gì mà chẳng có làm đây.”

Lạc Tiểu Liên đi thẳng xuống bếp, sau đó quay đầu lại, vẻ kẻ cả chỉ vào mặt Giang Sóc Lưu, nói với giọng đanh thép và dứt khoát, “Bây giờ tôi đã là A Lộc, tôi sẽ chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho cậu, tôi phụ trách luôn việc đáp ứng nhu cầu biếng thái, chơi xỏ người khác của cậu. Đề nghị cậu dọn sạch cái tư duy kiểu thiếu gia đây ấ p trong đầu đi cho tôi nhờ.”

“Dọn sạch... tư duy... kiểu thiếu gia?” Nghe Lạc Tiểu Liên nói vậy, Giang Sóc Lưu lạng người đi như bị điểm trúng huyết, lắ p bắ p lặp lại từng từ.

“Không sai!” Lạc Tiểu Liên như người đứng trên tháp Eiffel cao vọt vọt, “Với tôi, cậu không phải là thiếu gia gì cả. Ngày nào tôi cũng tát bặt với cậu là vì cậu đã từng giúp tôi thôi, vả lại tôi cũng muốn giữ lời hứa nữa. Cho nên kể cả có làm A Lộc, tôi cũng không như người giúp việc, chỉ biết chăm chăm nghe lời cậu chủ. Lạc Tiểu Liên này cư xử theo cách riêng của mình, cậu đừng có mà nhảm lẫn nhé.”

Nói tới đây, Lạc Tiểu Liên liếc nhìn chiếc ghế sofa chật đống tạp chí và túi đồ ăn đủ màu sắc, sau đó chán nản nhắm mắt lại.

“Còn nữa, tôi không thể không nhắc nhở cậu... cậu mang tiếng là thiếu gia mà sống luòi nhác chẳng khác nào con sâu. Sống như vậy vui lắm hả? Cậu không có chút nhận thức về bản thân sao? Trước tiên cậu phải là mình đã, sau đó mới là con trai yêu của bố mẹ, rồi mới là một thiếu gia nhà giàu.”

Rầm rầm rầm rầm!

Lời của Lạc Tiểu Liên có sức công phá như một quả bom nguyên tử, Giang Sóc Lưu hoàn toàn bị chấn động. Cậu mở to mắt nhìn Lạc Tiểu Liên, trong mắt có tia sáng ngạc nhiên và xúc động.

“Ồ hơ hơ hơ... Ha ha ha!” Không lâu sau, nụ cười nở trên môi Giang Sóc Lưu, rồi dần dần tỏa khắp khuôn mặt, “Này bé Củ Lạc, tạp dề của bé đâu? Chỉ cần thêm chiếc tạp dề là bé trở thành bà nội trợ lắm lắm kiêu mẫu. Ha ha ha!”

“Hừ! Có gì đáng cười đâu?” Giang Sóc Lưu bật cười khanh khách khiến Tiểu Liên đỏ bừng mặt, cô trợn mắt nhìn Sóc Lưu đang cười nghiêng ngả, “Đáng ghét! Tôi mà có một đứa con trai ngốc nghếch như cậu, tôi đã dùng cán chổi nện cho một trận rồi. Này, mẹ cậu đâu rồi? Mẹ cậu không dạy bảo cậu à?”

“...” Đột nhiên tiếng cười tắt ngấm, nụ cười rạng rỡ của Giang Sóc Lưu như bị dội một gáo nước lạnh, dần nhạt nhoà đi. Hắn ta cúi đầu, một tay vuốt tóc, giọng nói chua xót khiến người nghe có cảm giác như ở mười tám tầng địa ngục, “Hơ hơ hơ... bé Củ Lạc, để bé thất vọng rồi...”

“Thất vọng? Tại sao?” Giang Sóc Lưu đột nhiên thay đổi thái độ khiên cho Lạc Tiểu Liên lạng người đi.

“Bởi vì...” Giang Sóc Lưu nói chậm chậm, đưa tay day day huyết thái dương, mắt nhìn thẳng về phía Lạc Tiểu Liên. Khuôn mặt của cậu vẫn nở nụ cười tươi rói, nhưng nụ cười ấy khiến người ta thấy chạnh lòng. “Tôi không có mẹ, cũng không có bố. Tôi là trẻ mồ côi.”

“...”

Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc!

Trong phòng truyền thông của kí túc xá nữ trường Đức Nhã, kim đồng hồ trên tường như một cụ già chậm chạp, nhích từng bước một. Khi kim chỉ tới số mười, bà Vương, nhân viên quản lí kí túc xá nữ thò tay ra chiếc cửa sắt sơn trắng bạc để đóng cửa đúng giờ.

“Á á á! Đợi đã! Bà Vương! Đợi cháu đã!”

Khi hai cánh cửa sắt chuẩn bị khép lại thì có tiếng kêu thất thanh từ xa vọng lại. Bà Vương nhíu mày ngược đầu lên nhìn về phía đó thì thấy cô gái tết hai bím tóc, bụng ôm một cái ba lô, đang lao đến như tên bắn.

“Sao lại là cháu? Con gái con đứa mà tối khuya mới về kí túc xá...” Nhìn thấy Lạc Tiểu Liên đến tận giây cuối cùng mới bước vào cửa, bà Vương liếc xéo, lẩm bầm một mình như đọc kinh, “Ngày mai mà còn về muộn là tôi không dễ dãi đâu nhé... Bọn trẻ bây giờ thật là...”

“Học học học! Học học học! Cảm ơn... Cảm ơn bà ạ!” Lạc Tiểu Liên mặt mày hốt hoảng, lấy tay gạt mồ hôi trên trán, rồi quay người bước nhanh về phía cầu thang lên phòng mình.

Học!... May mà về kịp lúc, nếu không thì có mà số quạ! Tất cả đều tại tên Thời Tuân hé t! Ăn xong cơm tôi không chịu an phận ngồi yên, còn bày đặt phụ rửa bát, kể quả là bọt nước rửa bát vương vãi khắp nhà, báo hại mình rửa chén đĩa xong còn phải thu dọn phòng bếp. Có điề u...

“... Tôi không có mẹ, cũng không có bố. Tôi là trẻ mồ côi.”

Tiếng nói như sấm dậy lại vang lên bên tai Lạc Tiểu Liên, không biết đây là lần thứ mấy đâu cô lặp lại lời nói của Thời Tuân. Nhưng Lạc Tiểu Liên thấy lòng nặng như đeo đá, buồn rười rượi.

Đây là lần đầu tới nhà Thời Tuân, chỉ thấy một mình cậu ta, Tiểu Liên cứ tưởng bố mẹ cậu ta vắng nhà. Bởi vì bình thường Thời Tuân hay chòng ghẹo người khác, sống chẳng phải lo cơm ăn áo mặc y như cô chiêu cậu ấm trong tủ kính, ai ngờ...

“Haiz... Chẳng trách chị Tô Hựu Tuệ nói, trước khi kết luận việc gì cũng phải có đầy đủ căn cứ và phải suy nghĩ thấu đáo... Đúng là mình hơi thiếu sót ở điểm này...”

Lúc này, Lạc Tiểu Liên dường như mất hết sức lực, vừa uể oải bám vào lan can cầu thang đi lên tầng, vừa buồn bã thở ngắn than dài. Khi gần đến cửa phòng mình, cô thò tay vào ba lỗ lấy chìa khóa.

Phòng của Tiểu Liên ở kí túc xá là phòng đôi, nhưng hiện chưa có nữ sinh nào được phân về phòng 305 ở chung, nên chỉ có một mình cô. Tôi nào về phòng, Lạc Tiểu Liên cũng thấy phòng mình tối mờ mờ như thiếu sinh khí, có cảm giác cô đơn, trống trải. Nếu so với sự náo nhiệt và vui vẻ ở trung tâm bảo trợ xã hội thì đúng là kém xa...

Thế còn Thời Tuân thì sao?

Nếu so với mình, chắc là hấn cô đơn lắm vì không có ai ở cùng.

Xoạt!

Đột nhiên, tay Lạc Tiểu Liên chạm vào vật gì đó cứng cứng hình vuông dưới đáy ba lô, thấy lạ Tiểu Liên bèn cúi đầu nhìn vào bên trong.

Í? Một hộp quà nhỏ thắt dây màu hồng. Sao nó lại ở trong túi mình nhỉ?

Những câu hỏi nổ lép bép như pháo rang trong đầu Lạc Tiểu Liên.

Cô lóng ngóng kéo chiếc dây thắt hộp quà, khẽ khàng mở ra xem...

“Á... Là bánh quy?” Khi nhìn thấy trong hộp quà có sáu chiếc bánh quy hình cá xếp ngay ngắn, Lạc Tiểu Liên bất giác nhớ lại cảnh tượng mấy ngày trước đây...

“Oa... Trông cái bánh này ngon quá...” Lạc Tiểu Liên bưng tách trà lên, vừa dứt đầu ăn vào miệng vừa nhìn màn hình tivi đang quảng cáo bánh bích quy hình cá mà thèm nhỏ dãi.

“Này, nước dãi của bé chảy ướt đầu cả thảm nhà tôi rồi đây! Đây là loại bánh mới của nhà hàng Gine, mùi vị rất tuyệt đây!” Nghe thấy tiếng kêu thèm thò của Lạc Tiểu Liên, Giang Sóc Lưu quay đầu liếc màn hình tivi rồi nói với giọng thờ ơ, “Nhưng giá bánh cũng đắt lắm, người thường không mua nổi đâu.”

“Ê! Cậu dám xem thường người nghèo hả? Cậu sẽ bị chết đói cho xem...”

“Oa, bé Củ Lạc, luật nhân quả của bé sao lạ vậy ta?”

...

Chỉ nói chuyện băng quơ với nhau, không ngờ Thời Tuân lại nhớ trong lòng thế ... Lẽ nào bộ dạng thèm nhỏ dãi của mình để lại ấn tượng sâu sắc như vậy. Thật mất mặt!

Ngửi mùi thơm phức của bánh bích quy mới ra lò, Lạc Tiểu Liên nở nụ cười ngọt ngào. Khi cô định đặt hộp bánh vào ba lô thì thấy một tấm thiệp rơi ra.

Lạc Tiểu Liên luống cuống cúi người nhặt tấm thiệp, mở ra xem.

Hi! Bé Củ Lạc! Nể tình gần đây bé hao tâm tốn trí thực hiện bốn phần A Lộc rất tốt, hộp bánh này thiếu gia đây tặng cho bé. Phải biết trân trọng, nhìn thấy bánh như nhìn thấy thiếu gia đây, nghe rõ chưa?

PS: Kèm theo đây là thực đơn bữa sáng, bữa trưa, bữa trà chiều và bữa tối.

Bữa sáng: Cháo cá, bánh mì lát...

...

Nhìn đồing chữ dày chi chít như kiến đở, trong đầu Lạc Tiểu Liên hiện lên hình ảnh Thời Tuân ngoác miệng ra cười, giơ ngón tay làm thành hình chữ V. Miệng Lạc Tiểu Liên bỗng giật giật liên hồi, khuôn mặt không biết là mêu hay cười.

Thằng cha này... Không còn từ gì để nói về hấn nữa. Rõ ràng hấn đang chơi xỏ mình, nhưng mình vẫn thấy lo cho hấn. Hơn nữa, hôm nay mình mới biết hấn cùng cảnh ngộ với mình...

Học học học... Rút cuộc hắ n là người thê nào?...

Reng reng reng! Reng reng reng!

Giờ tan học ngày hôm sau, Lạc Tiểu Liên và “chiê n hữu” Thẩm Tuyê t Trì, Trương Hình Như và bạn học Tiểu Nguyệt cùng tới quán karaoke “Hát như chưa từng được hát” cách trường Tinh Hoa không xa để mừng thắ ng lợi vĩ đại trong lễ hội Văn hoá Mùa thu vừa qua.

“Để chúc mừng Tiểu Liên, Hình Như và Thẩm Tuyê t Trì đại thắ ng trường Tinh Hoa, tiế p theo đây, tôi xin hát một bài, chúc cho mọi người mỗi ngày đê` u vui.”

Tiểu Nguyệt đứng trước ti vi trong phòng karaoke, vui vẻ câ m micrô tuyên bố` .

Trương Hình Như phắ n khởi ngô` i trên ghê` sô pha trước ti vi, vừa chăm chú lắ ng nghe Tiểu Nguyệt hát, vừa gõ nhịp nhịp nhàng. Lạc Tiểu Liên ngô` i ngay phía trước cô, nhưng tâm hô` n bay bổng mãi nơi đâu, hai mắ t dán vào cái màn hình, chồ` c chồ` c lại rút điện thoại ra nhìn.

Kì lạ thật! Hôm nay Thời Tuân nhắ n tin cho phép mình nghỉ buổi chiê` u, đê` n bây giờ vẫn chưa gọi điện lại gì hê` t. Đã bảy giờ rồi... Lẽ nào trong phòng mắ t sáng điện thoại? Hắ n nói có việc gắ p, không biê` t xảy ra chuyện gì không? Thật tình... dù hắ n không nói với mình lời nào, nhưng mình vẫn thắ y lo lo...

“Đợi điện thoại của ai à?”

Thẩm Tuyê t Trì ngô` i im như tượng bên cạnh Lạc Tiểu Liên, thê` mà dường như mọc mắ t ở thái dương, không hê` nhìn Tiểu Liên đã đoán trúng phóc cô đang làm gì.

“Í?” Lạc Tiểu Liên đang chìm trong suy nghĩ mông lung, giật mình bởi lời nói của Thẩm Tuyết Trì, mặt cô bỗng đỏ gay như quả cà chua, “Á... ừm... ừ!”

“...” Thầy Tiểu Liên trả lời á p úng, Thẩm Tuyết Trì vừa nhai bích quy rau rầu, mặt mũi lạnh như băng bô`i thêm một câu, “Thời Tuân hả?”

“Ừm... ừm...” Lạc Tiểu Liên hoang mang gật đầ`u. Nhỏ ta có mắ`t lừa con người vàng chắ`c? Tại sao chuyện gì cũng biế`t vậy trời?

“...” Thẩm Tuyết Trì quay đầ`u nhìn Lạc Tiểu Liên vài giây, khuôn mặt như bị quét bột hồ`, nói với ngữ điệu không lên cũng chẳng xuô`ng, “Hôm qua lại tới!”

“Í? Hôm qua Thời Tuân tới tìm tôi hả?”

“Hàn Thu Dạ!”

“Á... tôi... tôi...” Nhớ tới ánh mắ`t dịu dàng lắ`ng đọng của Hàn Thu Dạ, lòng Lạc Tiểu Liên như trăm mớ`i tơ vò, mặt nóng lên như người bị sô`t.

Ánh mắ`t Thẩm Tuyết Trì tuy thờ ơ nhưng có thể nhìn xuyên thắ`u mọi việc: “Cậu câ`n có câu trả lời.”

...

Mưa rả rích rô`i thưa đầ`n, làn nước mưa rơi nghiêng nghiêng trên mặt đấ`t, giố`ng như một chiế`c màn trong vắ`t, nhưng trận mưa cũng không thể ngăn nổi không khí náo nhiệt, người và xe đông như mắ`c củi.

Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyết Trì cùng bước ra khỏi quán karaoke. Nhìn Trương Hình Như và Tiểu Nguyệt nhảy nhót đầ`ng

trước, Lạc Tiểu Liên xoa xoa cái tai bị đau, nghĩ lại lời Thẩm Tuyết Trì nói với mình, toàn thân cô mê mẫn như cây dưa héo, uể oải lả lợ cái đầu, rồi thở dài ngao ngán.

Có điều Thẩm Tuyết Trì thường ngày lạnh như băng thế mà hôm nay lả lợ mình một cái thay đổi hẳn, trở thành một người hoạt bát, sôi nổi. Giọng hát của Thẩm Tuyết Trì chẳng khác gì tiếng kêu thốt thanh khi trái đất bị người ngoài hành tinh tấn công, ngay cả Lạc Tiểu Liên có biệt danh là nữ hoàng giọng vịt đực của trung tâm bảo trợ cũng chỉ là bại tướng dưới tay Thẩm Tuyết Trì. Giọng hát của Thẩm Tuyết Trì nghe còn đáng sợ hơn cả ngày trái đất tận thế.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên run lẩy bẩy quay đầu nhìn Thẩm Tuyết Trì đang đê mê hát ư ử. Cô sợ toát mồ hôi hột.

Tuyết Trì dường như rất vui thì phải... Tất cả những chuyện trước đây đều như tan biến hết, kể cả khoảng cách cũng vậy.

Nhưng nói đi rồi nói lại... đã chín giờ rồi rồi, tên khùng Thời Tuân vẫn tắt điện thoại... Hả n không xảy ra chuyện gì chứ?

Đúng lúc Lạc Tiểu Liên đang thâm trách mình sao phải lo cho thằng cha xấu bụng đó, thì tay cô bất giác rút điện thoại ra, ấn phím gọi cho Thời Tuân.

Tu tu tu! Tu tu tu!

Điện thoại vang lên tín hiệu bận, những tràng âm thanh dài dãn ng đặc.

Lạc Tiểu Liên ức đến tận cổ. Hay là xảy ra chuyện gì thật rồi? Tên Thời Tuân ngày nào cũng bám riết lấy mình, ép mình phải làm việc cật lực, bỗng dừng lại tha cho mình nghỉ ngơi, rõ ràng có điều gì

đó không bình thường. Chỉ trách mình tại sao lúc đó không nghĩ cho thân u đảo.

Lạc Tiểu Liên càng nghĩ càng rồ i tinh lên, cảm giác bất an như biến thành đám mây đen bao phủ trên đầu cô.

Cuối cùng cô ngắt điện thoại, mắt lăm lét nhìn Thẩm Tuyết Trì, Trương Hình Như và Tiểu Nguyệt đang đứng đợi bên cạnh.

“Xin lỗi, tớ có chút việc đột xuất, mọi người cứ về trường trước đi!”

“Ừm, Tiểu Liên, cậu đi một mình phải cẩn thận đấy!” Trương Hình Như mỉm cười gật đầu.

“...” Thẩm Tuyết Trì mặt mày vô cảm nhìn Lạc Tiểu Liên, sau đó đột nhiên cầm chiếc điện thoại trong tay, hươ hươ về phía Lạc Tiểu Liên như muốn nhắc nhở: Có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi.

Nhận được tín hiệu sóng não kì cục của Thẩm Tuyết Trì, Lạc Tiểu Liên lặng người đi một lúc, rất nhanh sau đó cô nở một nụ cười vui vẻ và hạnh phúc.

“Ừm! Tôi biết rồi!”

Thấy nụ cười rạng rỡ của Lạc Tiểu Liên, má Thẩm Tuyết Trì bỗng đỏ lựng lên. Cô không nói câu nào, quay người đi một mình về phía bên xe buýt.

Lạc Tiểu Liên nhìn theo bóng Thẩm Tuyết Trì, dường như hiểu ra điều gì đó, cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cứ nghĩ tới Thời Tuân, cô lại ngược đầu lên nhìn bầu trời đen ngòm, mặt mày lo lắng...

Mưa càng lúc càng to.

Mưa như một tấm màn dày bao phủ không gian. Những hạt mưa muôn hình vạn trạng tỏa ra khắp nơi, như chia cắt không gian thành trăm mảnh...

Trong màn đêm âm u, căn phòng số 2101 tầng 12 khu Hiếu Mai tối như bưng, chỉ có một tia sáng mờ mờ của ánh đèn trong phòng khách.

Két!

Đột nhiên, cửa phòng khách khe khẽ mở ra.

Lạc Tiểu Liên toàn thân ướt như chuột lột, lấy tay vuốt nước mưa trên mặt, tròn xoe mắt ngạc nhiên, thò đầu vào trong phòng quan sát.

“Í? Sao cửa không đóng nhỉ? Thời Tuân... cậu có nhà không?”

Thấy trong phòng im lặng bất thường, Lạc Tiểu Liên thò đầu vào khẽ hỏi, nhưng không có tiếng trả lời, cô giơ tay lên mò bật công tắc điện trên tường.

Tách!

“Đừng bật đèn!...”

Khi bộ đèn chùm bằng pha lê treo giữa phòng khách bùng lên ánh sáng chói mắt, bỗng có tiếng hét như bị ánh sáng cắt vào da thịt vang lên ở góc phòng.

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, nhìn về phía có tiếng kêu. Khi nhận ra khuôn mặt rất đỗi quen thuộc, cô không biết phải làm thế nào.

Giang Sóc Lưu như con mèo bị thương, ngó bên dưới ghế sofa cạnh cửa sổ, đầu dúi vào hai cánh tay, không còn nhìn thấy

khuôn mặt rạng rỡ và nụ cười gian gian nữa, mà chỉ thấy mái tóc màu hạt dẻ vốn rất mượt mà, bỗng bẽn lẽn bỗng rói tung lên... Nước mưa hắt qua cửa sổ làm ướt quần áo Giang Sóc Lưu, nhưng cậu ấy dường như không hề nhận ra. Cả người như một bức tượng xám xịt, toàn thân run lên bần bật.

Một cảm giác đau đớn lan tỏa khắp căn phòng, giống như không gian bên ngoài cửa sổ bị nước mưa bao phủ, trầm lắng và nặng trĩu.

Tách!

Lạc Tiểu Liên lặng người nhìn Giang Sóc Lưu, muốn bước nhanh về phía cậu ta xem có chuyện gì xảy ra... Nhưng cô khẽ hít một hơi sâu, lấy lại bình tĩnh rồi tiện tay tắt công tắc đèn chum.

Cả căn phòng lại chìm vào bóng đêm đen kịt.

“Thời Tuân...” Thấy ánh sáng mờ ảo ngoài cửa sổ, Lạc Tiểu Liên chậm chậm đi tới trước mặt Giang Sóc Lưu, rồi ngơ ngác xuống, giờ hai tay đỡ lấy đôi vai đang run lên của cậu ấy, “Có chuyện gì thế?”

“...” Giang Sóc Lưu vẫn giữ nguyên tư thế cũ, chỉ lắc đầu, nói với giọng buồn rầu, “Không sao... cô đừng... là ổn rồi!”

“Thế thì cậu gắng đứng lên xem nào...” Ngón tay Lạc Tiểu Liên cảm nhận được mái tóc mềm mại của Giang Sóc Lưu, đột nhiên trong lòng cô có cảm giác kì lạ. Là thương hại sao? Nhưng Thời Tuân thường ngày toàn cười đùa ha hả, bày lắm trò trêu chọc người khác sao lại ra nông nỗi này?

Giang Sóc Lưu đang trầm tư nghĩ ngợi điều gì đó, nhất quyết không chịu đứng lên, cứ cúi đầu sâu hơn vào hai cánh tay.

Lạc Tiểu Liên ngao ngán đứng thẳng người dậy, nhìn Giang Sóc Lưu từ trên xuống dưới, mắt bỗng lóe lên một tia sáng ranh mãnh, hét to như tiếng sấm:

“Á! Sét đánh cây gãy làm đôi rồi!”

“Gì cơ?” Giang Sóc Lưu ngược đầu lên theo quán tính, nhìn về phía tay Lạc Tiểu Liên chỉ.

Lạc Tiểu Liên cười ngoác miệng vô tư, nhân lúc đó dùng hai tay kẹp lấy đầu Thời Tuân như kẹp bánh hamburger, mặc cho cậu ta cố ngọ nguậy.

Ha ha ha! Đây gọi là bắt rấn trong chum. Xem cậu chạy đi đâu.

Nhưng khi thấy khuôn mặt của Giang Sóc Lưu đã y về tằm tím, người cô bỗng như hóa đá, đứng trân trân tại chỗ, mở to mắt nhìn.

“Mặt cậu... sao thế kia? Sao cậu lại đánh nhau hả?”

Giang Sóc Lưu quay mặt sang một bên như thách thức. Một lát sau, cậu ta mới lầm nhảm một mình: “Tâm trạng tôi không vui, lại gặp mấy đứa nhìn ngứa mắt quá nên tôi choảng chúng cho sưng tay mới thôi...”

“Hừ, đúng là vớ vẩn!” Nghe thấy Giang Sóc Lưu nói vậy, Lạc Tiểu Liên lắc đầu, liếc xéo hất, “Thiếu gia Thời Tuân, rõ ràng là thiếu gia bị người ta đánh cho sưng tay mới thôi thì có. Bây giờ thiếu gia mà ra ngoài thì chẳng ai nhận ra đâu, mặt mũi sưng vù thế kia.”

“Mặc kệ!” Giang Sóc Lưu cúi đầu buồn bã, lẳng lặng nhìn xuống đất, ánh mắt trầm tu như mặt hồ khẽ gợn sóng lăn tăn, “Chỉ cần cô nhận ra tôi là đủ rồi...”

“Ha ha ha, đương nhiên tôi nhận ra rồi. Vì tôi là A Lộc của cậu mà!” Lạc Tiểu Liên có chút bối rối. Cô gượng cười đứng dậy đi khỏi đó, “Đợi tôi lấy thuốc bôi cho cậu. Cậu ngồi lên ghế sofa đi!”

Nhưng Giang Sóc Lưu vẫn ngồi bất động trên sàn lạnh, hai tay ôm đầu gối, khuôn mặt lạnh lẽo và cứng nhắc như tảng băng bị gió xuyên thổi qua, dần dần dịu dàng trở lại.

Lạc Tiểu Liên cầm cái hộp thuốc màu trắng nho nhỏ, ngồi sụp xuống trước mặt Giang Sóc Lưu. Cô giơ tay bật cái đèn bên cạnh ghế sofa, sau đó mở hộp thuốc, lấy một nhúm bông chấm nước thuốc. Nhìn những vết bầm dập trên mặt Giang Sóc Lưu, cô vừa lau rửa vết thương vừa lải nhải không ngớt:

“Bị đánh sưng như cái mặt heo thế này mà còn sĩ diện. Đã không đánh được người ta mà còn muốn đánh nhau? Đàn ông con trai gì mà thiếu não vậy? Động một tí là tấn nhau.”

“Oái... y tá mà khủng bố thế! Đau quá!”

“Có đau thì mới nhớ. Sau này đừng đánh nhau nữa!” Lạc Tiểu Liên thay bông mới, rồi trừng mắt với Giang Sóc Lưu, “Còn nữa, sao toàn vết thương trên mặt vậy? Trông xấu quá! Cả người cậu được mỗi khuôn mặt đẹp, các phần khác trông chẳng ra sao cả. Cậu phải biết nâng niu chút ưu điểm của mình chứ!”

“...”

“Ừm! Nói đến đánh nhau, lần trước tôi có xem một cuốn sách nói điểm yếu của cơ thể nằm ở huyết thái dương nên...” Khuôn mặt của Lạc Tiểu Liên bỗng nghiêm lại, cô giơ tay ra như lục sĩ, mắt nhìn thẳng vào Giang Sóc Lưu, “Lần sau đánh nhau nếu yếu thế thì cậu cứ... rồi chạy đi. Nhớ chiêu này đây!”

Im lặng... Im lặng...

Thấy thái độ vô cùng nghiêm túc của Lạc Tiểu Liên, Giang Sóc Lưu bỗng sững người ra. Nhưng chỉ vài phút sau, cậu ta ôm bụng cười như ma làm.

“Ha ha ha! Ha ha ha! Bé Củ Lạc, chỉ có đánh nhau rồi chuồn thẳng cảng mà bé cũng cần phải nghiên cứu sách sao? Ha ha ha!”

“Cười cái gì?” Lạc Tiểu Liên há t ngược cằm lên, trợn mắt nhìn Giang Sóc Lưu, “Hừ! Đúng là ôm rơm rặm bụng.”

“Hừ, đủ rồi đó!” Lạc Tiểu Liên chu môi ra đứng dậy, hít một hơi dài, “Cậu cười đã đủ chưa? Tôi về đây!”

“Đợi đã!”

Khi Lạc Tiểu Liên định rời đi thì Giang Sóc Lưu bỗng gọi giật lại.

Lạc Tiểu Liên chưa kịp hiểu ra có chuyện gì thì cánh tay cô đã bị một bàn tay cứng như thép tóm chặt lấy, sau đó cả người cô ngã về phía sau theo quán tính, nấp gọn trong lòng Giang Sóc Lưu.

“Bé Củ Lạc... Đứng... đứng đi!”

Giang Sóc Lưu ôm chầm lấy Lạc Tiểu Liên từ phía sau, bên tai cô vang lên tiếng nói khe khẽ. Một luồng hơi ấm áp kề sát bên tai cô. Đôi tai cô như cái cặp nhiệt độ tăng số, nóng ran lên.

Vòng tay của Giang Sóc Lưu rất ấm áp, đôi tay vừa mạnh mẽ lại dịu dàng ôm chặt lấy Tiểu Liên, dường như vĩnh viễn không bao giờ chịu buông ra... Thịch! Thịch! Thịch!

Tim Lạc Tiểu Liên nhảy dựng lên. Không gian xung quanh như hòa quyện với hương thơm toát ra từ người Giang Sóc Lưu, đầu cô

căng như sợi dây đàn. Khi Tiểu Liên kịp định thần lại mới phát hiện ra khoảng cách giữa hai người hơi thân mật quá, mặt cô nóng bừng lên như phát sốt.

“Oái! Đồ` đầ`u heo, cậu làm cái trò gì thế? Mau buông tôi ra!”

“Không buông! Tôi không muố`n buông!”

“Cậu có bị khủng không hả! Có buông tôi ra không thì bảo?” Lạc Tiểu Liên ngại ngùng, giãy giụa trong vòng tay của Giang Sóc Lư, “Đừng có mà nghĩ mình bị thương, rồ`i tỏ ra đáng thương là lợi dụng sàm sỡ được tôi nhé! Đồ` dê xồ`m! Tôi phải về` đây! Kí túc xá mười giờ tồ`i là đóng cửa rồ`i!”

“Nhưng hôm nay tôi không muố`n ở một mình!” Giang Sóc Lư bất`chấ`p tấ`t cả, mặc cho Lạc Tiểu Liên kêu gào rồ`i đầ`m đá` cậu như mưa. Cậu vẫn cúi đầ`u áp sát lên vai cô, nhắ`m mắ`t lại rồ`i hét lên.

“Tại sao lại là hôm nay? Cậu nói rõ lí do đi!” Lạc Tiểu Liên rầ`u rĩ gào to hơn.

“Hôm nay...” Giang Sóc Lư buông tay ra, mở mắ`t nhìn đầ`m đầ`m Lạc Tiểu Liên, rồ`i khẽ trả lời, “Hôm nay... là sinh nhật tôi... Lí do này đã đủ chưa?”

"Tôi cũng không biết vì sao mình lại làm
vậy... Chỉ có điều... vừa rồi... hình như...
tôi hơi thích em!"



3

Chương

HÌNH NHƯ TÔI HƠI THÍCH EM

A bit of like you



[Lời tỏ tình]

Lời tỏ tình trong giấc mơ

Ở một nơi vô cùng lãng mạn

Cùng người ấy trao nhau ánh mắt xao xuyến

Nhưng vì sao

Người nói lời tỏ tình ấy

Lại là người mình chẳng bao giờ nghĩ tới.

Bình bình bình bình... Chát chát chát chát...

Trong màn đêm yên tĩnh, vô số những vì sao như những viên đá quý lấp lánh được khám trên nền trời. Chúng hệt như những đôi mắt tinh nghịch đua nhau nhấp nháy và tỏa ra ánh sáng bàng bạc. Nhưng... những đôi mắt ấy đang chăm chú nhìn về một hướng...

Trong căn phòng số 2101 tầng 12 khu Hiệu Mai không ngừng vang lên bản “giao hưởng” độc đáo của đám nô i xoong bát đĩa.

Lạc Tiểu Liên đứng một mình trong phòng bếp rộng rãi và sạch sẽ tới mức dị thường, cô đeo chiếc tạp dề quây bằng giầy báo, lảng xảng đi lại quanh cái bếp. Bên ngoài cánh cửa bếp đóng chặt, tiếng giục giã sôi sục của Giang Sóc Lưu liên tục vọng vào:

“Bé Củ Lạc, bé đã xong chưa hả? Bé đang múa võ trong đây à? Mau đi ra đi!”

Nghe thấy giọng nói châm chọc của Giang Sóc Lưu, Lạc Tiểu Liên bực mình chau mày và hít một hơi sâu.

Cái tên này thật đúng là... Vừa này hấn ta còn giống hết một con mèo bị thương thể mà bây giờ mõm mép như tép nhảy. Sao hấn không chịu yên lặng một lúc được nhỉ?

“Xong rồi, xong rồi! Tôi biết rồi! Cậu cứ ngồi xem tí vì một lúc đi, tôi còn phải làm thêm một lát nữa!”

“Bé Củ Lạc, bé đừng có mà núp ở trong bếp trốn việc nhé! Đừng tưởng đóng kín cửa là tôi không trông thấy gì!”

“Thời Tuân, đừng chết bầm! Cậu có muốn tôi dùng gậy cán mì đập bẹp đầu cậu không hả?” Lời nói của Giang Sóc Lưu như tiếng pháo nổ khiến Lạc Tiểu Liên tức đến dựng cả tóc gáy lên. Cô tức khí cầm cây gậy cán mì vung mạnh lên mấy cái và quát to, “Cậu ngậm ngay miệng lại cho tôi nhờ! Đừng đáng ghét!”

Hấn còn lảm nhảm nữa là mình sẽ bực cho hấn một trận liên!

Chát!

Lạc Tiểu Liên tức tức giơ cây gậy cán mì lên rồi đập mạnh vào khối bột mì trắng bông đặt ở giữa bàn.

Hiền lành thì hay bị bắt nạt! Câu nói này thật chẳng sai tẹo nào! Vừa biết hôm nay là sinh nhật tròn mười sáu tuổi của Thời Tuân, thể là cô quyết định làm bánh sinh nhật tặng hấn. Nếu sớm biết lòng dạ hấn thể này... À không, thực ra cô cũng biết thừa là như vậy rồi. Nhưng chẳng hiểu vì sao vừa mới nhìn thấy gương mặt tươi

cười và ánh mắt rất chi tội nghiệp của hắn là cô lại cảm thấy toàn thân bất lực, cứ rầm rập nghe theo những yêu cầu vô lý của hắn.

Đúng là khấ c tinh! Tên này nhấ t định là khấ c tinh của mình!

Lạc Tiểu Liên vừa nghĩ vừa nắ m chặt gậy cán mì trong tay. Tưởng tượng khô i bột mì trước mắt là khuôn mặt của Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên cay cú giơ cao gậy đập từng nhát thật mạnh lên đó!

Bộp! Bộp! Bộp!

Lúc này, trong phòng khách tô i mờ, Giang Sóc Lưu đang cười rất gian manh. Sau đó cậu thờ dãi đánh sượt, rô i ngô i khoanh chân yên lặng trên ghê sofa, hai tay đan sau gáy ngửa cổ nhìn lên trần nhà không chớp mắt.

Cái bóng lộn ngược của chiế c đèn pha lê trông giồ ng như những vòng tròn sóng gợn lăn tăn trên mặt nước. Từng tràng âm thanh rộn rã từ trong bê p cứ văng vẳng vọng tới tai cậu. Dầ n dầ n dòng suy nghĩ miên man của cậu hướng về một nơi xa xăm...

“Phong à, chúc mừng sinh nhật con! Đây là quà sinh nhật của bố mẹ tặng cho con này! Chúc cục cưng của bố mẹ mau ăn chóng lớn nhé!”

Đó là một buổi chiề u mùa xuân ấm áp, trong vườn hoa nhỏ xinh xắ n, Tiêu Nham Phong và bố mẹ cùng với hai cậu bạn thân Giang Sóc Lưu, Văn Chắ n Hải cùng nhau ngô i vây quanh một chiế c bàn tròn nhỏ màu trắ ng ăn mừng sinh nhật tròn sáu tuổi của cậu.

“Mẹ ơi, tuầ n trước con đã nói với mẹ là phải chuẩn bị chiế c bánh ga tô sinh nhật bằ ng sô cô la ngon nhấ t cơ mà! Sao hôm

nay lại không có ạ?” Tiêu Nham Phong vừa vui vẻ ôm lấy hộp quà sinh nhật to tướng bố mẹ tặng mình, vừa phụng phịu hỏi.

“Có, có chứ!” Cô Tiêu xinh đẹp liền cười khì khì, rồi vội vã bê hộp bánh ga tô xinh xắn từ trong bếp ra. Cô đặt chiếc hộp vào giữa bàn tròn nhỏ.

Cậu bạn Văn Chân Hải ngồi bên cạnh lấy tay đẩy gọng kính trên sống mũi rồi nhìn chăm chăm Tiêu Nham Phong.

“Đàn ông con trai mà lại thích ăn sô cô la như phụ nữ à...”

“Liên... liên quan gì tới cậu chứ?” Tiêu Nham Phong đỏ bừng mặt, chun mũi lại, “Làm gì có quy định sô cô la chỉ có con gái mới được ăn!”

“Được rồi, được rồi. Các con đừng cãi nhau nữa! Nào, cháu Lưu, cháu Hải, chúng ta cùng đứng dậy hát mừng sinh nhật bạn Phong nhé!”

“Lưu! Hải! Hai cậu phải hát to lên! Bởi vì từ hôm nay trở đi, tớ đã sáu tuổi rồi!”

“Hừ! Chỉ là đứa trẻ ranh sáu tuổi thôi!”

“Hải, cậu vừa nói gì thế?”

“Hơ hơ hơ hơ!”

...

“Ông ơi...” Sau khi bữa tiệc sinh nhật kết thúc, Giang Sóc Lưu và ông nội cùng ngồi xe riêng trở về nhà. Trên đường về, Giang Sóc Lưu sốt ruột quay sang hỏi ông nội: “Lưu cũng muốn được giông như bạn ấy, muốn được cùng bố mẹ tổ chức sinh nhật, ông ạ.”

“Cháu à, cháu nên nhớ rằng... “ Ông nội thở dài một cái rồi âu yếm xoa đầu Giang Sóc Lưu, “Cháu hoàn toàn khác với bạn Phong, bạn Hải. Sinh nhật nào của cháu cũng đều có ông bên cạnh.”

“Thế ông sẽ tặng quà sinh nhật cho cháu chứ ạ?”

“Khà khà khà, được, được ông sẽ tặng.”

“Ông sẽ hát chúc mừng sinh nhật cháu chứ ạ?”

“Ừm! Sẽ hát chúc mừng sinh nhật! Khà khà!”

“À, cháu còn phải nhẩm điê`u ước trước khi thổi nến nữa!”

“Được thôi! Cháu là cậu bé ngoan, những điê`u ước của cháu sẽ thành hiện thực, cháu nhất định sẽ có một sinh nhật tuyệt vời...”

...

“Ồi dào! Thật đúng là, sao chúng ta lại phải tổ chức sinh nhật cho thằng bé đó chứ! Chỉ vì bố nó mà nhà họ Giang chẳng còn mặt mũi nào nữa! Thằng bé đó sau này cũng chẳng ra gì đâu!”

“Đúng vậy! Cả hai vợ chồng họ đều làm những chuyện trái đạo lý! Thực ra chúng ta cũng chẳng cần đưa bé này làm gì!”

“Em thấy bố cũng lắm cảm mà t`rồi! Lại còn lúc nào cũng cho thằng bé mang dòng máu đê tiện ấy kè kè bên mình, chẳng khác gì báu vật cả! Làm em nhìn thấy mà ngứa cả mắt!”

Trong phòng khách sang trọng, một đám đàn ông đàn bà ăn mặc cầu kỳ diêm dúa cầm những chiếc ly pha lê cao cấp rót đầy rượu nho trên tay. Họ vừa đưa nhau tuôn ra những lời bàn tán cay nghiệt, vừa ném những cái nhìn lạnh như băng về phía một cậu

bé mới chỉ sáu tuổi. Cậu bé mặc bộ vest màu đen trang nhã đang đứng giữa nhà bê tông đổ chính là Giang Sóc Lưu.

Giang Sóc Lưu chỉ đứng cúi đầu nghe lời bàn tán của những người lớn xung quanh mà không hé răng nói một tiếng. Lúc bảy giờ, rõ ràng phòng khách có bao nhiêu người, nhưng đối với Lưu thì dường như trên thế gian này chỉ còn lại một mình cậu - cô độc và lạnh giá.

Cậu cố gắng mím chặt môi nhưng cuối cùng vẫn không kìm được tiếng nấc nghẹn ngào. Chiếc bánh ga tô trong tay cậu rơi bịch xuống tầm thảm. Đôi mắt với tất cả những ánh mắt lạnh băng và khinh rẻ, cậu vừa đưa tay quệt nước mắt vừa phóng như bay lên phòng sách trên lầu.

“Hu hu hu! Ông ơi! Ông ơi!” Giang Sóc Lưu đẩy cánh cửa phòng sách, chạy thẳng về phía ông già đang ngồi bên bàn làm việc, quay lưng lại phía mình. Cậu gào khóc như mưa, “Tại sao? Tại sao mọi người đều ghét cháu hả ông? Cháu có làm sai gì đâu? Tại sao mọi người lại bảo cháu là thằng bé đê tiện ạ? Có phải bố mẹ cháu đều là người xấu không?”

“Lưu à, cháu là đứa bé ngoan...” Nghe tiếng khóc nức nở của Giang Sóc Lưu, ông già quay người lại, lúc đầu ông có vẻ hơi giật mình nhưng sau đó thần thái dần dần chuyển sang ủ rũ, dường như ông già xạm hẳn đi. Ông già nhìn vào một khung ảnh đặt trên bàn, thở dài rồi nói một mình: «Nhưng cháu phải hứa với ông một điều... Sau này đừng nhắc tới bố mẹ cháu trước mặt ông nữa...»

Giang Sóc Lưu ngây người, cậu đã nhận ra câu trả lời qua vẻ mặt đăm chiêu của ông. Trái tim nhỏ bé của cậu dường như vỡ vụn trong phút chốc. Cậu nghẹn ngào oà khóc nức nở.

«Hu hu hu! Ông ơi! Cháu xin lỗi! Cháu đã biết lỗi rồi! Bố mẹ cháu đều là người xấu! Lưu không có bố mẹ nữa... Sau này cháu chỉ làm cháu ngoan của ông thôi! Cháu sẽ nghe lời ông! Từ giờ trở đi Lưu sẽ không tổ chức sinh nhật nữa!»

«... Lưu...»

Dường như nỗi bi thương và sự phẫn nộ giống một lưỡi kiếm sắc nhọn đâm toạc không gian, xuyên thẳng vào phòng khách u tối của căn hộ số 2101.

Sinh nhật chính là ngày mà đứa trẻ nào cũng mong đợi nhất, thế mà nó lại trở thành cái ngày Giang Sóc Lưu căm ghét nhất... Kể từ hôm đó trở đi, chẳng còn ánh nến sinh nhật lung linh ấm áp, cũng chẳng còn bài hát chúc mừng sinh nhật tràn đầy vui vẻ nữa, mà chỉ còn lại lời hứa lạnh lùng nhất mà cậu đã nói với ông nội. Nhưng hôm nay, vì không muốn ông buồn, khó khăn lắm cậu mới quyết định về nhà mình dự tiệc mừng sinh nhật. Thật không ngờ, buổi tiệc lại kết thúc bằng việc đánh nhau với mấy người anh em họ.

Kết...

Bỗng nhiên, một âm thanh giòn giã từ phía phòng bếp vọng tới làm gián đoạn dòng suy tư của Giang Sóc Lưu.

Cậu ngẩng mặt nhìn về phía có tiếng động. Bốn bề căn phòng tối đen như mực. Hương thơm lừng từ trong bếp bay ra bỗng chốc khiến tâm trạng u uất của cậu trở nên nhẹ nhõm hơn.

«Ê, Thời Tuân cà chớn, sắp có niềm vui bất ngờ rồi nhé!» Từ trong bếp vang ra giọng nói hồ hởi pha chút đặc ý của Lạc Tiểu Liên.

Nghe Lạc Tiểu Liên nói thế, trong đầu Giang Sóc Lưu bỗng lóe lên một ý. Cậu vội vàng đứng bật dậy khỏi ghế sofa, rồi vừa nhoẻn miệng cười vừa liếc mắt nhìn về phía cửa bếp. Sau đó, cậu nhón gót nhẹ nhàng đi nhanh sang chỗ tấm rèm cửa sổ bên cạnh ghế sofa và kéo tấm rèm màu xanh che kín người mình...

Thấy trong phòng khách không có chút động tĩnh gì, Lạc Tiểu Liên thò cổ ra khỏi cánh cửa bếp hé mở, nhìn chòng chọc phía phòng khách. Mắt cô đảo như rang lạc khắp một lượt mà chẳng thấy bóng dáng Giang Sóc Lưu đâu cả.

«Í? Sao hã n lại bỗng dung bỏ c hơi thế nhi? Hã n chạy đi đầ ng nào vậy trời?... Chẳng lẽ ngò i đợi một mình trong phòng khách lâu quá nên hã n lượn đi chơi chặ ng?... Hừ... Thật là quá đặ ng! Ủng công mình tự tay làm món bánh tuyệt hảo cho hã n...»

Lạc Tiểu Liên hơi cụt hứng, dẩu môi lên. Lúc cô chuẩn bị bước ra khỏi phòng khách thì mắt đột nhiên sáng rực lên.

«Ừa? Sao bên dưới tấm rèm cửa sổ lại thò ra một mũi dép thế kia? Chẳng lẽ... Hê hê...» Sau khi đã hiểu ra sự tình, Lạc Tiểu Liên bỗng tỏ ra khoái chí. Cô làm như không biết gì, tiếp tục tìm kiếm xung quanh, cuối cùng ra vẻ buồn rầu, thở dài đánh sượt và nói thật to: «*Haizz!* Chẳng biết hã n đi đầ ng nào nữa! Thôi đành để món bánh đó ở trong bếp vậy, mình về trường thôi.»

«Gì cơ?... Có thế thôi mà đã đòi quay về trường? Đói đi đấ với bạn bè kiểu đó à?» Nghe thấy Lạc Tiểu Liên nói vậy, Giang Sóc Lưu đang nấp sau tấm rèm bỗng chau mày, tay níu chặt lấy tấm rèm. Cậu ghé tai nghe ngóng và phát hiện ra, đúng là trong phòng khách chẳng có động tĩnh gì nữa... Nguy rồi! Chẳng nhẽ cô ấy bỏ đi thật ư?

Nghĩ đến đây, Giang Sóc Lưu không thể kìm lòng được nữa. Cậu vừa gọi toáng lên vừa kéo phắ t tấm rèm cửa sang một bên.

«Tiểu Liên...!»

Nhưng Giang Sóc Lưu không ngờ được rằng, khi cậu kéo tấm rèm ra, trước mắt cậu là căn phòng khách sáng loà, chói cả mắt, chứ không còn tối như hũ nút.

Luồng sáng bất chợt khiến Giang Sóc Lưu giật nảy mình. Khi cậu kịp hoàn hồn thì thứ ánh sáng chói mắt đó lại dần dần dịu đi. Chẳng mấy chốc sau luồng sáng đó, xuất hiện bộ mặt đặc ý của Lạc Tiểu Liên!

«Hi hi hi! Chúc mừng sinh nhật Thời Tuân đầu heo nha!» «Í?» Nghe Lạc Tiểu Liên nói thế, Giang Sóc Lưu ngây người ra. Cậu cúi xuống nhìn luồng sáng vừa nãy, hoá ra là một cây nến đỏ đang cháy sáng được đặt giữa cái khay, còn xung quanh cây nến là mười sáu miếng bánh nướng cũng hình cây nến nột.

«Đây là...»

«Bánh nướng sinh nhật đây!» Thấy vẻ mặt đầy ngạc nhiên của Giang Sóc Lưu, Lạc Tiểu Liên vừa cười vừa từ tốn giải thích, «Bây giờ muộn rồi, các hiệu bánh ga tô đã đóng cửa từ lâu, nên tôi làm giúp cậu mười sáu miếng bánh nướng thay cho bánh ga tô! Có điê... Hê hê hê, món bánh nướng tôi tự làm còn ngon gấp vạn lần bánh ga tô ngoài hàng đây nha!»

«Bánh nướng sinh nhật?...» Giang Sóc Lưu ngó đăm đăm những miếng bánh trong khay và cứ chờ người ra.

«Phải đây, phải đây!» Lạc Tiểu Liên đẩy Giang Sóc Lưu ngó vào ghế sofa như thể lừa vịt, «Được rồi, bây giờ cậu ngó đây cho tôi! Tiếp theo sẽ là bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười sáu của cậu do Lạc Tiểu Liên này chủ trì!»

«...»

Giang Sóc Lưu vẫn chưa kịp định thần thì đã bị Lạc Tiểu Liên ấn mạnh ngón út xuống ghế sofa.

Tiểu Liên nhanh nhẹn đặt cái khay vào giữa bàn uống nước bên cạnh ghế, sau đó cũng ngón út xuống với Sóc Lưu.

«Nào, bây giờ là chín giờ mười sáu phút ba mươi bảy giây, tôi xin tuyên bố, bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười sáu của Thời Tuân - học sinh lớp mười trường trung học Tinh Hoa bắt đầu! Để chúc mừng, tiếp theo đây xin mời nhân vật chính của chúng ta cùng tôi hát mừng sinh nhật nào!»

«Hả? Hát ư?... Hát chúc mừng sinh nhật?» Nghe thầy Lạc Tiểu Liên thốt ra những từ mà chính bản thân đã đoạn tuyệt từ lâu, Giang Sóc Lưu giật thót mình. Mặt cậu bỗng cứng đờ, sau đó dần dần chuyển sang màu đỏ lựng.

Cậu quay ngoắt đi và ngượng nghịu lắc đầu, rồi gượng gạo xua tay lia lịa trước Tiểu Liên:

«Đừng... Không cần đâu! Ai chơi trò trẻ con thế bao giờ! Hát mừng sinh nhật... nghe buồn cười lắm!»

“Cậu nói gì cơ? Sinh nhật mà không hát mừng thì còn gọi gì là chúc mừng sinh nhật nữa?» Lạc Tiểu Liên vỗ vai Giang Sóc Lưu và nói với vẻ đầy hoài nghi, «Cậu mau qua đây hát cùng tôi đi!»

«...»

Câu nói vô cùng chân thành của Lạc Tiểu Liên khiến ánh mắt cậu trở nên ngượng ngập của Giang Sóc Lưu sáng long lanh. Ánh mắt cậu lấp lánh ngập tràn hồ hởi và xúc động. Còn Lạc Tiểu Liên thì rất vô tư thoải mái, cô vỗ tay và bắt đầu hát vang:

“Happy birthday to you! Happy birthday to you!...”

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Bài hát kết thúc. Lạc Tiểu Liên cười hì hì và ra sức vỗ tay. Nhưng khi thấy Giang Sóc Lưu vẫn cứng đờ như khúc gỗ, quay lưng lại phía mình, cô bèn giơ tay đập mạnh vào người cậu ta và nói to tướng:

“Thời Tuân! Chúc mừng sinh nhật nhé!”

Hà hà hà! Tên này vẫn chỉ ngoảnh mặt nhìn mãi về một hướng... Chẳng lẽ hấn xấu hổ? Hay là cảm động tới mức rớt nước mắt nhỉ? Hê hê hê hê, mình thích nhìn bộ mặt tiu nghỉu của hấn lúc này lắm!

“Đúng là giọng ca... vịt đực!”

Ai ngờ bên tai Lạc Tiểu Liên lại vang tới một câu nói thủng thảng.

“Cái gì?” Nghe Giang Sóc Lưu nói thế, vẻ mặt tươi rói của Lạc Tiểu Liên bỗng tím bầm lại, miệng cô sắp sửa khè lửa để n nơi.

Cái tên đáng chết vạn lần này! Nếu hôm nay không phải là sinh nhật hấn thì mình đã căm chửi nện cho hấn một trận nện thân. Cảm ơn người khác kiểu đó hả? Hừ hừ...

Thôi bỏ qua! Chị Tô Hựu Tuệ đã từng nói: “Đại trượng phu không nên so bì với kẻ tiểu nhân.” Nể tình hấn đang bị thương khắp mình mẩy nên hôm nay mình tạm tha!

Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên hít một hơi thật mạnh, ráng sức ghìm nắm đấm đang chuẩn bị vung lên và cô nặn ra một nụ cười thật “dịu dàng”.

“Ồ, hê hê hê hê! Giờ đê´n lượt cậu nhảm điê`u ước trước khi thôi nê´n đi chứ! Thời Tuân, cậu mau quay mặt lại đây xem nào!”

“Tôi chẳng ước gì cả. Chỉ có tụi con gái si đê`n mới tin vào cái trò đó thôi!”

“Thời Tuân...” Lạc Tiểu Liên bắ t đê`u không nhẫn nhịn nổi nữa. Đám mây giông kèm sắ m sét cứ lớn vờn trên đê`u cô, “Chắ nhê cậu chưa bao giờ nghe truyê`n thuyê´t về` nó à. Mỗi một cây nê´n sinh nhật thực ra là một linh hồ`n, nê´u cậu khôg tỏ lòng thành kính với nó thì bắ t cứ tâm nguyện nào của cậu trong tương lai cũg khôg thể trở thành hiện thực đưoc đâu!”

Thắ y Lạc Tiểu Liên “nghiê´n răng ken két” thắ t ra những lời khuyê´n cáo cực kì vớ vẩn, Giang Sóc Lưu thản nhiên ngắ người dựa vào ghê´ một cách lười biê´ng, còn hai tay đan chéo đặt sau gáy, nheo mắ t trê` môi nhìn Tiểu Liên, trên bộ mặt như hiện lên năm chữ to tướng: “Ai đại gì tin cô!”

“Cậu...”

Lúc này, những đường gân xanh nổi trên trán Lạc Tiểu Liên giắt giắt liên tục. Cô cô´ dùng chút kiên nhẫn cuố i cùng, nói dứt khoát: “Thời Tuân, cậu cứ nghĩ mà xem, nhảm một điê`u ước thì cậu có mắ t mát gì đâu. So với việc chẳng may bị nguyê`n rủa thì chi bắ ng cậu cứ nhảm điê`u ước có phải hơn khôg nào?”

“Ừm, cô nói cũng phải...” Giang Sóc Lưu nhắ m mắ t nghĩ ngợi một lát, hết như vị khách sộp bị nhân viên tiế p thị đeo bám và thuyê´t phục nên đành phải gắ t đê`u cho xong. Cậu ta nhìn chắ chú vào gương mặt căng thẳng của Lạc Tiểu Liên, sau đó lắ m bắ m: “... Nhưng mà này, tuy hôm nay cô đã thể hiện rắ t tắ t nhưng khôg phải vì vậy mà tôi sẽ huỷ bỏ bản thoả thuận A Lộc đâu nhê. Cô đừng

tưởng thiêu gia đây sẽ cảm động vì một bài hát mừng sinh nhật đơn giản như thế! Chiêu đó của cô chẳng có tác dụng gì với tôi đâu!”

“Gì cơ? Cậu là đồ tiểu nhân! Chết quách đi cho rồi!”

Giang Sóc Lưu vừa dứt lời thì một tiếng hét như xé vải đập vào tai. Cậu thầy Lạc Tiểu Liên giờ nắm đấm chĩa về phía mặt mình, toàn thân cô ta bùng bùng lửa giận, như thể muốn ăn tươi nuốt sống cậu ngay lập tức.

“Oái! Cô... cô định làm gì thế hả?” Giang Sóc Lưu chợt bừng tỉnh, co rúm người trên ghế sofa.

“Thời Tuân, cậu đừng có mà lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử nhé!” Lạc Tiểu Liên tức giận đưa tay chộp nhanh, hét vào mặt Giang Sóc Lưu.

“Chẳng phải cô làm việc gì cũng đều có ý đồ riêng hay sao... À không, tôi xin sửa lại một chút... là đều có mục đích riêng! Tôi chỉ... chỉ nghĩ rằng...” Giang Sóc Lưu hơi khựng lại, hấn ta ngập ngừng như để thăm dò vì chỉ sợ gói bọc phá này sẽ nổ tung bất cứ khi nào.

“Hừ! Nghĩ cái khi mô cớ à! Đừng có tự cho mình lúc nào cũng đúng nhé!” Lạc Tiểu Liên đứng thẳng dậy, đầu ngẩng cao một góc bốn mươi lăm độ, “Đúng vậy! Đúng là tôi làm gì cũng đều có mục đích, nhưng tuyệt đối không phải xấu xa như cậu nghĩ! Mục đích của tôi hôm nay là tổ chức một buổi sinh nhật vui vẻ cho tên khốn Thời Tuân! Cậu đã nghe rõ chưa hả?”

Sao hấn lại nghĩ xấu về mình như thế nhỉ? Grừ! Tức chết đi được! Nếu cứ tiếp tục thế này, không biết mình có thọ được tới sinh nhật lần thứ mười sáu nữa không đây!

Lạc Tiểu Liên đang tức tởm tự nhủ, bỗng thấy Giang Sóc Lưu cứ nhìn mình chằm chằm như thể nhìn quái vật hiện hình.

Tên khốn này, sao hắn cứ nhìn mình chòng chọc thế nhỉ?

Lạc Tiểu Liên đang định phản ứng lại, ai ngờ Giang Sóc Lưu đã nhắm tịt mắt, hai tay chắp vào nhau, động tác trông có vẻ hơi ngưng ngừng và bắt đầu nhắm điếu ước trước khi thổi nến. Một lát sau, hắn ta mở mắt ra, buông thõng hai tay, rồi thổi tắt phụt tất cả các ngọn nến.

Giang Sóc Lưu quay lại nhìn Lạc Tiểu Liên, vừa nháy mắt vừa mỉm cười:

“Tôi đã nhắm xong điếu ước rồi. Tiểu Liên này, sao cô lại muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho tôi thế?”

“Vì sao hả?... Thờ Tuân à, vì cậu là một người rất quan trọng với tôi chứ sao!” Thấy Thờ Tuân coi như đã hoàn thành các nghi thức cần thiết của buổi sinh nhật, Lạc Tiểu Liên dẫu môi lên đáp lại, gương mặt tươi rói của cô sáng bừng lên.

“Người rất quan trọng ư...”

Giang Sóc Lưu bỗng ngậy người ra. Cậu cảm thấy tim mình như đang thổn thức. Từ nhỏ tới giờ, cậu chỉ là một Giang Sóc Lưu luôn bị họ hàng thân thích ghét bỏ xa lánh, là Giang Sóc Lưu được ông nội yêu thương chiều chuộng hết mực, là Giang Sóc Lưu đỉnh của những thiên tài luôn đứng trên cao... Nhưng chưa bao giờ có người nào nói với cậu rằng: “Cậu là người rất quan trọng đối với tôi...”

Sóc Lưu ngẩng mặt lên và lại nhìn chằm chằm Lạc Tiểu Liên trước mắt, trong đầu cậu cứ vờ câu nói ấy. Ánh mắt cậu lộ rõ tâm trạng phức tạp mà Lạc Tiểu Liên chưa từng thấy bao giờ. Đôi

mắt sáng lấp lánh như ánh sao lúc này càng long lanh như phủ một lớp sương mai khiến cho người ta không thể nhìn thấu. Nhưng khoe miệng kia hình như lại hơi nhếch lên mỉm cười, giống như vầng trăng chột ló ra khỏi đám mây vậy.

“Ô` được đây, vậy quà sinh nhật của tôi đâu?”

“Quà sinh nhật á?”

Lạc Tiểu Liên chột ngó người ra. Cái tên này lại định giở trò gì vậy? Vừa nãy hắn còn nhìn mình với vẻ mặt đầy xúc động, thế mà bây giờ lại quay sang đòi quà là sao? Cô nhón tay lấy một miếng bánh hình cây nến trong cái khay và giơ lên trước mặt hắn, “Đây... chính là quà sinh nhật tôi tặng cho cậu đây!”

“Thứ này không tính.” Giang Sóc Lưu vừa cười khi khi vừa liếc nhìn Lạc Tiểu Liên. Liền sau đó, cậu đưa tay cầm lấy miếng bánh và nhét luôn vào miệng nhai rôm rốp một cách ngon lành. Khuôn mặt điển trai ghé lại gần Lạc Tiểu Liên, “Hôm nay là sinh nhật của chủ nhân, làm A Lộc thì chuẩn bị món điểm tâm sinh nhật cho tôi là chuyện đương nhiên! Giờ cô phải tặng tôi một món quà khác nữa!”

“Thế ... cậu còn muốn thêm gì đây?” Đồ` tôi, cứ tưởng mình đẹp trai là hay ho lắm hả?” Hắn xáp lại quá gần thế này làm cho tim mình đập loạn xạ. Lạc Tiểu Liên bị ánh mắt đầy uy hiếp của Giang Sóc Lưu chèn ép tới mức cứ giật lùi về phía sau. Cô rụt rè hỏi lại với vẻ á m ức khó chịu.

“...” Giang Sóc Lưu nhìn Lạc Tiểu Liên rồi nghĩ ngợi giây lát. Bỗng cậu ta ra vẻ nghiêm chỉnh nói: “A, tôi nghĩ ra rồi.”

“Í? Là... là gì thế?” Lạc Tiểu Liên tròn tròn mắt hỏi lại với vẻ nghi ngờ.

“... Cô nhắm mắt lại trước đã.” Giang Sóc Lưu cười cười như cố làm ra vẻ thản nhiên bí.

“Nhắm mắt lại?”

Nghe thầy thế, Lạc Tiểu Liên chần chừ suy nghĩ trong giây lát, nhưng rồi cô cũng bán tin bán nghi nhắm mắt lại.

Chẳng hiểu tên này định chơi trò gì đây. Hừ! Dù cho hã n làm gì thì mình cũng chẳng sợ! Muốn kiêu gì chiê u kiêu ấy luôn!

“Xong rồi, tôi đã nhắm mắt! Cậu mau nói đi!”

Giang Sóc Lưu mở to mắt, thầy Lạc Tiểu Liên đang ở gần mình trong gang tấc. Ánh đèn màu cam của chiếc đèn cây chiếu lên khuôn mặt thuôn khiết và tràn đầy sức sống của Tiểu Liên. Khiến nó sáng ngời lấp lánh và đẹp tựa một đoá hoa mới nở sớm mai. Tuy chưa toả hương thơm làm mê đắm lòng người nhưng lại trong sáng thanh khiết, khiến ánh mắt cậu cũng trở nên dịu dàng ấm áp hơn.

Giang Sóc Lưu từ từ đưa tay ra khẽ chạm vào chiếc cằm nhỏ xinh của Lạc Tiểu Liên. Cảm giác hơi run rẩy của cô như làm tăng thêm sức mạnh cho bàn tay tham lam kia. Tiếp đó, khuôn mặt điển trai của cậu nhích lại gần Lạc Tiểu Liên từng chút một, gần hơn nữa cho đến khi khẽ sát vào cái miệng xinh xắn như đoá anh đào. Rồi cậu khẽ khàng chạm vào đôi môi của Lạc Tiểu Liên...

Trong nháy mắt, một làn hương e ấp như cơn gió nhẹ thổi qua làm mặt hồ gợn sóng, thổi vào căn phòng tĩnh lặng chìm trong ánh đèn dịu nhẹ...

Cho tới khi Giang Sóc Lưu nhẹ nhàng buông tay, đôi mắt lấp lánh như ánh sao ấy vẫn nhìn Lạc Tiểu Liên không chớp mắt. Tiểu Liên

dường như chưa kịp hoàn hồn, chỉ sững sờ t tròn tròn mắt lên nhìn Giang Sóc Lưu mãi không thôi, đôi má cô ửng hồng như ráng chiêu. Con bực tức và bối rối khiến người cô sắp nổ tung. Thế nhưng khi bị ánh mắt dịu dàng như nước mùa thu của Giang Sóc Lưu chiếu tới, nổi tức giận ấy bỗng dung ách lại trong cổ họng. Cuối cùng, cô đành gượng gượng nhìn đáp trả hẩn, nhưng tim cứ đập thùm thụp liên hồi trong lồng ngực.

Mình... mình và Thời Tuân vừa “mi” nhau sao?

Đây là nụ hôn đầu đời đáng trân trọng nhất ư? Không, không, không đời nào! Đây không tính là hôn, chỉ là sơ suất nên chạm môi thôi! Chỉ là không may! Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn! Khi người ta hôn nhau thì phải ở một nơi lãng mạn nhất với người mình yêu chứ.

Một giây... Hai giây... Ba giây trôi qua...

Lạc Tiểu Liên vẫn giữ nguyên tư thế đứng thẳng người và cứng đờ chẳng khác gì một pho tượng thạch cao. Giang Sóc Lưu nhìn Lạc Tiểu Liên dò xét từ đầu đến chân một lát rồi đưa tay huơ huơ trước mặt cô... Chẳng có phản ứng gì cả! Cuối cùng, Giang Sóc Lưu không thể kiên nhẫn chờ thêm được nữa:

“Ê! Bé Củ Lạc! Có gì ghê gớm lắm đâu. Ê! Sao bé không có phản ứng gì vậy? Đó chẳng phải một nụ hôn sao?”

«...» Lạc Tiểu Liên từ từ giơ ngón tay cứng như rô bốt bị gì sét lên rồi chỉ thẳng vào mặt Giang Sóc Lưu lấp bắp, «Cậu...»

«Sao thế? Lẽ nào là nụ hôn đầu của bé? Hơ hơ hơ!»

Sắc mặt Lạc Tiểu Liên bỗng trắng bệch, ngón tay cô run rẩy. Lạc Tiểu Liên, mày còn đứng ngây ra đó làm gì thế? Mày phải xông tới

nện cho cái tên mặt người dạ thú kia một trận nhừ tử chứ! Sao mà lại vô dụng thế, chẳng thốt ra nổi một lời nào? Mà phải nổi điên lên chứ! Chính vì tên khốn này mà mà đã bị cướp mất nụ hôn đầu một cách lãng xẹt!

Đúng lúc Lạc Tiểu Liên đang đầu tranh tu tưởng kịch liệt, Giang Sóc Lưu lại hơi cúi đầu xuống, tay trái khẽ đưa lên vuốt vuốt tóc, giọng nói huênh hoang ban nãy bỗng trầm hẳn xuống:

“Tôi cũng không biết vì sao mình lại làm vậy... Chỉ có điều... vừa rồi... hình như... tôi hơi thích em!”

... Hình như tôi... hơi thích em?...

Ừnh!

Một cơn gió bỗng thổi tới tạt tung cánh cửa. Tấm rèm dài lướt thướt tung bay như sóng lượn xung quanh họ, những hạt mưa mát lạnh phía bên ngoài cửa sổ rơi xuống cánh tay Lạc Tiểu Liên, nhưng dường như cô không cảm thấy gì hết. Cô đứng nguyên bất động như một pho tượng, chỉ tròn tròn mắt kính ngạc nhìn Giang Sóc Lưu. Đầu óc cô trở nên trống rỗng, không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì...

«Đề nghị các em đọc trước đoạn tiếng Anh này một lượt, lát nữa cô sẽ đặt câu hỏi cho các em.»

Buổi sáng thứ hai đầu tuần, trong lớp 10A1 trường trung học Đức Nhã, cô giáo tiếng Anh đang đứng trên bục giảng, quay lưng lại tấm bảng đen dày đặc chữ khiên người ta hoa cả mắt.

Cô giáo vừa dứt lời, đám học sinh nê nê p chăm ngoan đồng loạt cúi xuống chăm chú đọc bài khoá.

Lạc Tiểu Liên nhìn vào cuốn sách giáo khoa tiếng Anh. Những kí tự dày đặc trong đó hình như đã biến thành những con giun ngoằn ngoèo liên tục động đậy. Đầu óc cô đã yếm những sợi dây rối tung cuộn thành một mớ bòng bong.

“Tôi cũng không biết vì sao mình lại làm vậy... Chỉ có điê`u... vừa rồ`i... hình như... tôi hơi thích em!”

...

Lời nói của Giang Sóc Lưu với cô tô`i hôm qua cũng giớ`ng hết một loạt những kí tự phức tạp này vậy. Chúng khiế`n cho Lạc Tiểu Liên cảm thấ`y khó hiểu vô cùng.

Thích ư? Tên đó nói là thích mình ư? Nhưng mà... Làm gì có chuyện đó nhi? Hắ`n suố`t ngày chỉ biế`t bày trò đùa cợt mình thôi! Nhắ`t định là hắ`n điên rồ`i! Đứ`ng rồ`i! Những lời hắ`n nói tô`i qua biế`t đâu chỉ là để chọc mình cho vui thôi. Hừ! Đô` khồ`n! Việc này mà hắ`n cũng có thể đem ra làm trò đùa được sao!

Nghĩ đê`n đây, trong đầ`u Lạc Tiểu Liên như có ngọn lửa mới châm từ bó đuô`c, bó`c cháy ngùn ngụt! Nhưng mà... không hiểu sao, khuôn mặt của tên đó lại cứ lớn vồn liên tục trong óc cô, cảm giấ`c khe khẽ chạm vào môi cô dường như vẫn còn đó...

Á á á! Sao lại thế` được! Sao mình lại nghĩ tới nụ hôn đó chứ! Thật mắ`t mặt quá đi mắ`t! Mình... mình nhắ`t định đã bị tên khồ`n đó làm cho đầ`u óc lú lẫn mắ`t rồ`i! Đừ`ng hòng... đừ`ng hòng mình tha thứ cho hắ`n!

«Nào... Em Lạc Tiểu Liên, em hãy dịch đoạn tiế`ng Anh vừa rồ`i nhé.»

Bính boong!

Lạc Tiểu Liên đang mãi đắm chìm trong ảo tưởng sôi sục «nợ máu phải trả bằng máu» với Giang Sóc Lưu thì đột nhiên nghe thấy tiếng cô giáo gọi tên mình. Cô giật bắn cả người.

Chết rồi! Vừa nảy mình cứ mãi nghĩ tới chuyện tên cà chớn đó nên không nghe cô giảng. Không được để cô giáo có ấn tượng xấu về mình. Chị Tô Hựu Tuệ từng nói, việc tốt hay xấu đều có thể «nước chảy đá mòn» cơ mà!

Nghĩ thế, một giọt mồ hôi lạnh toát chạy dọc sống lưng Lạc Tiểu Liên. Cô từ từ đứng dậy khỏi ghế, ánh mắt lăm lét nhìn ngó xung quanh.

«E hèm, e hèm...»

Đột nhiên, dãy bàn phía trên có ai đó húm háng giọng khiên Lạc Tiểu Liên giật nảy mình. Cô nhìn lên thì thấy Thẩm Tuyết Trì đang dựng đứng quyển sách giáo khoa trong tay lên, ngón tay chỉ vào đoạn tiếng Anh trên cùng trang sách.

Mắt Lạc Tiểu Liên chột sáng bừng. Tiểu Liên cầm sách lên, đưa mắt quét qua một lượt đoạn văn dài đó rồi bắt đầu dịch rành rọt từng tiếng.

«Ý của đoạn văn này là...»

«Phù... Thoát hiểm trong gang tấc!» Khi tiếng chuông tan học vang lên, Lạc Tiểu Liên mới thở phào một cái. Rồi như thể một người không xương, cô nằm bò trên bàn học, «Tuyết Trì à, cảm ơn cậu nhé. May mà lúc ấy cậu nhắc tôi đoạn văn cần dịch, không thì tôi đã bị cô giáo tiếng Anh bắt chép phạt rồi!»

«Ồ!» Thẩm Tuyết Trì ngó nghiêng ngay phía trước Lạc Tiểu Liên, tay giơ chiếc DV ghi lại vẻ mặt ngơ ngơ như bò đội nón của Lạc Tiểu

Liên lúc đó, miệng lẩm bảm hỏi, «Tô`i hôm thứ sáu vừa rô`i cậu vui lắ`m đúng không?»

«Vui... vui á? Cậu đừng có đùa chứ!» Chợt nghĩ tới nụ hôn bắ`t ngờ với Giang Sóc Lưu hôm đó, khuôn mặt đỏ bừng của Lạc Tiểu Liên đã bán đứng cô. Một tay cô ôm lắ`y má, mặt thì quay ngoắ`t sang một bên.

«Mặt đỏ rô`i kìa.» Thẩm Tuyế`t Trì vừa nói rành rọt từng tiế`ng, vừa hướng ô`ng kính về` phía Lạc Tiểu Liên.

«Á! Đó là vì... vì...» Đột nhiên cô không biế`t nên giải thích ra sao. Lạc Tiểu Liên thận trọng nheo mắ`t nhìn Thẩm Tuyế`t Trì, hơi do dự hỏi, «Tuyế`t Trì này... Tôi hỏi cậu nhé, nế`u như một tên suố`t ngày đùa cợt chọc gheo cậu lại bỗng dung nói thích cậu... Liệu hắ`n có nói thật lòng không?»

«Thật đắ`y.»

Thẩm Tuyế`t Trì viế`t rõ ràng lên vở nháp của Lạc Tiểu Liên hai từ á`y, sau đó giơ ra trước mặt Tiểu Liên.

«Nhưng mà...» Lạc Tiểu Liên lại tiế`p tục hỏi, «Tôi tưởng ghét người ta thì mới cô` tình đùa cợt người ta chứ nhĩ...»

«Ghét» chính là mảnh đắ`t để gieo trồ`ng «thích» mà!

Nhìn những nét chữ nắ`n nót của Thẩm Tuyế`t Trì trên vở nháp, Lạc Tiểu Liên ngây cả người, sau đó cô cúi đầ`u xuố`ng trầ`m tư suy nghĩ.

«Ghét»... chính là mảnh đắ`t để gieo trồ`ng «thích» ư? Nhưng mà cái tên Thòi Tuân đó...

«Tiểu Liên ơi! Tiểu Liên ơi! Không hay rô`i!»

Lúc Lạc Tiểu Liên mãi suy nghĩ mấy câu chữ khó hiểu của Thẩm Tuyết Trì thì phía cửa lớp học bỗng có tiếng gọi thốt thanh đã y lo lắng của Trương Hình Như.

«Hình Như à, có chuyện gì thế?» Thầy sắc mặt của Trương Hình Như trắng bệch, chạy hốt hải về chỗ ngồi của mình, Lạc Tiểu Liên ngẩng mặt lên hỏi.

«Việc này...» Trương Hình Như liếc nhìn xung quanh thì thầy mấy đứa bạn học đang tò mò nhìn mình. Cô do dự vài giây, sau đó nhìn mặt tóm lấy cánh tay của Lạc Tiểu Liên, rồi sốt ruột giục, «Tiểu Liên à, cậu đừng hỏi gì nữa! A, Tuyết Trì, cậu cũng lại đây đi! Có thêm cậu thì chúng mình sẽ có cách giải quyết nhanh hơn!»

«Í? Rốt cuộc là chuyện gì thế?» Lạc Tiểu Liên lâm bẫm. Cô và Thẩm Tuyết Trì cùng đưa mắt nhìn nhau với vẻ ngờ vực. Trương Hình Như thì cứ giãy nảy lên như phải bóng, chẳng nói thêm gì đã kéo tay bạn mình chạy như bay ra khỏi lớp học.

«Gì cơ? Sao lại có người mặt dày thế nhỉ? Lại còn *post* cả lời tỏ tình của mình lên diễn đàn của trường nữa chứ!»

«Chắc thầy tỏ tình kiểu đó mới đủ độ *hot* đấy mà! Làm thế chàng càng cảm động chứ sao! He he he!»

«Bớ tay luôn! Không ngờ loại người này mà cũng là học sinh trường mình! Mất mặt quá đi mất!»

«Tiểu Liên! Mau lại đây! Xem diễn đàn của trường này!» Lúc này, một tiếng gọi to khiến đám nữ sinh tò mò quay sang nhìn. Khi trông thấy Lạc Tiểu Liên đang hoảng hốt đứng ở cửa phòng vệ tính, những khuôn mặt tím bầm của đám nữ sinh đó trong nháy mắt càng trở nên hắc ám và khủng bố như phù thủy mới từ địa ngục chui lên.

Lạc Tiểu Liên thấ y đám nữ sinh thi nhau ném những cái nhìn hắ n học về` phía mình, toàn thân cô bỗng run bắ n lên, hàng loạt dấ u hỏi hiện lên trong đầ u. Cô theo sát sau lưng Trương Hình Như và Thẩm Tuyế t Trì tới trước một màn hình vi tính.

«Tiểu Liên ơi, đây này...» Bàn tay của Trương Hình Như hơi run run khi nhấ p chuột vào một *topic* trên diễn đàn trường Đức Nhấ.

Khi nhìn rõ tiêu đề` của *topic* đó, Lạc Tiểu Liên bỗng đứng nghệt mặt tại chỗ.

Lời tỏ tình hot nhấ t trường Đức Nhấ của Lạc Tiểu Liên lớp 10A1 dành cho hoàng tử tường vi xanh Hàn Thu Dạ!

Còn ngay bên dưới tiêu đề` là một *file* ghi âm đính kèm.

Thế` này... là thế` nào? Đoạn ghi âm lời tỏ tình của cô dành cho Hàn Thu Dạ... Chẳng lẽ đó là đoạn ghi âm trong điện thoại của Thời Tuân hôm đó... Nhưng làm gì có chuyện đó chứ... Chẳng phải hắ n nói là đã xoá đi rồ i cơ mà...

Lạc Tiểu Liên đột nhiên bừng tỉnh. Cô quáng quàng chớp lấ y chiế c tai nghe để trước máy tính đeo luôn vào tai mình. Nghe thấ y giọng nói quen thuộc trong đoạn băng ghi âm, sắ c mặt cô trá ng bệch ra...

"Thảm Tuyệt Trừ Có... có chuyện gì nhé!"

CHẶNG ĐƯỜNG DÀI HƠN CẢ
KINH TUYẾN VÀ VĨ TUYẾN
The longest distance



"Tôi đi cùng với cậu."



[Phán xét]

*Mấy ngày nay dường như tôi đã biến thành một con ốc sên
Không ngừng xoay xở và chịu đựng những lời phán xét vô tình
Những ánh mắt khinh bỉ những cái lườm nguýt nô i tiếp nhau*

Ôi buồn quá!

Thôi tạm biệt tất cả những gì cậu ban tặng nhé

Qua chuyện này liệu tôi còn tin tưởng cậu được nữa chẳng?

«Ê! Các cậu đã biết gì chưa? Lạc Tiểu Liên chính là cái con bé muỗn tỏ tình với anh Hàn Thu Dạ đấy...»

«Mình biết rồi! Đúng là đồ` trơ trẽn! Nó nghĩ mình xứng đáng với anh Hàn Thu Dạ chấ`c?»

«Ngày thường thì toàn ra vẻ hiên` lành, ngoan ngoãn nhưng nó ghê ra phết` đấy, chuyện gì cũng dám làm...»

Ngày ngày hôm sau, những lời xâm` xỉ bàn tán kiểu như vậy đã tràn ngập khắp trường Đức Nhã, thậm chí còn lan tới mọi góc ngách của Liên minh Tinh Hoa. Còn tại phòng 305 kí túc xá nữ của trường Đức Nhã, bà`u không khí lúc này đã hoàn toàn mất đi sự

trong lành tinh khôi của buổi sớm mai mà đã m chm trong nặng trĩch, u ám.

«Tiểu Liên, hay là... hôm nay tớ xin phép nghỉ học giúp cậu, cậu cứ nghỉ ngơi ở kí túc xá đi...»

Thẩm Tuyế t Trì đeo ba lô đứng ngay trước cửa phòng Lạc Tiểu Liên, còn Trương Hình Như đứng kế bên rụt rè đưa ra gợi ý. Cả hai cô bạn cùng lo lắng đưa mắt nhìn Lạc Tiểu Liên đang đứng soi gương. Cô đang chỉnh lại chiếc c nơ trên cổ áo đồ ng phục, điệu bộ nghiêm túc cứ như là tướng sĩ đang mặc áo bào ra trận.

«Không cần đâu!» Lạc Tiểu Liên ngoái lại. Cô nhìn Thẩm Tuyế t Trì và Trương Hình Như với ánh mắt kiên định, «Những kiểu tin đồ n nhảm nhí đó không thể làm Lạc Tiểu Liên này gục ngã được!»

«Chân run như gà cúm kia.» Thẩm Tuyế t Trì đưa mắt nhìn xuống và phát hiện ra đôi chân của Lạc Tiểu Liên đang run rẩy như đánh võng, cô nói với vẻ mặt thẳng tưng.

«Í? Đó... đó là vì tôi thấ y phấ n khích quá í mà! Khi phải đớ i mặt với thử thách, người... người ta thường phấ n khích thôi!» Lạc Tiểu Liên chột sững người rồi vội vã lớn tiế ng thanh minh với Thẩm Tuyế t Trì. Sau đó cô liề n thao thao bất t tuyệt: «... Chị Tô Hựu Tuệ đã từng nói rằ ng, đừng bao giờ chạy trốn những sai lầm mà mình mắ c phải. Cho dù bị một đũa rồi hơi nào đó *post* đoạn ghi âm kia lên mạng, tôi cũng sẽ tự gánh chịu hậu quả!... Lạc Tiểu Liên này sẽ theo đuổi mục tiêu trở thành học sinh xuất sắ c nhấ t Liên minh Tinh Hoa đé n cùng... Hai cậu cứ chờ mà xem! Tôi nhấ t định sẽ không chịu thua cuộc đâu!»

Nhấ c đé n mục tiêu trở thành học sinh xuất sắ c nhấ t Liên minh Tinh Hoa, Lạc Tiểu Liên bỗng hào hứng hẳn lên. Cô ngắ ng mặt

lên nhìn tấm poster Tô Hựu Tuệ treo trên tường, rồi giơ một cánh tay lên, hai mắt chớp chớp như đang tuyên thệ.

«Đúng thế.» Thẩm Tuyết Trì hơi nhếch mép mỉm cười lộ vẻ khâm phục, «Dũng cảm lắm.» Nói đoạn, Tuyết Trì giơ chiếc DV đeo trước ngực lên ghi lại gương mặt của Lạc Tiểu Liên.

«Nhưng mà... việc này...» Trương Hình Như lo lắng liếc nhìn Lạc Tiểu Liên đang mãi mê lên dây cót tinh thần cho mình và Thẩm Tuyết Trì bận rộn quay DV. Cuối cùng, cô đành bất đắc dĩ thở dài một cái, «Haizz... Tớ biết rồi, xem ra ngày hôm nay nông nặc mùi thuốc súng lắm đây...»

«Lạc Tiểu Liên, cô còn dám vác mặt đến trường nữa à? Mau cuốn gói khỏi trường Đức Nhã đi!»

«Đúng đấy, đúng đấy! Đúng là sự sỉ nhục với trường Đức Nhã! Lại mặt dày trơ trẽn tỏ tình với anh Hàn Thu Dạ chứ! Gớm thật đấy!»

«Đồ mặt trơ trán bóng kia! Đừng có làm bẩn mắt tụi này nữa! Mau biến đi ngay!»

Suốt dọc đường từ khu kí túc xá nữ đến khu giảng đường, cơn cuồng phong giận dữ của đám bạn học đã vượt xa dự đoán của Lạc Tiểu Liên và hai cô bạn. Khi Lạc Tiểu Liên vừa mới thò mặt ra khỏi kí túc xá, những lời mắng nhiếc và lườm nguýt đã bay tới tấp như những mũi tên sắc nhọn về phía cô.

Lạc Tiểu Liên hít thật sâu. Hệt như một tráng sĩ chuẩn bị xông vào trận địa của kẻ thù và thách thức thủ lĩnh đối phương, cô ưỡn ngực, ngẩng cao đầu xuyên qua cơn bão thịnh nộ của đám bạn học và thẳng người tiến về phía khu giảng đường.

«Đáng ghét... Họ đâu cần phải nói những lời khó nghe như thế! Đều là con người với nhau cả mà sao cay nghiệt thế không biết!» Nghe thầy đám học sinh xung quanh «ném đá» mình lia lịa, Lạc Tiểu Liên nghiến răng tự nhủ trong lòng, «Mình sẽ không chịu thua đâu! Muốn leo lên đỉnh cao của Liên minh Tinh Hoa thì không được yếu đuối! Lạc Tiểu Liên cố lên!»

Bình!

Phù... Cuộc i cùng đã tới lớp rồi! Đoạn đường từ kí túc xá tới lớp chỉ cần đi mất mười mấy phút là tới, thế nhưng hôm nay cô cảm thấy nó còn xa hơn cả đường kinh tuyến và vĩ tuyến trên Trái Đất.

Sau khi phá tan được mạng lưới chằng chịt toàn những ánh mắt dị thường và lời bàn tán to nhỏ của đám bạn học, Lạc Tiểu Liên đi đến chỗ ngồi của mình, bỏ chiếc cặp sách hôm nay bỗng dưng nặng trĩu khác thường từ trên vai xuống. Cảm giác như đã kết thúc được hành trình dài vạn dặm, cô khẽ thở dài.

«Lại còn dám vác mặt đến lớp cơ đấy, mặt dày thế không biết...»

«Không ngờ nó lại là người như thế. Mình cứ tưởng nó cũng không đến nỗi, dễ hoà đồng...»

«Chắc chỉ toàn vờ vịt thôi, giả nai để quyên rũ anh Hàn Thu Dạ ấy mà...»

Lời bàn tán của đám bạn trong lớp khiến cho tâm trạng của Lạc Tiểu Liên vốn đã u uất lại càng thêm bức bối. Nhưng khi cô vừa mới định đứng dậy để cảnh cáo mấy đứa con gái chua ngoa kia vài câu thì tiếng loa phát thanh chói tai đột nhiên vang lên.

«Đề nghị em Lạc Tiểu Liên lớp 10A1 đến phòng giáo vụ có việc gấp! Đề nghị em Lạc Tiểu Liên lớp 10A1 đến phòng giáo vụ có việc gấp!»

Híc híc híc... Đúng là hết con sóng này lại đến con sóng khác... Mặc dù mình đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị thầy Mã chủ nhiệm ban quản lý học sinh chắt vắn, nhưng không ngờ lại nhanh đến thế!

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên buồn rầu đưa tay lên vò đầu bứt tai rồi quay người bước ra phía cửa lớp.

Trông thầy Lạc Tiểu Liên như quân cảm tử sắp lâm trận, Thẩm Tuyết Trì ngồi trong lớp yên lặng suy nghĩ một lát, sau đó cô đột nhiên cầm cái DV lên rồi cũng nhanh chóng bước ra khỏi lớp, bắt chập ánh mắt ngạc nhiên của Trương Hình Như và các bạn.

«Đồ ngốc, đợi đã.»

Phía dưới sân giảng đường, Thẩm Tuyết Trì mang theo DV đã đuổi kịp được Lạc Tiểu Liên. Tuy tiếng gọi vẫn lạnh tanh như cũ nhưng ánh mắt của Tuyết Trì lộ vẻ hơi quan tâm.

«Thẩm Tuyết Trì? Có... có chuyện gì thế?» Thầy Tuyết Trì đứng sau mình, Lạc Tiểu Liên hơi giật mình.

«Tôi đi cùng với cậu.» Mặt Thẩm Tuyết Trì không chút biểu cảm ngẩng lên nhìn Lạc Tiểu Liên.

Nghe Thẩm Tuyết Trì nói vậy, Lạc Tiểu Liên sửng người rồi tròn mắt nhìn bạn với vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Thẩm Tuyết Trì... Nhỏ ta định đi cổ vũ động viên mình hay là cùng chia sẻ hoạn nạn đây? Ha ha ha, đúng là người bạn cùng chiến tuyến với mình có khác! Tuy trước đây từng là đối thủ của mình,

nhưng từ giây phút cả hai giành được phần thắng trong lễ hội Văn hoá Mùa thu của trường, chuyện này hình như đã không còn nữa...

«Bộ phim này còn đặc sắc hơn cả *Titanic*. Tôi cần quay thêm một số cảnh nữa.»

«Hả?»

«Đi thôi.»

Hừ... Tưởng gì chứ! Hoá ra nhỏ ta muốn lấy cảm hứng viết thêm một số bài văn kì quặc nên mới theo tới đây, làm cho mình vừa nảy cảm động mất bao nhiêu lâu... Có điê`u... thế cũng tốt! Trước khi vào cấp ba, mình chưa bao giờ bị thầy cô giáo trách mắ`ng, nhưng từ khi vào học ở đây, cứ như thể mình bị nguyê`n hay sao ấy, thi thoảng lại phải chạy lên toà nhà giáo vụ âm khí nặng nề` đó... Có Thẩm Tuyê`t Trì cùng đi với mình biê`t đâu tâm trạng sẽ tốt hơn chút chẳng?

«Ê! Đợi tôi với!»

Trông thấ`y cái bóng Thẩm Tuyê`t Trì đã đi được một quãng xa, Lạc Tiểu Liên ngao ngán lắ`c đầ`u và rảo bước đuổi theo.

Do lâu rồi không tu sửa nên tường của toà nhà giáo vụ đã có một số vết thâm đen, thêm vào đó cả toà nhà bị dây tơ hồ`ng leo chắ`ng chịt nên trông kín như bưng.

Không biê`t từ bao giờ, toà nhà giáo vụ của trường Đức Nhã lại có một biệt danh cực kì rùng rợn đó là Hắ`c Ngục, nó còn được xếp là một trong mười thắ`ng cảnh của Liên minh Tinh Hoa.

«Em Lạc Tiểu Liên, em giải thích sao về` chuyện này?»

Như có cơn giông bão sắp sửa ập tới, không khí trong phòng giáo vụ ảm đạm khác thường khiến người ta cảm thấy bất an. Còn chủ nhiệm Mã thì đang ngồi bên chiếc bàn làm việc hết như viên phán quan mới chui từ địa ngục lên, mặt đả`ng đả`ng sát khí nhìn Lạc Tiểu Liên chả`m chả`m: «Còn nhớ lâ`n trước em tới văn phòng tôi không hả? Tôi đã cảnh báo với em là nếu vi phạm nội quy của trường sẽ bị xử lý nghiêm khắc! Lâ`n trước có Hàn Thu Dạ đứng ra bênh vực cho em nên tôi mới mắ`t nhắ`m mắ`t mở cho qua, nhưng tôi thật không ngờ lâ`n này ngay cả Hàn Thu Dạ cũng bị em làm liên lụy!»

Nghe thắ`y chủ nhiệm nói vậy, Lạc Tiểu Liên định thanh minh đôi chút, nhưng miệng cô cứ ấ`p ấ`p úng, rô`i đành nín thinh và cúi mặt xuô`ng với vẻ bất an.

«Tôi tưởng em chỉ mắc bệnh ảo tưởng viên vông nên hay có nhiều hành động kì quặc, nhưng bây giờ xem ra tư chắ`t của em cũng có vấn đề!» Chủ nhiệm Mã càng nói càng tức giận, thở phì phì rô`i đưa tay nâng gọng kính bị trượt xuô`ng vì bị kích động mạnh, mũi sắ`p xì khói đé`n nơi, «Hàn Thu Dạ là học sinh xuất sắ`c nhắ`t trường Đức Nhã, lại là chủ tịch hội Học sinh, là tá`m gương điển hình của toàn thể học sinh trường Đức Nhã! Còn em, em lại... Sao em lại kéo Hàn Thu Dạ vào việc đáng xấ`u hổ thế` này hả?»

Lạc Tiểu Liên đang cúi gắ`m mặt xuô`ng, vừa nghe thắ`y ba từ «Hàn Thu Dạ» thì mắ`t cô khẽ chớp chớp, trong lòng chỉ thắ`y một vị đả`ng chát.

«Việc lâ`n này tương đố`i nghiêm trọng, ảnh hưởng rắ`t lớn đé`n thanh danh của trường Đức Nhã, nên nhà trường quyế`t định ghi tên em vào sổ kỉ luật của trường!» Nói đé`n đây, chủ nhiệm Mã gỡ cặp kính xuô`ng rô`i day day huyết thái dương, sau đó ngao ngán thờ dài, «Theo nội quy của trường, tá`t cả những học sinh bị ghi tên vào sổ kỉ luật không bao giờ được tham gia công thập!»

«Gì cơ ạ?»

Dường như có tiếng sấm giữa trời quang, đôi mắt của Lạc Tiểu Liên tối sầm lại, toàn thân lạnh toát...

Cô không thể tin nổi vào tai mình nên ngẩng mặt lên và bất giác lãc đầu thật mạnh, hi vọng cái đầu sắp mất đi ý thức của mình có thể tỉnh táo trở lại!

Không thể nào... Không thể nào... Nhất định là mình đã nghe nhầm rồi! Nhất định là thế!

«Từ nay về sau, em sẽ không được tham gia thi công thập nữa!»
Nhưng giọng nói của chủ nhiệm Mã như một tảng băng dày ở Bắc Cực đổ xuống!

Tia hi vọng cuối cùng cũng mất hết, Lạc Tiểu Liên tuyệt vọng nhìn chủ nhiệm Mã, tâm nhìn dần dần trở nên mờ nhạt. Từng cơn đau buốt như nối tiếp nhau trong đầu cô.

Vì sao sự việc lại trở thành thế này chứ?

Mất tư cách công thập... Vậy thì tất cả cố gắng của mình từ trước tới giờ đều hoá thành bong bóng sao?

Cơn đau quặn quại như bị đâm xuyên tim suýt nữa làm Tiểu Liên mất hết tri giác. Không biết những giọt nước mắt đua nhau rơi lăn chã trên mặt cô từ lúc nào. Tâm trạng tuyệt vọng chưa từng có nhanh chóng lan tỏa khắp người...

«Từ nay về sau, em sẽ không được tham gia thi công thập nữa!»

Không biết mình đã rời khỏi văn phòng giáo vụ như thế nào, Lạc Tiểu Liên bước đi loạng choạng, lúc thì va người vào bức tường màu xám của tòa nhà, lúc thì va vào những học sinh khác đi phía

trước... Nhưng dường như cô chẳng còn biết gì hết. Thảm Tuyết Trì đứng chực sẵn ở cổng và chính ông kính nhắm thẳng vào Lạc Tiểu Liên. Nhưng ngay sau đó thầy có gì đó không ổn, cô liền từ từ buông DV xuống, lo lắng nhìn Lạc Tiểu Liên...

Lạc Tiểu Liên cứ thẫn thờ đi về phía trước như một con rối bị đứt dây.

Thế là hết...

Liên này thì hết thật rồi!

Cô không chỉ làm liên lụy đến anh Hàn Thu Dạ, mà còn làm cho bản thân mình đi vào ngõ cụt. Quan trọng hơn đó là... tham gia công thập đã trở thành giấc mơ xa vời đối với cô.

Nghĩ đến đây, trái tim cô như hóa thành vực sâu trong cơn sóng thần gào thét, cùng với tia chớp và sấm sét, từng lớp bọt đá cay nghẹn ngào không ngừng tung lên và đưa nỗi tuyệt vọng lan xa hơn.

“Bé Củ Lạc!”

Đúng lúc Lạc Tiểu Liên vô cùng chán chường và tuyệt vọng, đột nhiên một tiếng gọi như văng dưng xán lạn từ trên cao vẳng tới.

Lạc Tiểu Liên từ từ ngoái đầu lại. Khi trông thấy bộ mặt gian gian, tràn trề sức sống như đóa hoa hương dưng của Giang Sóc Lưu, tâm trạng cô đang lơ lửng tận chín tầng mây bỗng dưng bị kéo tụt xuống vực sâu đen sì đặc quánh. Mãi một lúc sau, cô mới gắng gượng nói được ba từ.

“Cậu đây à?”

“Đương nhiên là tôi rồi! Bé làm sao thế?” Thầy mặt Lạc Tiểu Liên cứng đờ vô cảm, Giang Sóc Lưu ngạc nhiên nhíu mày, trở mặt

nhìn cô từ đầu đến chân. Bỗng nhiên cậu mỉm cười rồi làm động tác như ảo thuật, đưa tay về phía sau lưng, sau đó chìa ra một hộp quà lóng lánh, “Tặng cho bé nè! Thứ bé thích nhất đây...”

Cậu còn chưa kịp dứt lời, Lạc Tiểu Liên đã đưa tay gạt hộp quà sang một bên. Cô nhìn Giang Sóc Lưu trân trân bằng đôi mắt tràn ngập sự phẫn nộ khôn cùng: “Đoạn băng ghi âm trên diễn đàn của trường là sao? Bây giờ cả Liên minh Tinh Hoa đều đã biết hết chuyện của tôi rồi. Cậu đã vừa lòng chưa hả?”

“Hả?” Giang Sóc Lưu khựng người lại, nhưng sau đó liền mỉm cười châm chọc, “He he he, hóa ra là chuyện đó hả? Tôi biết ngay là cô sẽ giận nên mới mua quà tặng cô đây! Thực ra chuyện đó cũng có gì đâu! Xem ra ông trời cũng muốn giúp cô bày tỏ tình cảm với Hàn Thu Dạ! Hàn Thu Dạ đã biết chưa hả? Hả? ta có phản ứng gì không? Tôi thấy...”

“Thời Tuân!”

Không còn nhẫn nhịn được nữa, cuối cùng Lạc Tiểu Liên cắt ngang lời nói của Giang Sóc Lưu. Cô nắm chặt tay thành nắm đấm và dùng hết sức bình sinh để chinh hơi thở của mình, nhưng ánh mắt như nước hồ đóng băng ngày đông của cô vẫn toát ra những tia sáng lạnh lẽo khiến người ta rùng mình.

“Cô...” Khi bốn mắt chạm nhau, Giang Sóc Lưu bất chợt ngẩn người ra.

“Chính vì đoạn băng ghi âm này mà tôi đã bị nhà trường kỉ luật! Tôi... tôi không thể tham gia công tác được nữa rồi!” Nói tới câu cuối cùng, giọng Lạc Tiểu Liên run rẩy, những giọt nước mắt đua nhau rơi lã chã. Cô đưa tay quệt mạnh ngang mặt má y cái và gào lên đầy phẫn nộ với Thời Tuân.

“Từ giờ trở đi, tôi không cần người bạn như cậu! Tôi không muốn gặp lại cậu nữa...”

Dứt lời, cô quay ngoắt mặt đi như thể không muốn ở đó với Giang Sóc Lưu thêm một giây nào nữa, sau đó cứ thế đi thẳng không thèm ngoái đầu lại.

“Tiểu Liên...”

Không biết bao lâu sau, Giang Sóc Lưu đang đứng như hóa đá mới định thần lại. Cậu ngây người nhìn hộp quà bị rơi vãi tung tóe dưới đất giống như kẻ mất hồn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng...

Ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa phẫn nộ của Lạc Tiểu Liên ban nãy vẫn cứ hiển hiện trước mắt cậu, không tài nào xóa tan đi được.

Cậu không thể ngờ rằng, mọi việc lại thành ra thế này.

Tham gia thi công tháp ư?... Chắc hẳn đó là ước mơ lớn nhất của Tiểu Liên rồi! Đó chính là động lực để cô ấy nỗ lực. Bây giờ lại vì sơ suất của cậu mà nó đã tiêu tan hết...

Là kẻ nào chứ? Kẻ đó không chỉ theo dõi nhất cử nhất động của Giang Sóc Lưu, mà còn dám lách tay trộm điện thoại của cậu để làm ra cái việc vô cùng ác ý này...

Rốt cuộc người này là ai? Càng đáng hận hơn nữa là những lúc đắm chìm trong thoải mái và vui vẻ bên Tiểu Liên, cậu không hề cảm nhận được mối nguy hiểm đang cận kề mình một chút nào.

Hối hận và đau khổ như hai mũi dao nhọn xuyên thấu tim Giang Sóc Lưu. Cậu nghiến chặt răng tự nhủ: “Không được... Mình nhất định phải giúp Tiểu Liên, nhất định phải giúp cô ấy!”

Đúng lúc ấy, một bóng người mảnh khảnh đứng chặn giữa lối đi của Giang Sóc Lưu. Cậu cảnh giác ngẩng mặt lên. Một đôi mắt sáng ngời với cặp lông mày thanh tú đang nhìn cậu với ý thăm dò.

“Hàn Thu Dạ?” Giang Sóc Lưu ngạc nhiên nhìn chàng trai trước mắt mình từ đầu đến chân. Rất nhanh sau đó, cậu ta hỏi giọng lạnh tanh, “Có chuyện gì không?”

“Chịu buông tay đi.” Hàn Thu Dạ nhìn Giang Sóc Lưu rất chăm chú, dường như muốn nhìn thấu tâm can Sóc Lưu, “Cậu cũng biết rõ rồi đấy, cậu và cô ấy không hợp nhau đâu.”

“Ý anh là sao?” Giang Sóc Lưu chau mày, có vẻ hơi tức giận.

Hàn Thu Dạ khẽ nheo mắt lại nhưng ánh mắt lại như xuyên qua người Giang Sóc Lưu, rồi thong thả hướng ra xa: “Tôi đã nói rồi, lần này tôi sẽ không buông tay đâu, vì vậy tôi sẽ giúp Tiểu Liên hết sức mình. Còn cậu... Tôi thật không hiểu, bây giờ cậu còn muốn làm gì cho cô ấy nữa?”

“Hàn Thu Dạ, việc của tôi với Lạc Tiểu Liên không cần anh phải nhúng tay vào!” Lời nói của Hàn Thu Dạ khiến Giang Sóc Lưu gờm lên như một con sư tử đang nổi giận.

“Đây là mệnh lệnh của hoàng tử Liên minh Tinh Hoa đấy ư?” Hàn Thu Dạ điềm tĩnh đón lấy cái nhìn sắc lạnh của Giang Sóc Lưu, giọng nói tuy bình tĩnh nhưng lại lộ rõ sự uy hiếp, “Bây giờ là lúc Tiểu Liên gặp khó khăn nhất, nếu ngay cả người con gái mình thích mà cậu còn không thể bảo vệ nổi thì cậu đúng là chẳng xứng với danh hiệu hoàng tử Liên minh Tinh Hoa chút nào.”

“Hàn Thu Dạ, sao tôi lại không nghĩ ra là anh làm nhi...” Đột nhiên, Giang Sóc Lưu nhìn chằm chằm Hàn Thu Dạ. Bất giác cậu bặm môi và nắm chặt tay thành nắm đấm, “Vụ tung đoạn băng

ghi âm lên mạng là anh làm phải không? Lúc anh nói sẽ giành lại Tiểu Liên, tôi đã thấy có gì đó không bình thường rồi. Tôi không ngờ người được Tiểu Liên coi là thiên sứ như anh thực ra chỉ là một con quỷ!”

“Ha ha ha...” Hàn Thu Dạ vẫn cười một cách thoải mái, như một vị tiên không vướng chút bụi trần.

“Giang Sóc Lưu, tôi thấy mình chẳng cần phải trả lời những lời suy đoán nhảm nhí của cậu. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu rằng, trước mặt Tiểu Liên, cậu không phải Giang Sóc Lưu, mà vẫn chỉ là Thôi Tuân thôi. Ngay cả thân phận thực sự của mình mà cậu còn chẳng dám nói ra thì liệu có thể bảo vệ nổi cô ấy không? Nếu cứ tiếp tục thế này thì cậu không thể làm được điều gì cho cô ấy đâu! Hai người vốn là đối thủ không đội trời chung của nhau mà! Thôi bỏ đi! Lần này cậu không thắng nổi tôi đâu.”

Nói đến đây, Hàn Thu Dạ liếc nhìn Giang Sóc Lưu với vẻ khinh khỉnh rồi đi lướt qua chỗ cậu ấy.

Thấy Hàn Thu Dạ đi mỗi lúc một xa dần, Giang Sóc Lưu siết chặt nắm đấm tới mức các khớp kêu răng rắc. Cậu nhú mày rồi quay người bước về phía con đường quen thuộc.

Rầm...

Trên lầu cao nhất của tòa nhà giáo vụ Hắc Ngục, cánh cửa nặng trĩu màu đỏ thẫm của văn phòng bị đẩy mạnh ra, một bóng người lao vào nhanh như cơn lốc.

Phía sau chiếc bàn làm việc bằng đá cẩm thạch màu đen kê đối diện với cửa ra vào là một bóng người cao gầy đang ngồi nghiêm nghị. Nghe thấy tiếng động mạnh, bóng người kia khoan thai quay đầu lại.

Chiếc quạt bằng giấy to dùng từ từ xòe ra rồi thông thả phe phẩy. Chiếc quạt che gần hết khuôn mặt của người cầm nó.

“Con gió nào lại đưa đại thiếp u gia Giang Sóc Lưu đến chỗ tôi vậy?” Người đó cất tiếng hỏi với vẻ rất quan tâm.

“Hừ! Ông mau giải quyết cho tôi cái vụ bằng ghi âm trên diễn đàn của trường đi.” Giang Sóc Lưu nhìn ông ta với ánh mắt lạnh băng và nói như bễ trên ra lệnh.

“Ha ha ha! Giang thiếp u gia muốn tôi giúp, đương nhiên tôi không dám từ chối. Nhưng vụ đó đằng nào cũng đã âm ỉ cả lên rồi, xử lý ổn thỏa e là cũng hơi khó đấy!” Người đàn ông nọ đưa tay khép chiếc quạt lại và nói một cách dè dặt.

“Hơ hơ hơ... Tôi đến đây là để mách cho ông cách xử lý việc đó thế nào.” Giang Sóc Lưu dường như đã đoán trước đôi phương sẽ trả lời như thế nên thủng thẳng đáp lại. Cậu hơi nheo mắt rồi rút trong túi áo ra một tờ giấy đã chuẩn bị sẵn, sau đó đặt mạnh lên mặt bàn, “Tôi nghĩ... ông xem cái này xong nhất định sẽ có hứng thú đấy!”

Đọc xong tờ giấy, người đàn ông kia quả nhiên cười khoái trá: “Ha ha ha ha... Giang thiếp u gia, cậu có biết hậu quả sẽ như thế nào không?”

“Chỉ cần hủy bỏ việc kỉ luật Lạc Tiểu Liên, tất cả mọi thứ tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Rào rào rào...

Sáng sớm hôm sau, Lạc Tiểu Liên băng qua vườn cây bạch đàn xanh mượt như ngọc bích (đây cũng là một trong mười thặng cảnh của Liên minh Tinh Hoa, mọi người thường gọi là Bích Viên) và đang

đi tiếp về phía khu giảng đường thì bỗng từ trên cao, một làn nước lạnh cóng tấp thẳng vào người cô như một con sóng lớn. Cô bị ướt sũng từ đầu xuống chân như chuột lột.

“Ui... Hôi quá...”

Lúc đưa tay lau những vệt nước trên mặt, Lạc Tiểu Liên ngửi thấy mùi hôi phảng phất quanh người, phát hiện ra bộ đồ ngủ phục của mình còn dính đầy lá rau và vỏ trái cây đã thối rữa. Cô vội vàng lấy tay bịt mũi, trong bụng tức sôi gan.

“Lạc Tiểu Liên!”

Bỗng một tiếng gọi chua như dấm vang lên bên tai cô. Lạc Tiểu Liên kinh ngạc quay đầu lại thì thấy một đám nữ sinh mặc đồ ngủ phục trường Đức Nhã, trên trán đeo loạt chít băng đỏ có viết mấy chữ to tướng: “Thề chết bảo vệ anh Hàn Thu Dạ”. Họ vây lấy cô thành hình tam giác, mặt mũi đưa nào đưa này cũng tím đen, mắt gườm gườm nhìn. Lạc Tiểu Liên lúc này y hệt nữ thần đứng giữa vòng lửa cháy rừng rực đầy phẫn nộ và đố kỵ.

Đưa con gái cầm đầu ôm trên tay một cái chậu rửa mặt. Nhỏ ta nghiến răng bặm môi như thể muốn nghiền nát Tiểu Liên ngay lập tức.

Phù phù! Ứng phó với đám *fan* cuồng của anh Hàn Thu Dạ thật chẳng đơn giản chút nào.

“Lạc Tiểu Liên, mày đúng là đồ trợ tráo, dám công khai tỏ tình với hoàng tử tương vi xanh Hàn Thu Dạ của chúng tao ngay trên diễn đàn trường! Mày tưởng dùng trò mèo ác ý là có thể thu hút sự chú ý của anh áy sao?”

“Đúng đấ y! Đừng có nghĩ là chúng tao không biế t gì hế t! Ngày đầ u tiên đi học mà y đã để ý anh í rô ì! Lại còn giả nai! Đồ ̣ tro trên!”

“Mày nhớ cho kĩ lời cảnh cáo lâ ̣ n này nhế! Mau tránh xa anh Hàn Thu Dạ ra! Nế u không thì lâ ̣ n sau sẽ không chỉ là chậ u nước thấ i đầ u!”

“ ... ”

Trướ c sự công kích ác liệt như bão táp mưa sa â ́ y, từ đầ u tới cuố i Lạc Tiểu Liên chỉ buồ ng thố ng hai tay đứng nguyên tại chỗ mà không hế ̣ phản kháng lại. Tù ng giọt nước đặ bả n thi u theo ngọn tóc và gấ u áo của cô chấ y xuồ ng tựa như sự phản đố i ngầ m.

Cô đã thề sẽ kiên cường đố i mặt với tâ t cả, vì vậy khi đắ m con gái kia đồ ng loạt ném nhữ ng cái lườ m nguýt cay đặ vế ̣ phía cô, cô chỉ lặ ng lế đứng đố nhấ m hờ đố i mắ t.

Đúng lúc cô đầ ng lặ ng lế chờ đặ cho nhữ ng trò trả đũa ác ý mau chóng kế t thúc thì đặ nhiên...

“Trên diễn đầ n lại có *comment* mới rô ì! Giang Sóc Lưu... Giang Sóc Lưu, cậu â ́ y...”

Một nữ sinh thờ hồ ̣ ng học từ xa chấ y lại, vừa chấ y vừa hét toá ng lên khiế n cho cả đắ m nữ sinh giậ t mình thắ ng thố t... “Giang Sóc Lưu á? Giang Sóc Lưu làm sao cơ?” Một đầ ra con gái trong đắ m *fan* cuồ ̣ ng cắ ng thắ ng quay sang hỏi.

“Giang Sóc Lưu vừa mới *comment* trên diễn đầ n... Học học học...”

Nữ sinh kia vừa thờ hỏ n hỏ n vừa ra sức vấ vấ một tờ giấ y vế ̣ phía mọi người. Cả đắ m con gái vộ i chấ y xô đế n vây quầ n, một đầ ra bắ t đầ u đặ to rầ n rộ t từng tiế ̣ ng nội đứ ng ghi trên tờ giấ y đố.

Theo nguôn tin đáng tin cậy trên báo điện tử, một người bí mật mang nick “Đôi cánh thiên sứ” hiện tại đang tiết lộ sự thật vụ đoạn băng ghi âm lời tỏ tình của Lạc Tiểu Liên với phía nhà trường. Vụ việc này là do đại thiên tài của Liên minh Tinh Hoa Giang Sóc Lưu gây ra. Nguyên nhân do Lạc Tiểu Liên không biết tự lượng sức nên đi đâu cũng rêu rao Giang Sóc Lưu là đối thủ không đội trời chung của mình. Đây chính là một bài học cảnh cáo của Giang Sóc Lưu dành cho Lạc Tiểu Liên. Hiện tại, nhà trường đang tiếp tục điều tra vụ việc này...

“Phù... Nghe nói Giang Sóc Lưu còn muốn qua việc này để cảnh cáo tất cả những người muốn thách thức cậu ấy!” Nữ sinh đưa tin vẫn thở hồng hộc, mặt mũi đỏ gay, nói bổ sung thêm.

“Gì cơ?” Biện cô đột xuất khiến cả lũ con gái đều sửng sốt. Lạc Tiểu Liên cũng giật mình ngẩng đầu lên, cô nhìn nữ sinh đưa tin kia với vẻ ngờ vực. Thế nhưng sau đó...

“Việc này là do Giang Sóc Lưu làm á?”

“Lạc Tiểu Liên, mày đúng là đồ sao chổi! Đắc tội với Giang Sóc Lưu là việc của mày, đừng có làm liên lụy đến hoàng tử tương vị xanh của bọn tao!”

“Mau dạy cho con yêu tinh hại người này một bài học đi!”

Lũ con gái kia càng trở nên điên cuồng hơn, những nắm đấm của cả bọn chuẩn bị trút như mưa xuống người Lạc Tiểu Liên.

“Dừng lại ngay!” Đột nhiên một giọng nói nghiêm nghị vang lên khiến cho những nắm đấm kia chợt khựng lại giữa không trung.

“Anh Hàn Thu Dạ?” Đám fan cuồng kia phẫn khích hét to lên.

“Đúng là anh ấy rồi!”

“Á! Mình chưa bao giờ được nhìn thấy anh í gâ`n như thế` này. Anh í đẹp trai quá đi!”

Lũ con gái ban nãy còn dữ tợn như hung thâ`n sắ p nuô`t số`ng người ta thế` mà trong nháy má`t đã bung mặt ôm má si mê gắ m nhìn Hàn Thu Dạ. Chỉ còn lại một mình Lạc Tiểu Liên đứng ngậy ra tại chỗ, má`t bao lâu mà vẫn chưa hoàn hỏ`n.

Giang Sóc Lưu...

Hóa ra tất cả chuyện này đê`u là do Giang Sóc Lưu làm ư?

Hắ`n ta định dỏ`n mình vào đường cùng đây mà... Sao trên đời lại có loại người đê` tiện như hắ`n chứ...

Đúng lúc á`y, một bàn tay á`m áp tóm chặt lắ`y cổ tay Tiểu Liên.

“Tránh ra, lắ`n sau đừng đê` tôi nhìn thấy chuyện này nữa!” Giọng nói vô`n dĩ ôn tỏ`n và dịu dàng kia đắ`y vẻ phắ`n nộ.

“Nhưng anh ơi, con bé này suýt nữa đã hại anh...”

“Đừng nói nữa! Các cô mau biê`n hê`t đi cho tôi nhờ!” Không ngờ lúc tức giận, giọng nói á`y lại đáng sợ đê`n thế`.

“Híc híc... Lắ`n đắ`u tiên anh Hàn Thu Dạ má`ng bọn mình...”

“Anh á`y lại bênh cái con yêu tinh hại người kia...”

“Thôi, thôi. Bọn mình mau đi đi, đừng đê` anh á`y bực nữa!”

Bộp bộp bộp bộp bộp bộp bộp!

Những tiế`ng bước chân gắ p gáp vang lên, mặt đắ`t cuỏ`n một lớp bụi mù mịt, đắ m *fan* cuỏ`ng kia đã chạy biê`n má`t tầm khỏ`i đó.

“Tiểu Liên, em có sao không?” Giọng nói đó khê` khàng hỏi.

Lạc Tiểu Liên hết như một con rô bốt bị ngắt điện, cô ngẩng bộ mặt cứng đờ lên và đáp một cách vô hồn: “Cảm... cảm ơn anh.”

“Em đã nghe nói việc đó rồi phải không?” Ánh mắt của Hàn Thu Dạ vẫn dịu dàng như thế. Anh cầm tay Lạc Tiểu Liên nãy giờ mà không chịu buông ra.

“Có đúng là Giang Sóc Lưu đã làm chuyện đó không ạ? Nếu đúng là hắn làm thì tại sao hắn lại còn thừa nhận cơ chứ? Hắn sợ bị trách phạt sao?” Lạc Tiểu Liên nói thì thào như thể đang tự hỏi mình.

“Tiểu Liên, Giang Sóc Lưu muốn cho em một bài học cảnh cáo, bây giờ thì cậu ta đã đạt được mục đích ấy rồi.” Trong đôi mắt trong veo và điềm tĩnh của Hàn Thu Dạ lại ẩn chứa chút gì đó tức giận và căm ghét, “Thừa nhận đã làm việc đó giúp cậu ta tăng thêm uy tín trước mặt mọi người... Còn hậu quả thì... Đối với loại người như cậu ta liệu sẽ phải gánh chịu hậu quả gì chứ?”

Lời nói chát chúa sức công phá cực lớn của Hàn Thu Dạ phát ra tiếng nổ đùng đoàng bên tai Lạc Tiểu Liên. Sự phẫn nộ tột đỉnh theo dòng máu nóng sôi sục lan truyền khắp cơ thể cô.

Giang Sóc Lưu... Lần này hắn quá đáng lắm! Chúc mừng nhé, mi đã làm ta thực sự cảm hận mi rồi!

Trong ngôi biệt thự to rộng hoa lệ như cung điện hoàng thất ở phía nam thành phố Tỉnh Hoa, hơn chục người cả đàn ông đàn bà ăn mặc đẹp đẽ, sang trọng đang ngồi vây quanh chiếc bàn ăn hình chữ nhật. Họ cùng hướng cái nhìn đầy khinh miệt và mỉa mai về một chỗ ngồi còn trống duy nhất.

Một ông già râu tóc bạc phơ ngồi uy nghiêm ở ghế chủ trì. Ông lão đã ngoài tám mươi nhưng đôi mắt vẫn sáng lấp lánh và tinh

nhANH. Ông mặc bộ vest màu xanh xám, cà vạt vô cùng ngay ngắn, chỉnh tề.

“Bực mình thật! Đã hơn chín giờ rồi mà vẫn không thấy mặt mũi đâu! Bố à, người phải chịu trách nhiệm là Lưu mà! Đã thế nó lại bắt chúng con chờ hơn một tiếng đồng hồ rồi!”

“Đúng thế ông à! Từ khi bắt đầu học trung học, Lưu đã được sống một mình ở khu chung cư cao cấp nhất thành phố, làm thế để học thói hư tật xấu lắm ạ. Cháu đã hai mươi mấy tuổi rồi mà vẫn phải ở chung với bố mẹ đây này...”

“À bố ơi...”

“Im hết đi...” Nghe thấy mọi người tranh nhau bàn tán nhặng xi, ông già hơi chau mày bực mình, ông giơ tay lên cắt ngang những lời oán thán thao thao bất tuyệt.

Ông già liếc cái đồng hồ đeo tay, rồi quay lại nhìn người đàn ông trung niên đang đứng yên lặng phía sau mình với vẻ không vui.

“Thiếu gia đang ở đâu vậy? Sao vẫn chưa thấy đến?”

“Thưa lão gia, tôi vừa mới gọi điện cho thiếu gia rồi, nhưng cậu ấy tắt máy...” Người đàn ông trung niên cúi đầu trả lời dè dặt.

“Ông Giang!” Thấy sắc mặt của ông già mỗi lúc một xám xịt, Văn Chân Hải đang ngồi phía bên phải chỗ ghế trống vội vàng cướp lời, “Sau khi tan học cậu ấy còn phải xử lý một số công việc của Hội Học sinh nữa nên...”

Văn Chân Hải còn đang định nói tiếp, nhưng lại bị ánh mắt sắc bén như thể chỉ cần liếc qua đã nhìn thấu tâm can người khác của ông Giang làm cho giật mình.

“Á...” Ngô ì bên cạnh Văn Chấn Hải, Tiêu Nham Phong đang đeo tai nghe, cúi mặt xuống chơi *game* chọt rú lên vì thấy ai đó đá đá vào chân mình. Khi cậu ta ngẩng mặt lên thì bất gặp Văn Chấn Hải đang liên tục đưa mắt ra hiệu cho mình. Cậu ta vội cười ngây ngô, “Đúng, đúng đấy ạ! Ông cũng biết Lưu là thiên tài số một của trường Tinh Hoa chúng cháu mà. À không, không đúng, là thần tượng của cả Liên minh Tinh Hoa ấy chứ! Cậu ấy bạn cũng là chuyện thường mà! Ông không biết đấy chứ, đám nữ sinh đó phiến phức lắm! Hơ hơ hơ hơ hơ!”

Tiêu Nham Phong vừa nói vừa đưa tay gãi đầu rồi liếc nhìn Văn Chấn Hải. Đúng lúc đó cậu ta phát hiện ra Văn Chấn Hải đang bưng chén trà lên và ném ánh mắt nảy lửa về phía mình như muốn nói: “Đồ đầu, lại còn xát thêm muối vào vết thương của người ta nữa!”

“Hừ, Phong nói không sai chút nào!” Đúng lúc này, một thanh niên chừng hai mươi tuổi trong bộ *vest* trắng, để kiểu đầu Beckham liếc nhìn Văn Chấn Hải và Tiêu Nham Phong, rồi cười khẩy. Như thể đang nhắc đến tin lá cải trên báo, anh ta nhếch mép, “Là thần tượng của Liên minh Tinh Hoa nên Lưu phải bận rộn ứng phó với đám *fan* cuồng là đúng rồi! Tôi nghe một người bạn học ở Liên minh Tinh Hoa nói, gần đây hình như Lưu hay cặp kè với một nữ sinh trường Đức Nhã, nữ sinh đó đêm hôm khuya khoắt còn ra ra vào vào nơi ở của Lưu nữa! Vụ đoạn băng ghi âm trên diễn đàn hình như cũng có liên quan tới nữ sinh đó! Đúng là Lưu bạn thật đấy!”

Văn Chấn Hải im thin thít nuốt một ngụm trà. Khi cậu giảm mạnh một cái nữa vào chân Tiêu Nham Phong định nhắc nhở anh chàng ăn nói cho cẩn thận, thì Tiêu Nham Phong đã la lên như vịt bị siết cổ.

Cả bàn ăn, chỉ có một cô gái xinh xắn, đáng yêu như búp bê là ngô ì im không nói gì. Cô đang phùng đôi má trắng trẻo bàu bĩnh, tròn tròn đôi mắt lấp lánh sáng như sao, nhưng mây tức tôi nhìn Tiêu Nham Phong, hệt như cô bé quàng khăn đỏ nhìn thây sói xám vậy.

“Úy Nguyệt Dao... Cái con ranh này! Cô định giẫm gãy chân tôi hả?” Tiêu Nham Phong vừa ôm lấy cái chân đau vừa nghiến răng bặm môi mắ ng nhiếc cô gái đáng yêu ngô ì đố ì diện với Văn Chấn Hải.

“Xí!” Úy Nguyệt Dao ném cho Tiêu Nham Phong một cái lườm cháy mặt, sau đó cô ngoảnh phắ t sang một bên, mái tóc búp bê được uốn rắ t cầ u kì bung xỏa vài lọn trước ngực, khiế n cô trông càng xinh xắn, quyế n rũ hơn.

“Thôi, mọi người đừng nói nữa...”

Ông già bỗng thở dài, khiế n cho cuộc chiế n đang dâng cao giữa Úy Nguyệt Dao và Tiêu Nham Phong bị ngắ t quấ ng giữa chừng. Đúng lúc ấy, bỗng có tiế ng bước chân dồ n dập vọng tới phòng ăn, khiế n cho tá t cả mọi người đề u đưa mắ t nhìn ra phía cánh cửa lớn màu vàng được chạm trổ công phu đang đóng chặt. Giang lão gia và Văn Chấn Hải có vẻ hơi lo lắ ng, Úy Nguyệt Dao và Tiêu Nham Phong thì phắ n khích chờ đợi, những người còn lại mặt mũi ai nắ y đề u xám ngoét.

“Xem ra nhân vật chính của chúng ta sắ p ra mắ t rô ì!”

Trong tiế ng cười lạnh tanh của thanh niên mặc bộ vest trắng, cánh cửa lớn màu vàng của phòng ăn từ từ mở ra. Rắ t nhanh, một chàng trai mặc áo sơ mi trắng, tay cầm áo khoác đồ ng phục trường Tinh Hoa xuấ t hiện trước mặt mọi người. Cũng đúng giây phút ấy, ánh sáng của chiế c đèn pha lê trong phòng ăn dường như

tập trung hết vào cậu ấy. Cả người cậu như phát sáng lấp lánh đến mức chói lòa.

«Ông ơi, cháu về rồi ạ.» Chàng trai vừa nhìn về phía Giang lão gia ngồi ở đầu bên kia, vừa cất lời chào lễ phép.

«A, anh Lưu!» Úy Nguyệt Dao là người đầu tiên đứng bật dậy khỏi ghế. Cô lon ton chạy đến bên Giang Sóc Lưu như một chú thỏ con, sau đó ngược mắt lên nhìn Giang Sóc Lưu, người cao hơn cô hẳn hai cái đầu. Đôi mắt cô bắn tới tập tim hồng tràn ngập sự sùng bái và ngưỡng mộ về phía Sóc Lưu, «Cuối cùng anh cũng đến rồi, anh vẫn khỏe chứ?»

«Anh vẫn ổn, hôm nay em cũng về à?» Giang Sóc Lưu cười dịu dàng đưa tay vuốt tóc Úy Nguyệt Dao.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tiêu Nham Phong làm động tác như muốn nói, sau đó hất khoanh tay liếc xéo Úy Nguyệt Dao một cái, rồi khinh khỉnh nói:

«Hừ! Già có c đến rồi mà còn bày đặt giả nai.»

«Lưu!» Ở đầu bàn bên kia, Giang lão gia nghiêm nghị nhìn Giang Sóc Lưu, «Cháu đã tới rồi thì mau ngồi xuống đi, mọi người đợi cháu rất lâu rồi.»

Nghe thấy Giang lão gia nói vậy, Giang Sóc Lưu ngẩng mặt lên nhìn quanh bàn ăn một lượt. Ai cũng nhìn cậu chằm chằm với ánh mắt ác cảm, mấy người anh em họ thì lại càng tỏ thái độ coi thường hơn.

Ánh mắt Giang Sóc Lưu vẫn điềm tĩnh đến mức không có một chút xao động. Cậu mỉm cười vỗ vai Úy Nguyệt Dao rồi cùng cô ngồi vào ghế của riêng mình.

«Giang Sóc Lưu, hôm nay mọi người đều đợi cậu xin lỗi đấy! Sao lại đi chơi về muộn thế, chắc không phải đi hẹn hò với đứa con gái nào đấy chứ?» Anh chàng mặc bộ vest trắng cười mỉa mai, sau đó ngắm soi Giang Sóc Lưu. Hắn tím bầm mặt khi thấy Sóc Lưu còn nhỏ tuổi mà lại được ngồi ở ghế trên.

«Lưu à, nhà trường đã thông báo cho quản gia về vụ đoạn băng ghi âm. Chúng ta hi vọng cháu sẽ có lời giải thích hợp lý. Cháu làm cho họ Giang mất hết cả thể diện!» Một người đàn ông trung niên để chòm râu dê, ngồi chéo Giang lão gia, nhíu mày nhìn Giang Sóc Lưu và lên tiếng giáo huấn một cách nghiêm khắc.

“Có gì mà phải giải thích chứ! Người ta thường bảo cha nào con nấy mà, có điều thế hệ sau còn kinh hơn thế hệ trước!” Một người đàn bà ăn mặc sang trọng, tóc búi cao ngồi cạnh người đàn ông trung niên nọ, vừa thông thả nhấp một ngụm rượu nho trong chiếc ly pha lê vừa nói với vẻ miệt thị.

“Ông ơi, cháu xin lỗi. Lúc này cháu bận chút việc nên mới về muộn ạ.” Nghe những lời oán trách cứ như buộc tội mình, Giang Sóc Lưu thờ ơ coi bọn họ như không khí. Ánh mắt tràn ngập vẻ hối lỗi của cậu chỉ hướng về Giang lão gia.

“Đủ rồi đó, mấy anh chị đừng nói nữa.” Giang lão gia nhăn mặt xua xua tay với vẻ không vui, “Tôi tin cháu Lưu...”

“Nhưng mà bố ơi!” Người đàn bà sang trọng kia tức đỏ mặt, “Bố đừng lúc nào cũng bênh nó chằm chằm! Nhà họ Giang còn biết để mặt vào đâu nữa. Lưu, cháu là người thừa kế tương lai của nhà họ Giang, thế mà lại làm chuyện tày trời đó, cháu phải giải thích rõ ràng với mọi người chứ!”

“Đúng thế, đúng thế... Thật chẳng ra sao cả.”

“Làm chúng ta mất mặt quá đi mất!”

Tiêu Nham Phong hé t nhìn Giang Sóc Lưu với vẻ hơi lo lắng rồi lại nhìn những người khác trong nhà họ Giang, cuối cùng cậu ta quay sang nhìn Văn Chân Hải, rồi đưa tay ra sức vỗ đầu với vẻ nôn nóng. Thế nhưng Văn Chân Hải vẫn lặng thinh uống trà, chỉ có điệu ánh mắt cậu ấy không che giấu nỗi lo lắng. Giang Sóc Lưu ngò ì im lặng nghe những lời chỉ trích của mọi người trong họ hàng, cậu chỉ mỉm cười lạnh lùng:

“Toàn bộ sự việc như thế nào cháu tin mọi người cũng đã rõ hết rồi, cháu cần gì phải giải thích nhiều.”

“Cái gì?” Nghe Giang Sóc Lưu nói thế, anh chàng mặc bộ vest trắng đập bàn đứng dậy trong tiếng kêu ca phàn nàn ồn như cái chợ vỡ của nhà họ Giang. Anh ta hùng hổ bước tới trước mặt Giang Sóc Lưu, “Đừng nghĩ rằng ông nội yêu chiều mày là mày không coi ai trong nhà này ra cái gì nhé!”

“Diệt Lưu! Mau quay về chỗ của mình!” Câu nói của Giang Diệc Lưu khiến Giang lão gia tức đỏ cả mặt, ông lớn tiếng quát.

“Bồ làm thế chẳng công bằng chút nào.” Một người phụ nữ trong chiếc đầm xanh đính đá quý cũng chõ miệng phản đối, “Tuy từ nhỏ Lưu đã không chịu an phận thủ thường, nhưng từ khi bồ quyết định để nó trở thành người thừa kế tương lai của nhà họ Giang, nó càng ngày càng không coi ai trong cái nhà này ra gì! Nếu cứ tiếp tục thế này, bộ mặt của họ Giang sẽ bị nó bôi giơ trát trấu mất thôi!”

“Thôi mà, dì hai!” Người đàn bà sang trọng có mái tóc búi cao ném cái nhìn khinh miệt về phía Giang Sóc Lưu, “Nhà họ Giang đã bị bề mặt từ lâu rồi, lại còn người bồ chẳng ra sao của nó nữa... Thật

không hiểu nhà họ Giang đã gây ra nghiệp chướng gì mà lại bị hai bố con nó vào phá thế này. Có trách thì trách chúng ta xui xẻo thôi!”

“Hứ! Đúng thế!” Thầy bố mẹ và cả những người họ hàng khác đều đứng về phía mình, Giang Diệc Lưu càng hung hăng hơn. Ánh mắt đầy thách thức của anh ta như những mũi đao nhọn hoắt: “Giang Sóc Lưu, bố mày trước kia cũng ngạo mạn y hết mày, nên cuối cùng mới có kết cục thảm thế. Dù gì mày cũng là em họ tao, tao nhắc để cho mày nhớ, đừng có mà sổng phóng đãng làm mất mặt dòng họ Giang nhé.”

“Nói hết chưa hả?” Nghe thầy Giang Diệc Lưu nói vậy, Giang Sóc Lưu siết chặt nắm đấm, cô kìm người khỏi bị run lên, giọng cậu lạnh như băng.

“Ê! Thằng khốn kia! Mày là cái thứ gì mà dám nói với Lưu như thế hả? Tao phải cho mày một trận...” Tiêu Nham Phong nổi điên, chuẩn bị đứng lên ra đòn thì Văn Chấn Hải đưa tay túm lấy, rồi đưa mắt ra hiệu cậu ta bình tĩnh ngồi xuống. Sau đó Văn Chấn Hải lo lắng đưa mắt nhìn Giang Sóc Lưu.

“Sao? Không vui hả?” Thầy Giang Sóc Lưu bắt đầu nổi giận vì bị mình công kích, Giang Diệc Lưu nhếch mép cười đều, “Chẳng nhẽ tao vừa nói sai chỗ nào à?”. Nói đến đây, ánh mắt hắn trông rõ gian xảo. Hắn hơi cúi người xuống, ghé sát vào tai Giang Sóc Lưu, thì thầm với cái giọng đầy dụng tặc, “Khà khà khà khà! Mày và cái con nhỏ mất nết đó suốt ngày quấn lấy nhau, không lẽ mày muốn giẫm chân vào vết xe đổ như bố mày, thích loại con gái bình dân hạ lưu đó ư? Xem ra nó cũng biết cách quyên rũ đàn ông đấy, tao cũng muốn thử chút xem sao...”

Bố p!...

“Ái...”

Một nắm đấm cứng như thép giáng mạnh vào mặt Giang Diệc Lưu. Hắn đổ nhào xuống đất và đưa tay ôm mặt thét lên đau đớn.

“Ôi, Diệc Lưu!”

“Giang... Giang Sóc Lưu! Mà... mà dám...” Trong tiếng kêu thét kinh hãi của mọi người, Giang Diệc Lưu ôm một bên má sưng vù, cay cú trợn mắt lên với Giang Sóc Lưu. Nhưng ánh mắt sắc lạnh đầy sát khí của Giang Sóc Lưu khiến hắn run lẩy bẩy cả người.

“Mày không được phép bôi nhọ cô ấy.” Giang Sóc Lưu cúi mặt xuống, nắm đấm lại siết chặt. Cậu trừng mắt nhìn Giang Diệc Lưu đang ngò ỉ phệt dưới đất như thể đang nhìn con gián không biết trời cao đất dày là gì.

“Lưu, mau dừng tay lại!” Thầy Giang Sóc Lưu sắp sửa mất lí trí đến nơi, Giang lão gia đứng dậy khỏi chỗ ngò ỉ với vẻ lo lắng, lớn tiếng ngăn lại.

“Lưu, đừng làm thế!” Văn Chân Hải vội vã đứng dậy, chộp lấy cánh tay Giang Sóc Lưu để cố gắng kiềm chế cơn giận ngút trời của cậu ấy.

“Đánh đi, đánh mạnh vào, đánh chết tên khốn đó đi Lưu!” Tiêu Nham Phong cũng đứng bật dậy khỏi ghế. Chẳng thèm để mĩa tới ánh mắt trách cứ của mọi người, cậu ta hùng hổ vừa xắn tay áo vừa hét to: “Lưu à, thằng cha này không biết nói tiếng người đâu, chỉ giỏi sủa thôi!”

“Hừ! Mày tưởng tao sợ mày à?” Giang Diệc Lưu đã kịp hoàn hồn, hắn loạn choạng nhồm người bỏ dậy, “Giang Sóc Lưu, từ nhỏ tới lớn tất cả những thứ mày giành được đều nhiều hơn tao, tốt hơn tao! Dựa vào cái gì mà mày lúc nào cũng hơn tao chứ? Một đũa mang dòng máu đế tiện như mày thì chỉ biết bôi nhọ dòng họ Giang thôi!”

Mày dựa vào cái gì mà được làm người thừa kế? Hôm nay mày lại vì một con ranh lai lịch không rõ ràng mà động tay chân đánh tao! Mày chết quách đi cho rảnh!”

Giang Diệc Lưu bất chợt gào to lên rồi vung nắm đấm về phía Giang Sóc Lưu. Giang Sóc Lưu nhanh nhẹn né người sang một bên, tránh được cú đấm của Giang Diệc Lưu, nhưng không ngờ phía sau gáy cậu lại dội lên một cơn đau nhói. Cậu đưa tay sờ vào thì thấy lòng bàn tay mình toàn máu. Giang Sóc Lưu ngoảnh lại, phát hiện ra một người anh họ khác đang cầm cái bình hoa trong tay, ánh mắt hắn run rẩy nhìn cậu.

Phòng khách đang hỗn độn bỗng dừng trở nên yên lặng. Đủ loại ánh mắt, từ ngạc nhiên, hoang mang đến đả kích... đan xen nhau cùng tập trung về phía Giang Sóc Lưu.

“Các người mau dừng ngay cho tôi!” Giang lão gia giận dữ tới mức đập bàn bực bội quát lớn.

Thầy Giang Sóc Lưu bị đánh lén, Tiêu Nham Phong gào lên như beo rồi xông luôn tới choảng tên kia tới tấp. Người đã sớm rời khỏi chỗ ngồi từ trước vì cơn “chiến loạn” là Úy Nguyệt Dao lo lắng nhìn Giang Sóc Lưu rơi vào trận ẩu đả. Cô bèn chụp lấy chiếc cốc muôi bằng inox trên bàn rồi lao về phía sau lưng Giang Diệc Lưu. Cô đứng hẳn lên ghé ráng sức dùng chiếc cốc muôi to gõ lia lịa vào đầu Giang Diệc Lưu.

“Dừng tay! Tất cả dừng ngay lại cho tôi! Dừng...”

“Á! Bô! Bô ơi!”

“Giang lão gia! Giang lão gia! Ông làm sao thế?”

“Ông ơi!”

Không biết từ lúc nào, bầu trời đã tụ đầy mây đen ngòm, chỉ một lát sau, những hạt mưa to bằng hạt đậu, như những giọt nước mắt bi thương, từ trên trời trút xuống hốt hả, thấm đẫm cả mặt đất.

Trong dinh thự tráng lệ được trang hoàng lộng lẫy đó lại tràn ngập sự lạnh lùng và tranh đấu. Giang Sóc Lưu lặng lẽ ngồi túc trực bên chiếc giường to sang trọng. Dưới ánh đèn chup vàng nhạt đặt nơi đầu giường, cậu nhìn gương mặt đang nắm ngủ vừa già nua vừa mệt mỏi của ông nội, sau đó cúi gằm mặt xuống tự trách mình.

“Thiếu gia, cậu đừng lo lắng quá.” Một người giúp việc nhẹ nhàng bước tới, “Bác sĩ nói lão gia chỉ cần nghỉ ngơi chút ít là sẽ hồi phục thôi. Nhưng vết thương trên mặt và người cậu...”

“Không cần phải lo cho tôi.” Giang Sóc Lưu vừa nói vừa đứng dậy khỏi chiếc ghế đặt cạnh giường, ánh mắt cậu lưu luyến rời khỏi gương mặt ông nội, “Phiên cô... chăm sóc cho ông chu đáo...”

“Hừ! Đồ giả tạo!”

Đúng lúc ấy, Giang Diệc Lưu và hai người anh em họ nữa khệnh khạng bước vào, hấn bỉu môi, ánh mắt lộ rõ vẻ sung sướng.

“Giang Sóc Lưu! Những tháng ngày tươi đẹp của mày sắp kết thúc rồi! Bây giờ ông nội đã đổ bệnh, người chủ trì mọi thứ trong nhà chính là bác cả! Cuộc họp gia đình đã quyết định tạm thời hủy bỏ tư cách người thừa kế của mày, hủy bỏ mọi đặc quyền thừa kế của mày rồi nhé! Ha ha ha ha!”

“Hừ! Bác cả lúc đầu định giam mày xuống dưới tầng hầm, nhưng vì nể mặt Văn thiếu gia nên giao mày cho cậu ta trông coi! Tầng ranh con, coi như mày gặp may đó!”

“Nó định hại chết ông nội để sớm được thừa kế gia sản ấy mà! Đừng có nائم mơ nữa đi! Rồi sẽ có một ngày mày bị đuổi ra khỏi nhà họ Giang! Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi!”

Giang Sóc Lưu đứng im lặng trước cửa phòng, dường như cậu muốn để những lời mắng nhiếc của mọi người trừng phạt sự bồng bột, nông nổi của mình hôm nay. Những người họ hàng đứng cạnh đó vẫn chưa hả giận không ngớt chỉ trích cậu.

“Bồ dung túng cho nó lâu quá rồi! Nó đã làm cái chuyện bại hoại gia phong đấy thì phải lập tức hủy bỏ quyền thừa kế của nó mới đúng chứ!”

“Ai bảo bồ mẹ nó không ra gì, nói ra thì mất hết cả thể diện!”

“Haizzz, bồ mẹ không ra gì thì mới có đứa con như vậy chứ! Đúng là nghiệp chướng mà...”

Giang Sóc Lưu lạnh lùng đưa mắt quét qua từng cái miệng xấu xa đang chỉ trích mình, rồi cậu lại lặng lẽ nhìn ông nội đang nằm trên giường bệnh thêm một lần nữa. Từ nhỏ tới lớn, chỉ duy nhất ông nội là người thực sự quan tâm tới cậu, ông là người thân duy nhất của cậu... Nỗi đau khổ khó nói thành lời như mũi dao nhọn xuyên thấu tim cậu.

“Ông ơi, cháu xin lỗi!...” Đôi môi của Giang Sóc Lưu khẽ run rẩy, giọng cậu trở nên nghẹn ngào. Sau đó cậu không nói gì nữa quay người đi xuống lầu.

“Lưu, cậu đi đâu thế?” Thầy Giang Sóc Lưu định bỏ đi, Tiêu Nham Phong lo lắng đuổi theo.

“Khoan đã!” Văn Chân Hải vội chộp lấy cánh tay của Tiêu Nham Phong, bình tĩnh lắc đầu với cậu ta, “Lúc này hãy để cho cậu ấy ở

yên một mình đi.”

“Anh Lưu, đợi em với...”

Thế nhưng khi Văn Chân Hải vừa dứt lời, người đứng bên cạnh cậu ta là Úy Nguyệt Dao lại chạy như bay hết một con hoẵng...

Ào ào ào ào ào...

Bầu trời ngoài kia dường như bị rách toang thành một cái lỗ to tướng. Trời mưa mỗi lúc một to hơn.

Giang Sóc Lưu lặng lẽ đứng dưới mưa, lưng cậu quay về phía ánh đèn điện chói mắt trước cửa căn biệt thự đó. Sự cô độc và đau buồn thể lương như lan tỏa khắp không gian.

“Anh Lưu! Anh định đi đâu vậy? Về t thương của anh...” Úy Nguyệt Dao đứng dưới mái hiên trước cửa ra vào, nhìn thấy Giang Sóc Lưu ướt sũng từ đầu đến chân nhưng không dám lại gần, cô chỉ cất tiếng hỏi với vẻ lo lắng.

“Mặc kệ tôi.” Giang Sóc Lưu không hề ngoái đầu lại, giọng cậu trầm xuống và nhão nhoẹt như thể bị nước mưa thấm đẫm.

“Từ trước tới nay anh chưa từng bị những người đó kích động. Em chưa bao giờ thấy anh tức giận như vậy cả! Tất cả... tất cả đều vì cô nữ sinh trường Đức Nhã ấy ư? Em không dám tin...” Úy Nguyệt Dao nhú mày buồn rầu, như thể đang tự nhắc nhở mình, cô lắc đầu lia lịa, “Vì cô ấy mà anh một mình đối chọi với cả gia đình...”

“Ngoài ông nội ra, tôi không có ai là người nhà hết...” Thấy Úy Nguyệt Dao nói vậy, Giang Sóc Lưu khép chặt mi mắt và chậm rãi đáp lại.

“Vậy người ông mà anh kính trọng nhất thì sao?... Bây giờ ông đang thế nào? Lạc Tiểu Liên đã làm cho cuộc sống của anh đảo lộn, chẳng phải ông nội cũng đã đổ bệnh đấy ư!” Úy Nguyệt Dao vẫn tiếp tục chát và vẫn không chịu buông tha, giọng cô mỗi lúc một nhỏ đi, “Chỉ vì một người con gái cực kì bình thường mà anh mất đi tất cả, anh không cảm thấy nuối tiếc sao?”

“Ông nội...” Giang Sóc Lưu cúi đầu khẽ thỏn thức. Cậu cảm thấy tim mình như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt lại. Sóc Lưu trầm ngâm một lát rồi ngoái đầu lại... Úy Nguyệt Dao tròn tròn mắt nhìn khuôn mặt điển trai nhưng đầy kiêu hãnh của Giang Sóc Lưu. Một giọng nói lạnh lùng đến khó tin vang đến tai cô, “Đó là việc riêng của tôi.”

“Anh...” Câu nói lạnh tanh của Giang Sóc Lưu khiến Úy Nguyệt Dao đỏ bừng mặt. Cô bước tới, nắm chặt lấy cánh tay của Giang Sóc Lưu, giọng bắt đầu run rẩy, “Chỉ vì Lạc Tiểu Liên mà anh vô tình với em thế sao? Nếu không được gia tộc nhà em giúp đỡ, anh tưởng những người bà con họ hàng đó để anh yên sao? Anh có biết rằng địa vị của anh đang bị lung lay, có thể mất đi tất cả không?”

Giang Sóc Lưu quay ngoắt lại. Cậu điềm tĩnh nhìn vào gương mặt tuyệt vọng và đau đớn của Úy Nguyệt Dao rồi nói: “Tùy cô thôi.”

“Giang Sóc Lưu! Anh tưởng che giấu thân phận thực sự của mình để qua lại với cô ta thì sẽ chẳng sao đúng không?” Úy Nguyệt Dao sững người như bị điện giật. Cô đau khổ nhìn Giang Sóc Lưu và hít một hơi thật sâu, “Giang Sóc Lưu vẫn là Giang Sóc Lưu! Anh mãi mãi không thể thoát ra khỏi thân phận này để trở thành Thời Tuân được đâu! Nếu như Lạc Tiểu Liên biết được anh lừa gạt cô ấy bao lâu nay, cô ấy sẽ càng căm ghét anh thôi...”

Không đợi cho Úy Nguyệt Dao kịp nói hết câu, Giang Sóc Lưu chẳng nói thêm lời nào nữa, cậu đi thẳng vào màn đêm tối i mịt mùng.

Úy Nguyệt Dao đứng dưới mái hiên, bàn tay mỗi lúc một siết chặt của cô mang thêm cả nỗi đau khổ không mong đợi, cô gấn gượng nghiến răng chịu đựng. Trông theo bóng Giang Sóc Lưu khuất xa dần, cô lầm bầm nói một mình: “Anh Lưu là của mình. Mình và anh ấy từ nhỏ đã ở bên nhau, sau này cũng phải ở bên nhau! Vì vậy... kẻ nào định cướp anh Lưu của mình, mình sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ đó!”



HỘI CHỮ "G" ĐỎ
Fight with Red-I



"Mọi người đã hiểu lầm tôi thì
tôi cũng không nên trốn tránh
mãi mà cũng phải tỏ rõ quyết
tâm của mình, phải không nào?"



"Đứng đây, Lạc Tiểu Liên, cô có
tư cách gì mà đứng ở đây với
chúng tôi?"



[Chơi trốn tìm]

Tôi đứng chỗ sáng

Anh ở trong bóng tối

Đôi lúc chợt nghe tiếng bước chân của anh

Ngoảnh lại bóng anh đã đi khuất xa

Vị thiên sứ giầu mình ơi!

Cảm ơn người đã thẳm lặng chở che cho tôi,

Chúng ta đang chơi trốn tìm phải không?

“Hừm... Phải hạ gục tên khốn Giang Sóc Lưu!”

Lạc Tiểu Liên nói như tự hứa với lòng mình. Thoắt một cái vụ “đoạn băng ghi âm tỏ tình” đã trôi qua tròn một tuần lễ.

Cơn “sóng to” quét qua Liên minh Tinh Hoa đến giờ đã tan biến như bọt biển, nhưng dưới mặt nước tĩnh lặng ấy thỉnh thoảng vẫn cuộn lên những xoáy nước như muốn nuốt chửng người ta vào trong lòng.

Trong phòng 305, Lạc Tiểu Liên đang vội vàng thay bộ đồ thể thao sạch sẽ thơm tho, rồi đứng trước gương sửa lại mái tóc của

mình. Cô chuẩn bị học tiếng thể dục.

“Tóc mình dài phết rồi đây...” Ngắm hai bím tóc thẳng tắp đứng đưa trước ngực, Lạc Tiểu Liên trầm nghĩ, sau đó hít một hơi nhẹ.

Còn nhớ hồi nhỏ, mẹ thích nhắt bện tóc cho cô. Mẹ bảo ba nhánh tóc trong đuôi sam đại diện cho “hạnh phúc”; “niềm vui” và “sức khỏe”, mẹ mong ba thứ đó mãi mãi ở bên cô. Nhưng... mẹ ơi, số phận không được như mơ ước... Từ ngày bố mẹ rời xa con...

Nghĩ đến đây, Lạc Tiểu Liên cúi xuống, đưa tay mân mê hai bím tóc trước ngực, dòng nước mắt xốt xa như sóng biển theo gió ào tới. Cả căn phòng 305 ngập tràn tiếng nức nở...

“Đề nghị những học sinh nhận được giấy mời tham dự lớp tập huấn đặc biệt đến ngay hội trường trong tòa nhà tổng hợp của Liên minh Tinh Hoa! Đề nghị em Lạc Tiểu Liên, học sinh lớp 10A1 trường trung học Đức Nhã cũng phải có mặt tại hội trường!”

Đột nhiên, tiếng loa phóng thanh vang lên oang oang trong khuôn viên trường, cắt ngang những suy nghĩ mông lung, sâu u muộn của Lạc Tiểu Liên. Cô giật mình thẳng thốt, ngẩng mặt nhìn ra bên ngoài kì túc xá. Những dấu hỏi to đoành thi nhau hiện lên trong đầu cô, hết như chương trình máy tính đã cài đặt sẵn.

Lớp tập huấn đặc biệt? Tại sao lại thông báo cho mình tới đó nhỉ? Thầy chủ nhiệm Mã đã nói rõ ràng: Vì vụ băng ghi âm nên mình mất tư cách tham gia thi công thập rồi. Mình đã nài nỉ xin thầy Mã dứt cả lưỡi nhieu lằn mà đề u bị từ chối thẳng thừng. Hôm nay tại sao...

Dù thế nào mình cứ đến xem sao. Từ trước tới giờ, mình chưa bao giờ từ bỏ ước mơ chiếm giữ ngôi vị *number one* của Liên minh

Tinh Hoa, mình không thể bỏ qua bất kì cơ hội nào. Phải đi xem sao mới được.

Nghĩ đến đây, Lạc Tiểu Liên hít một hơi sâu, quay người bước ra khỏi cửa phòng kí túc xá với dáng vẻ dứt khoát và kiên quyết. Cô chạy như bay về phía tòa nhà tổng hợp của Liên minh Tinh Hoa, hai bím tóc trước ngực tung tẩy theo nhịp bước chân gập gáp...

Sang tháng mười một, thời tiết đã bắt đầu trở lạnh. Bầu trời rộng thênh thang dường như cũng buồn bực, từng đám sương mù bay lãng đãng dưới nền trời xanh thẳm.

Quảng trường của trung tâm Liên minh Tinh Hoa đây rồi...

Bên cạnh quảng trường Phi Nguyệt, dưới những hàng tre xanh um tùm lúp lỏ một tòa nhà ba tầng. Đây là tòa nhà tổng hợp, được xây bằng gạch đỏ cổ điển và tao nhã. Tòa nhà này chính là một trong những công trình kiến trúc công cộng của Liên minh Tinh Hoa. Nhờ màu sắc bên ngoài bắt mắt và tạo hình độc đáo nên để lại cho người ta ấn tượng khó phai, nó được thầy cô và học sinh đặt cho cái tên mỉa mai là “lâu hồng”. Đây là một trong mười thắng cảnh của Liên minh Tinh Hoa.

Trong cả tòa nhà tổng hợp thì nơi đáng được nhắc đến nhất là phòng hội trường nằm ở tầng một. Diện tích của nó khoảng hơn ba trăm mét vuông, bên trong rộng rãi sáng sủa. Toàn bộ phòng được bài trí theo phong cách cổ điển. Cánh cửa được chạm trổ tinh xảo, chậu cây bonsai cù ki và đẹp mắt, câu đối viết ngay ngắn... Những tấm rèm cửa sổ được thay đổi màu sắc theo mùa, mùi thơm thoang thoang của gỗ đàn hương không biết từ đâu bay tới tràn ngập không gian... Hội trường khiến bất kì ai bước vào đều có cảm giác thư thái đến khó tả.

Vào những ngày thường, nơi này hiêm khi mở cửa trừ khi có các buổi lễ hoặc cuộc họp quan trọng. Lúc này trong hội trường chật kín gần hai trăm học sinh. Họ hào hứng thì thào bàn tán gì đó. Trên tấm bảng đen nổi bật lên một hàng chữ to đậm nét:

Lễ khai giảng khóa tập huấn đặc biệt cuộc thi công tác lần thứ 53 của Liên minh Tỉnh Hoa

Lạc Tiểu Liên một mình ngồi ở phía ngoài cùng bên trái hội trường. Giống như những học sinh khác, cô vừa hời hợt vừa hào hứng chờ đợi. Tuy nhiên... Lạc Tiểu Liên lại trở thành tâm điểm chú ý của những học sinh khác xung quanh.

“Ê các cậu! Cái con nhỏ đề tiện bất chấp thủ đoạn kia lại mò tới kìa!...”

“Lại còn mặc đồ thể thao để dự cuộc họp quan trọng như thế này nữa chứ! Hừ, có lẽ nó cố tình, chắc nghĩ mình chưa đủ nổi tiếng.”

“Lạ thật! Sao nó lại được tham dự cuộc họp này? Nó đâu đủ tư cách chứ?”

Nghe thấy những tiếng bàn tán xôn xao bên tai, Lạc Tiểu Liên khe khẽ thở dài với vẻ mệt mỏi. Bọn họ mới là những kẻ đề tiện bất chấp thủ đoạn mới đúng... Phù...

“Cậu đến rồi à?”

Một giọng nói lạnh lùng, quen thuộc văng bên tai, khiến Lạc Tiểu Liên hơi giật mình. Cô quay sang thì thấy Thẩm Tuyết Trì đã ngồi xuống cạnh cô từ lúc nào.

“Tuyết Trì này... Lạ quá, không biết tại sao loa phát thanh lại thông báo mời tôi đến đây. Tôi có đăng kí đâu. Với lại...” Nói đến

đây, Lạc Tiểu Liên liếc nhìn đám học sinh đang chỉ trở về phía cô và Thẩm Tuyết Trì. Sau đó cô lo lắng nói tiếp, “Tốt nhất cậu nên ngồi cách xa tôi một chút thì hơn, không cậu sẽ bị liên lụy đấy...”

“Cậu sợ hả?” Nghe Lạc Tiểu Liên nói, Thẩm Tuyết Trì hỏi lại với vẻ mặt vô cảm. Sau đó nhỏ ta thúng thảng thốt ra ba từ mạnh như chém đinh chặt sắt, “Tôi chẳng sợ.”

“Tôi...” Lạc Tiểu Liên bỗng dưng không biết nên phản ứng thế nào.

“Đồ ngốc c!” Thẩm Tuyết Trì bực mình trợn mắt lườm Lạc Tiểu Liên một cái rồi thong thả nhìn về phía trước, không thêm để ý đến cô nữa.

Tiểu Liên ngơ ngác ra ngấm khuôn mặt nhìn nghiêng trắng trẻo và thuần khiết như pha lê của Thẩm Tuyết Trì. Đôi má cô khẽ ửng hồng.

“Tuyết Trì này...” Lòng cô bỗng gợn sóng, tâm trạng nặng nề, định mở miệng nói gì đó... nhưng khi liếc sang bên cạnh, cô sững sờ thấy Thẩm Tuyết Trì đang nhìn chằm chằm về một phía.

Trong tròng mắt u tối, lạnh như băng của Tuyết Trì hiện lên hình ảnh tên Tiêu Nham Phong tính bố c đờng trẻ con.

Tiêu Nham Phong dường như cũng nhận ra ánh mắt của Thẩm Tuyết Trì. Hắn quay lại và cũng trợn tròn mắt lên, bố n mắt họ cùng nhìn nhau. Không biết hắn phẫn khích chuyện gì mà mặt mày đỏ lựng như trái cà chua, ánh mắt sáng lấp lánh, có vẻ mừng rỡ ra mặt.

Đình...

Nhìn thấy bộ dạng hí hửng của Tiêu Nham Phong, mặt Thẩm Tuyết Trì bỗng dưng sa sầm xuống, cô ném một tia nhìn sắc lạnh về phía hắn. Tuy chưa nhìn mặt đối mặt với Thẩm Tuyết Trì nhưng Lạc Tiểu Liên vẫn thấy một luồng khí lạnh như từ vùng băng tuyết bao phủ quanh năm lùa xuống, khiến cô bất giác rùng mình ớn lạnh.

Dù lần trước chính tên Tiêu Nham Phong đã giúp Tuyết Trì tìm ra chủ nhân tấm huy hiệu trường, nhưng không hiểu tại sao Tuyết Trì lại ghét hắn đến thế, ghét tới mức luôn coi hắn như là cái gai trong mắt. Với bản tính bồng bột và thích phô trương của Tiêu Nham Phong, chắc là hắn đã từng làm chuyện gì quá đáng với Tuyết Trì thì phải? Hừm hừm, tóm lại, nếu mà đối đầu với Tuyết Trì thì sớm muộn gì hắn cũng tiêu đời thôi.

Nghĩ vậy, Lạc Tiểu Liên khẽ thở dài, đưa mắt nhìn về phía Tiêu Nham Phong tỏ vẻ thương hại. Rồi chợt nghĩ ra chuyện gì đó, mắt cô bỗng lóe lên tia sáng.

Đúng rồi! Giang Sóc Lưu! Đã là lễ khai mạc lớp tập huấn đặc biệt cho cuộc thi công tháp thì cái tên không lấm mưu nhiều kẻ đó chắc cũng phải có mặt chứ.

Hắn ta dùng thủ đoạn bỉ ổi đẩy mình xuống vực sâu, nào là bị bạn bè tẩy chay, bị thầy cô giáo mắng mỏ, lại còn lôi cả anh Hàn Thu Dạ vào cuộc nữa. Đáng hận nhất là... hắn làm mình mất cả tư cách thi công tháp.

Mình chỉ muốn xông tới cho hắn mấy cái bạt tai, sau đó quẳng hắn cho sói tha đi.

Một giọng nói phẫn nộ như gào thét trong đầu cô.

Ret...

Nghĩ đến đây, Lạc Tiểu Liên nghĩ rằng ken két. Như ánh đèn pha dò đường, đôi mắt cô chiếu thẳng về chỗ cạnh Tiêu Nham Phong. Nhưng cô chỉ nhìn thấy tên bạn đầu của của hấn...

Hấn không đến ư? Không thể có chuyện đó được!

Á!... Người đang ngồi ở góc bên phải của hàng ghế cuối cùng trong lớp, mình thấy quen quen... Là Thời Tuân ư?

Ánh mắt Lạc Tiểu Liên hướng tới nam sinh đầu đội sùm sụp mũ tennis trắng, hai tay khoanh trước ngực đang ngồi trầm tư, người cô bỗng run bấn lên. Một cảm giác khó tả không rõ là hoi hận hay đau xót như cơn áp thấp nhiệt đới ập tới. Hoi áp thấp ấy từ lòng ngực cô xộc thẳng lên đỉnh đầu. Bàn tay cô nắm chặt lại, hơi run run, hơi thở bỗng gập gáp, dồn dập.

Thời Tuân... Thời Tuân...

“Từ giờ trở đi, tôi không cần người bạn như cậu! Tôi không muốn gặp lại cậu nữa...”

Đột nhiên, những lời cô nói với Thời Tuân lại văng vẳng bên tai, tai cô ù đi, đầu đau như búa bổ.

Người bạn mình quý mến lại mang những lời bộc bạch chân thành của mình ra làm trò đùa, khiến cho bao nhiêu rắc rối dồn dập trút hết lên đầu mình... Nếu như lúc đầu hấn chịu xóa đoạn băng ghi âm ấy thì tên Giang Sóc Lưu sẽ không thể có cơ hội ra tay. Thời Tuân... Tôi không thể tha thứ cho cậu được...

Lạc Tiểu Liên, thôi bỏ đi... Coi như mày chưa từng quen biết hấn.

Một giọng nói buồn rầu và vô vọng vang lên trong đầu cô:

“Hình như tôi hơi thích em...”

Đúng lúc ấy, giọng nói trầm trầm của Thời Tuân, cả nụ hôn dịu dàng mỏng manh như sương khói lại hiện lên trong tâm trí cô...

“Oa... Bốn vị hội trưởng học sinh tới rồi kìa!... Rào rào rào rào!...”

Phòng hội trường ồn ào như cái chợ vỡ xen lẫn tiếng vỗ tay râm ran của mọi người, cắt ngang dòng suy tư miên man của Lạc Tiểu Liên.

Cô lặng người đi, nhìn về phía cửa hội trường thì thầy Hàn Thu Dạ và ba hội trưởng Hội Học sinh đi theo sau một người đàn ông trung niên. Người đàn ông đó dáng cao cao, mặc áo cổ truyền màu trắng, tóc dài, tay cầm một chiếc quạt giấy, khoan thai bước vào trong phòng.

Trông thầy Hàn Thu Dạ vừa bước chân vào cửa phòng đã bị nhiều học sinh chỉ trỏ, cảm xúc tội lỗi bỗng trào dâng trong lòng Lạc Tiểu Liên. Cô chỉ mong mình lập tức biến thành hạt bụi trong không khí, tan biến trong hư vô để anh ấy không còn nhìn thầy nữa. Nhưng cô không thể kìm lòng được, tiếp tục dõi theo bóng anh.

Sau khi người đàn ông lạ mặt và bốn hội trưởng Hội Học sinh đứng chỉnh tề trên sân khấu, người đàn ông lạ mặt thong thả xòe chiếc quạt gấp trong tay ra. Ông ta vừa khẽ phe phẩy quạt, vừa nheo đôi mắt tinh nhanh và thần bí nhìn lướt qua từng người ngồi trong phòng, sau đó mỉm cười.

Anh Hàn Thu Dạ có vẻ hao gầy đi. Nhưng dường như nó không làm mất đi phong thái lịch lãm của anh ấy, mà ngược lại càng tăng thêm vẻ quý nể, dịu dàng và tao nhã. Phong thái điềm tĩnh, gương mặt điển trai cùng với những đường nét thanh tú ấy khiến

cho tất cả nữ sinh trong hội trường dường như nín thở. Hàn Thu Dạ hơi lo lắng đưa mắt nhìn quanh gian phòng. Thầy Lạc Tiểu Liên ngồi bên cạnh Thẩm Tuyết Trì, anh mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Gương mặt anh ánh lên nụ cười ấm áp.

“Ừa? Chú kia là ai thế nhỉ? Tóc của chú ấy lại buộc túm sau lưng như quý tộc Pháp vậy. *So cute!*”

“Anh Văn Chân Hải đúng là càng ngày càng *cool*. Bật mí nhé, anh ấy còn là *super friend* của Giang Sóc Lưu nữa đấy. Hai người đó mà đứng cạnh nhau thì chẳng khác nào hai vị thiên sứ...”

“Tớ rất thích chị Úy Nguyệt Dao. Tuy chị ấy đã học lớp mười hai rồi nhưng vẫn đáng yêu xinh xắn như búp bê *Barbie*. Đáng ngưỡng mộ quá cơ!”

“O... Anh Ứng Thiên Ngữ đeo cặp kính to đùng kìa. Mình muốn biết sau cặp kính dày cộp kia trông anh ấy thế nào. Nghe nói, những người nhìn thấy gương mặt thật của anh ấy đều bất tỉnh nhân sự đến ba ngày ba đêm vì anh ấy quá đẹp trai.”

“Thật hay đùa đấy hả?”

Ngắm nhìn những người được gán cho danh hiệu “kiệt tác của Thượng đế” đứng trên sân khấu, học sinh trong phòng thi nhau bàn tán hào hứng.

Bộp!

Đột nhiên, người đàn ông lạ mặt gập chiếc quạt trong tay lại, khuôn mặt chữ điền đẹp như tranh thủy mặc hiện ra. Ông ta nhìn tất cả mọi người trong phòng rồi mỉm cười:

“Các bạn học sinh, đề nghị mọi người giữ yên lặng.”

Giọng nói của người đàn ông trong treo như tiếng suối. Tất cả học sinh như bị giọng nói đó thôi miên, liền im thin thít. Ai nãy đểu tròn tròn mắt nhìn trân trân vào người đàn ông đẹp như một vị tiên kia, trông nhang nhác phiên bản lớn tuổi của anh Hàn Thu Dạ.

“Ha ha ha, cảm ơn mọi người đã hợp tác.” Thầy đám học sinh lắng nghe chăm chú, người đàn ông cười hài lòng, “Trước hết, tôi vô cùng vui mừng khi được tận mắt chứng kiến hai trăm bạn học sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa tụ đông đủ ở đây để tham dự lễ khai giảng ‘khóa tập huấn đặc biệt cho cuộc thi công thập’. Tôi là trưởng ban giám sát khóa huấn luyện đặc biệt này, chủ yếu là phụ trách, giúp đỡ và phối hợp giải quyết tất cả những khó khăn mà các em gặp phải trong quá trình tham gia khóa tập huấn đặc biệt này. Mọi người có thể gọi tôi là Lan Uyên.”

“Lan Uyên á? Cái tên nghe hay thế nhỉ... Rất hợp với vẻ ngoài của chú ấy!”

“May quá! Trưởng ban giám sát kì này là một chú cực kì đẹp trai! Nghe nói khóa trước trưởng ban giám sát là một cô đã luôn tuổi lại còn dữ như cọp!”

Người đàn ông lạ mặt vừa dứt lời, cả phòng lại rộ lên tiếng bàn tán ào ào như sóng biển.

Khóa này? Hóa ra mỗi khóa đểu có một trưởng ban giám sát riêng. Mình thầy chú Lan Uyên trông rất đạo mạo, thần bí. Lạc Tiểu Liên lén nhìn về phía Hàn Thu Dạ rồi thâm nghĩ trong bụng.

“Theo thông lệ, khóa tập huấn đặc biệt năm nay được chia thành hai lớp.” Chú Lan Uyên vừa khe khẽ phe phẩy chiếc quạt đang xòe ra, vừa tiếp tục nói, “Trong đó một lớp gồm học sinh hai trường Tinh Hoa và Nghiêm Lễ gọi là lớp Hoa Lễ, lớp còn lại gồm hai trường Đức Nhã và Khâu Lâm thì gọi là lớp Nhã Lâm.”

“Những người đủ tư cách tham gia khóa tập huấn đặc biệt này đều là các học sinh có thành tích toàn năng năm trong *Top 200* của toàn Liên minh. Lần này số lượng học sinh của hai lớp Hoa Lê và Nhã Lâm bằng nhau chẵn chẵn, mỗi lớp một trăm em. Xem ra, kì này cạnh tranh khá quyết liệt.”

Nghe đến đây, hội trường lại rộ lên tiếng rì rầm nhỏ nhỏ.

“Ha ha ha! Về các yêu cầu của khóa tập huấn đặc biệt, bên hội trường Hội Học sinh sẽ có trách nhiệm giải thích với mọi người. Có điều tôi phải nhắc các em...” Nói đến đây, chiếc quạt đang phe phẩy trên tay chú Lan Uyên bỗng ngừng chuyển động. Từ đằng xa, ánh mắt chú Lan Uyên nhìn chăm chăm về phía các học sinh trong phòng. Chú khẽ nhếch mép nở một nụ cười thân bí, không hiểu đó là nụ cười của thiên sứ hay là của ác quỷ nữa...

“Tham gia khóa tập huấn đặc biệt này chỉ là bước khởi đầu. Điều quan trọng nhất là sau khi các em kết thúc khóa học có thể lấy được tấm thẻ gỗ trong tay tôi không...” Chú Lan Uyên vừa nói vừa lấy ra một tấm thẻ gỗ dài hình chữ nhật màu cánh gián hơi cũ, sau đó giơ lên cao như biểu diễn ảo thuật, “Tấm thẻ gỗ thông bình thường thế này nhưng cả Liên minh Tỉnh Hoa chỉ có mười tấm. Đây là tấm thẻ thông hành duy nhất để được tham gia cuộc thi công tháp. Trong đó bên tấm đã năm trong tay bên hội trường Hội Học sinh. Điều đó cũng có nghĩa, trong hai trăm người ở đây, sẽ chỉ có sáu người có cơ hội tham gia công tháp kì tới. Chắc các em đều đã biết bản ‘Thánh ước’ của Liên minh Tỉnh Hoa. Nếu ai muốn bước lên đỉnh cao nhất của Liên minh Tỉnh Hoa thì hãy dốc hết sức biến tâm nguyện của mình thành hiện thực. Từ hôm nay trở đi, các em hãy chăm chỉ và cố gắng hết sức nhé! Ha ha ha!”

Từ đầu chí cuối, chú Lan Uyên chỉ mỉm cười. Tuy nhiên khi chú nói xong, cả hội trường chìm trong bầu không khí yên lặng chưa

từng thầy.

Ai nãy đều im bật nhìn nhau với ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa hoang mang, dường như người đang ngờ i cạnh mình không còn là bạn bè, cùng nhau chia sẻ buồn vui nữa mà là đối thủ cạnh tranh.

Nhìn thầy những gương mặt căng thẳng lo âu của đám học sinh, đôi mắt u tối i của chú Lan Uyên bỗng sáng lên khiến người ta khó có thể đoán được chú ấy đang nghĩ gì. Tiếp đó, chú giơ tay về phía bốn hội trưởng Hội Học sinh:

“Bây giờ tôi xin tuyên bố: Em Hàn Thu Dạ - hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Đức Nhã và em Úy Nguyệt Dao - hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Khâu Lâm là lớp trưởng và lớp phó của lớp Nhã Lâm. Em Văn Chấn Hải - Hội phó Hội Học sinh trường trung học Tinh Hoa và em Ứng Thiên Ngữ - hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Nghiêm Lễ là lớp trưởng và lớp phó của lớp Hoa Lễ.”

Rào rào rào...

Một tràng pháo tay hoan hô vang như sấm dậy trong phòng hội trường.

Câu chuyện dường như chưa dừng lại ở đó, chú Lan Uyên chợt mỉm cười vẻ bí hiểm.

“Ngoài ra, còn có thêm bốn người ưu tú mà tôi đã chọn lựa kĩ càng để giúp các em. Những người này sẽ là giáo viên hướng dẫn của hai lớp.” Nói đến đây, chú quay ra phía cửa hội trường cất tiếng gọi lớn, “Xin mời bốn người vào đây!”

Cốp cốp cốp! Cốp cốp cốp!

Chú Lan Uyên vừa dứt lời, một loạt tiếng bước chân vang lên. Trước bốn trăm ánh mắt ngạc nhiên, từng người như từ trong tranh bước ra từ từ tiến vào hội trường và bước lên sân khấu. Sau đó họ đứng chỉnh tề bên cạnh chú Lan Uyên rồi quay mặt về phía tất cả học sinh trong phòng.

“Chị... chị... chị Tô Hựu Tuệ?” Lạc Tiểu Liên lắc mạnh cái đầu vì ngỡ mình đang nằm mơ. Cô đứng vụt dậy khỏi ghế, chồm người lên bàn, đôi mắt mở to sáng lấp lánh như hai viên pha lê. Tiểu Liên lạng người ngấm nhìn chị Tô Hựu Tuệ - thân tượng số một trong tim mình, rồi hét toáng lên.

Nhưng tiếng cô bị chìm chìm trong tiếng hò hét điên cuồng của đám học sinh.

“A.. a... a... a! Mình không bị hoa mắt chứ? Anh Kim Nguyệt Dạ! Đúng là anh Kim Nguyệt Dạ rồi! Hoàng tử Sùng Dương càng ngày càng đẹp trai hơn!”

“Anh Lý Triết Vũ kìa! Hu hu hu! Đó là chàng hoàng tử dịu dàng Lý Triết Vũ đây!”

“Anh Thánh Dạ! Thiên vương Thánh Dạ kìa! Trời đất ơi! Anh ấy cũng là giáo viên hướng dẫn ư? Mình... mình sắp ngất vì sướng mê tơi!”

“Chị Tô Hựu Tuệ! Chị ấy chính là nữ thần trong tim mình! Trên đời này chẳng có nữ sinh nào xuất sắc như chị ấy cả!”

“Ha ha ha, chào mọi người!” Nghe thầy đám học sinh vui mừng chào đón mình, Kim Nguyệt Dạ cười tít mắt và vẫy vẫy tay về phía dưới. Cử chỉ thân thiện của Kim Nguyệt Dạ khiến các *fan* cuồng la hét inh ỏi như gặp phải sóng thần.

“Kim Nguyệt Dạ... Cậu giữ thể diện chút đi...” Tô Hựu Tuệ đứng cạnh Kim Nguyệt Dạ, thầy đám học sinh gằn như sắp phát điên đến nơi, cô vẫn giữ nguyên nụ cười hình bán nguyệt trên môi rồi hơi ghé vào tai Kim Nguyệt Dạ, “Cái tật thích khoe mẽ, mua chuộc tình cảm của lũ con gái đến bao giờ cậu mới sửa được hả? Đồ` đầ`u heo kia!”

“Ô! Bé Tuệ ghen đấy à? Ôi trời ơi, sao mà chua thế` không biết! Nếu bé không vui thì...» Kim Nguyệt Dạ vẫn nhìn thẳng về` phía trước, vừa cười khi khi đáp lại màn chào mừng điên cuồng của đám học sinh, vừa thọc tay vào túi quần. Tư thế` pose hình đẹp mắt` ấy lại thổi bùng lên không khí nóng bỏng trong hội trường với những tràng sáo miệng chói tai. Tiếng camera chụp ảnh vang lên không ngớt.

Tô Hựu Tuệ ngó dài Kim Nguyệt Dạ một cái rồi quay mặt đi, không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Lúc này, Lý Triết Vũ mới ngó sang Tô Hựu Tuệ, người đang đứng bên cạnh mình. Thầy cô tức tở`i cúi mặt xuống, anh bèn quay sang Kim Nguyệt Dạ, ra hiệu đừng làm cho Tô Hựu Tuệ bực mình nữa. Sau đó, Lý Triết Vũ tiếp tục hướng mắt về` phía đám học sinh sắp trở thành lũ học trò của mình.

Thánh Dạ vẫn đứng nguyên tại chỗ với vẻ hiên ngang ngạo nghễ, khuôn mặt nghiêm trang không hề` tỏ thái độ gì, nhưng cũng đủ để đám *fan* của anh thoả sức ngắ`m nhìn một cách đắ`m đuổ`i con cá chuổ`i.

“Nào, đề` nghị các em giữ yên lặng một chút!” Chú Lan Uyên nhẹ nhàng vỗ chiếc quạt trên tay, sau đó tùm tùm cười và đưa mắt nhìn tất cả học sinh trong phòng, “Tôi rắ`t hiểu tâm trạng của các em bây giờ. Tiếp theo Tô Hựu Tuệ và Thánh Dạ sẽ cùng với các em Hàn Thu

Dạ, Úy Nguyệt Dao hướng dẫn cho lớp Nhã Lâm! Còn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ sẽ cùng với các em Văn Chân Hải và Ứng Thiên Ngữ dốc lòng đào tạo lớp Hoa Lê!”

Chú Lan Uyển vừa dứt lời, phòng học liền rộ lên một tràng pháo tay hoan hô âm ầm ầm long trời lở đất.

Từ giây phút chị Tô Hựu Tuệ xuất hiện, Lạc Tiểu Liên hết như người bị điện giật, cô đờ người đứng bên cạnh bàn học, gương mặt rạng rỡ như đoá hoa hướng dương mới nở. Cô tóm chặt lấy cánh tay của Thẩm Tuyết Trì và giật giật mạnh.

“Tuyết Trì ơi! Tuyết Trì ơi! Chị Tô Hựu Tuệ sẽ dạy chúng mình đây! Có phải tôi đang nằm mơ không nhỉ?”

“Bỏ tay ra.”

...

Đang buồn bực trong lòng nhưng Tô Hựu Tuệ dường như cảm nhận thấy điều gì đó, cô nhìn về phía phát ra tiếng nói ban nãy... Khi ánh mắt của cô và Lạc Tiểu Liên gặp nhau, hai gò má Lạc Tiểu Liên lập tức ửng hồng tràn trề hạnh phúc. Đôi mắt to tròn và sáng trong của cô ngược nhìn Tô Hựu Tuệ đầy vẻ xúc động. Ánh mắt ấy như có luồng sáng mang dòng chữ “*Idol* của lòng em”.

Thấy cô bé tóc bím nhìn mình với ánh mắt rực sáng như thiêu đốt, Tô Hựu Tuệ chột sững người. Sau đó, cô duyên dáng nhoẻn miệng nở một nụ cười quý phái nhưng vô cùng thân thiện với Lạc Tiểu Liên.

“Được rồi, nếu như mọi người không có câu hỏi gì nữa thì sau đây khoá tập huấn đặc biệt sẽ bắt đầu! Tiếp theo đây, xin mời các lớp trưởng...”

“Xin chờ một chút, em có ý kiến!”

Chú Lan Uyên vừa phe phẩy chiếc quạt vừa nói phàn nàn tiếp theo sau lễ khai giảng, nhưng một giọng nói nhỏ nhẹ đột ngột cất lên.

Uý Nguyệt Dao, một trong các cán bộ của lớp tập huấn đặc biệt, hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Khâu Lâm, buông thõng cánh tay vừa giờ cao. Tuy vẻ mặt của cô hiện lên sự bất mãn và tức tối, nhưng vẫn không làm lu mờ dáng vẻ đáng yêu và xinh xắn như một con búp bê.

“Em nghĩ rằng, trong khóa tập huấn đặc biệt kì này có một người không đủ tư cách tham gia!” Uý Nguyệt Dao nói đồng đạc từng tiếng. Cô tiến về phía trước, nhìn chằm chằm Lạc Tiểu Liên. Ánh mắt sắc như dao cạo ấy chiếu thẳng vào Tiểu Liên.

“Bạn Lạc Tiểu Liên, học sinh trường trung học Đức Nhã! Nếu như tôi nhớ không lầm thì cách đây không lâu bạn mới có một *scandal*. Hơn nữa, bạn cũng chưa hề đăng kí tham gia khóa tập huấn đặc biệt. Nhưng tôi không hiểu tại sao hôm nay bạn lại xuất hiện ở đây?”

“Đúng đấy! Lạc Tiểu Liên, cô có tư cách gì mà đứng ở đây với chúng tôi?”

Uý Nguyệt Dao vừa dứt lời, bạn thân con chị y cứ đôi của cô - Khâu Linh Huyền đứng bật lên nói với vẻ mặt ngạo mạn. Nhỏ ta giờ tay chỉ thẳng vào mặt Lạc Tiểu Liên mà không hề ngại ngùng chút gì.

Trong phút chốc, không khí trong hội trường bỗng ào ào như bão táp. Những ánh mắt lạnh buốt như kim châm của tất cả mọi người bay tới tập về phía Lạc Tiểu Liên. Ngồi ở hàng ghế cuối lớp, Giang Sóc Lưu cũng hơi bất ngờ. Cậu ngược mặt lên, nhìn Uý Nguyệt Dao với ánh mắt trách móc.

“Í? Cô ta không đăng kí á? Vậy còn lén lút chạy tới đây để làm gì?”

“Hay là nó muốn đến ngắm anh Hàn Thu Dạ? Con nhỏ này ngớ ngẩn thật.”

“Đúng là đồ` mặt dày! Mình chưa từng thấy một đứa con gái nào tro trên như thế`.”

Lạc Tiểu Liên tròn tròn mắt nhìn Úy Nguyệt Dao và Khâu Linh Huyền. Lời bàn tán xung quanh khiến cô như ngồ`i trên đống lửa.

“Đợi một chút, việc này hãy để tôi giải thích.”

Một giọng nói trong trẻo và điềm tĩnh vang lên trong hội trường khiến đám học sinh vừa ngạc nhiên vừa phẫn nộ kia càng thêm ngớ ngác, không hiểu đầu` của tai nheo ra sao. Hàn Thu Dạ, nhân vật nam chính trong vụ tử tình qua băng ghi âm, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt đầu`y thảng thốt đang bủa vây lấy mình. Anh ấy tiến lên một bước, rõ`i từ đó`n giải thích:

“Trong số các bạn đăng kí tham dự khóa tập huấn`n đặc biệt này, có bạn đã đăng kí hộ Lạc Tiểu Liên. Giáo viên chủ nhiệm lớp em ấy cũng đã cung cấp các tài liệu liên quan. Em ấy hoàn toàn đủ tư cách ngồ`i ở đây với chúng ta. Còn về` vụ đoạn băng ghi âm, tôi nghĩ lời *comment* của Giang Sóc Lưu trên diễn đàn đã nói rõ tất cả. Phía nhà trường cũng đã kiểm chứng. Do đó Lạc Tiểu Liên hoàn toàn vô tội!” Nói đến đó, Hàn Thu Dạ quay lại nhìn về` phía Lạc Tiểu Liên như muốn an ủi, sau đó anh bình tĩnh nhìn lướt qua một lượt tất cả những học sinh khác trong phòng. Đôi mắt trong veo của anh như có một sức mạnh diệu kì khiến người ta không thể cưỡng lại được.

“Đề` nghị mọi người không nên tiếp tục bình phẩm về` Lạc Tiểu Liên nữa.”

Yên ả ả ng... Yên ả ả ng...

Tất cả học sinh như những con rô bốt bị rút mất nguồn điện, ai nấy đều tròn mắt, cứng họng, chờ người ra tại chỗ. Trong số đó, người giật mình hoảng hốt nhất lại chính là Lạc Tiểu Liên. Nói như vậy thì lệnh xử phạt cô đã được xóa bỏ rồi, nhưng sao lại có người đăng kí hộ cô nhỉ?... Tiểu Liên không dám tin vào tai mình nữa mà chỉ ngậy người nhìn Hàn Thu Dạ, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Từ phía xa, Giang Sóc Lưu vẫn đang dõi theo nhất cử nhất động của Hàn Thu Dạ và Lạc Tiểu Liên. Trái tim cậu dường như bị một ngọn lửa nóng hừng hực thiêu đốt, không rõ được đó là sự phẫn nộ hay là tâm trạng buồn bực nữa. Đôi mắt trong veo của cậu cũng chắt chứa nỗi niềm gì đó khó nói thành lời.

Cậu chỉ muốn lao ngay về phía sân khấu để thanh minh với Lạc Tiểu Liên về tất cả mọi thứ... Thế nhưng, khi nhìn thấy xung quanh mình toàn là bạn học, rồi lại nghĩ đến thân phận thực sự của mình, cộng thêm sự ác cảm của Lạc Tiểu Liên đối với “Giang Sóc Lưu”, người cậu bỗng cứng đờ, các ngón tay cứ đan chặt mãi vào nhau...

“Ôi dào... Anh Hàn Thu Dạ ơi! Cảm động quá đi mất! Chắc bây giờ trường trung học Đức Nhã đang thịnh hành kiểu tình yêu cao thượng, biết hi sinh. Phư phư phư...”

“Oa ha ha ha! Tụi học sinh trường Đức Nhã sướng thật! Có vị thánh đa tình như anh Hàn Thu Dạ làm hội trưởng kể ra cũng thú vị phê t! Ha ha ha ha!”

“Người tốt bụng bí mật đó có khi chính là Hàn Thu Dạ cũng nên. Quan tâm nhau ghê nhỉ...”

Nhưng sau giây phút yên lặng ngắ n ngủi đó, dưới sự khơi mào của tên Tiêu Nham Phong đã ầ u tổ quạ, đám học sinh trường Tinh Hoa thừa cơ lớn tiế ng công kích Hàn Thu Dạ. Còn những nữ sinh từ trước tới nay vẫn ủng hộ Hàn Thu Dạ, sau khi nghe thấ y lời biện hộ của Hàn Thu Dạ dành cho Lạc Tiểu Liên, bắ t đã ầ u túm tụm ghé tai nhau xì xào bàn tán.

“Sao anh Hàn Thu Dạ phải nói đỡ cho đứa con gái xấ u xa đó nhi? Anh á y làm mình thấ t vọng quá đi mấ t.”

“Anh Hàn Thu Dạ cũng bị đứa con gái đê tiện đó mê hoặc à? Lại còn bảo là nó có đủ tư cách tham gia lớp tập huấ n đặc biệt nữa chứ...”

“Sao lại như thế ấ được? Á á á! Mình mấ t hế t cảm tình với anh á y rồi. Ôi, buồ n quá đi mấ t...”

...

“Đúng là bọn số ng hai mặt! Quá đáng thật...”

Cơn tức giận từ gót chân xộc thẳng lên đỉnh đã ầ u Lạc Tiểu Liên nhanh như điện giật. Cô đang định xông ra để giải vây cho Hàn Thu Dạ, nhưng Thẩm Tuyế t Trì ngồ i bên cạnh lại túm lấ y vai cô á n mạnh xuồ ng, sau đó nhìn cô với ánh mắ t lạnh lùng:

“Muồ n đồ thêm đã ầ u vào lửa à?”

Lời nói của Thẩm Tuyế t Trì khiế n cô khựng lại. Cô bắ t giác quay lên nhìn về ề phía anh Hàn Thu Dạ đang đứng yên lặng. Trông anh á y như một cây tre mọc thẳng, đứng chịu đựng những tiế ng cười mỉa mai chế ấ giễu và những lời bình phẩm ác ý hế t trận này đế n trận khác. Chúng kiế n tá t cả những việc đó, ánh mắ t của Lạc

Tiểu Liên lại thêm quả quyết. Cô cúi xuống nói với Thẩm Tuyết Trì:

“Tuyết Trì à, cảm ơn cậu đã lo lắng cho tôi. Nhưng trong vụ băng ghi âm, anh Hàn Thu Dạ hoàn toàn vô tội. Anh ấy không đáng bị đổ lỗi xử như thế này. Với lại...” Nói đến đây, Lạc Tiểu Liên hít một hơi, ánh mắt của cô khẽ xao động vì áy náy, “Mỗi lần tôi xảy ra chuyện gì, anh Hàn Thu Dạ luôn là người đầu tiên giúp đỡ tôi. Lần này, tôi phải làm điều gì đó cho anh ấy. Huống hồ được tham dự khoá tập huấn đặc biệt này cũng chính là tâm nguyện bấy lâu của tôi. Mọi người đã nghi ngờ tôi thì tôi cũng không nên trốn tránh mãi mà càng phải tỏ rõ quyết tâm của mình, phải không nào?”

Ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Tuyết Trì vụt loé sáng. Nhờ ta liếc nhìn Lạc Tiểu Liên, rồi lặng thinh không nói gì, chỉ khe khẽ thả lỏng bàn tay mình ra.

Thầm hiểu ý của Thẩm Tuyết Trì, Lạc Tiểu Liên mỉm cười cảm kích. Sau đó, cô nhìn về phía Hàn Thu Dạ và Tô Hựu Tuệ trên sân khấu rồi hít sâu một hơi.

Mình phải dũng cảm thừa nhận lỗi lầm, phải vững vàng lên mới được. Dù thế nào đi nữa, mình nhất định phải tham dự khoá tập huấn đặc biệt kì này. Chị Tô Hựu Tuệ ơi, chị hãy chờ xem nhé. Em chính là Lạc Tiểu Liên, người đang theo đuổi mục tiêu là đuổi kịp chị đấy. Dù cho có thêm bao nhiêu thử thách thì em cũng quyết tâm đương đầu tới cùng chứ không trốn tránh đâu.

Nghĩ đến đây, Lạc Tiểu Liên, người nắm trong tâm bão, đứng dậy khỏi ghế với dáng vẻ mạnh mẽ và quả quyết. Ánh mắt cô nhìn trân trân vào Uý Nguyệt Dao và Hàn Thu Dạ. Cô bắt đầu cất lời đồng dục:

“Tôi xin lỗi, tôi hi vọng các bạn ngồi đây sẽ chấm dứt những lời bàn tán ban nãy.”

Nghe thầy tiếng của Lạc Tiểu Liên, tất cả học sinh trong hội trường đều sững sờ quay về phía cô, kể cả Hàn Thu Dạ, người mà trước đó vẻ mặt vẫn luôn điềm tĩnh và thản nhiên tựa như mặt hồ phẳng lặng.

“Có điều tôi cần nói rõ một chuyện.” Lạc Tiểu Liên nhìn Hàn Thu Dạ đầy cảm kích, sau đó người cô hơi nghiêng sang một bên, đưa mắt nhìn những học sinh khác một lượt, “Anh Hàn Thu Dạ giúp tôi nói rõ toàn bộ sự việc, việc này hoàn toàn xuất phát từ sự quan tâm của hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Đức Nhã đối với bạn học cùng trường. Mong mọi người đừng suy diễn lung tung.”

“Oe! Nghe mà muốn ói luôn! Nó hại người ta như thế mà còn cứng họng sao.”

“Nó tưởng làm như vậy thì anh Hàn Thu Dạ sẽ càng thích nó ư? Cái con ranh này thật chẳng biết xấu hổ là gì nữa!”

Lời nói của Lạc Tiểu Liên như thêm dầu vào lửa, chẳng những không thể thay đổi thái độ của đám học sinh mà trái lại còn khiến họ càng phần nộ hơn.

Uý Nguyệt Dao nhìn khuôn mặt gan lì của Lạc Tiểu Liên. Ánh mắt cô sắc lạnh như mũi dao, giọng nói đột nhiên chuyển sang cao vút: “Tôi thấy bạn quá giả tạo! Vừa nãy bạn nói rằng mình rất muốn tham dự khoá tập huấn đặc biệt này, nhưng ngay cả việc đăng kí mà bạn cũng bỏ lỡ. Bạn không thấy mình mâu thuẫn à? Chi bằng bạn hãy rút lui trước thì tốt hơn!”

“Đúng, Lạc Tiểu Liên, hãy cuốn gói khỏi lớp tập huấn này đi! Đừng để cho chúng tôi ngứa mắt nữa!” Khâu Linh Huyền cũng

tranh thủ giậu đồ bìm leo, nguyệt dài khinh miệt Lạc Tiểu Liên.

“Rất tiếc!” Nghe thấy những lời chỉ trích gay gắt, Lạc Tiểu Liên quay lại nhìn thẳng về phía Úy Nguyệt Dao và Khâu Linh Huyền. Cô lạnh lùng đáp lại chứ không hề run sợ, “Đề lỗi mất cơ hội đăng kí đúng là sơ suất của tôi, nhưng đã là lớp tập huấn luyện đặc biệt chắc hẳn cũng phải có nội quy riêng, đã không thể tùy tiện tham gia thì càng không thể tùy tiện rút lui được. Nếu như mọi người chỉ vì suy đoán vô cơ mà buộc tội tôi, bắt tôi phải rời khỏi lớp tập huấn thì tôi không phục. Hơn nữa tôi cũng sẽ không bao giờ rút lui đâu.”

“Cô...!”

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp...

Một tràng vỗ tay đường đột, giòn giã làm ngắt quãng cuộc tranh luận giữa Lạc Tiểu Liên và Úy Nguyệt Dao. Người đứng một bên và yên lặng từ đầu cuộc tranh luận tới giờ là chú Lan Uyển vừa vỗ tay vừa mỉm cười. Chú nhìn Lạc Tiểu Liên với vẻ tán thưởng.

“Thôi nào, hai em, cuộc tranh luận đến đây là kết thúc nhé!” Trông thấy Úy Nguyệt Dao có vẻ không chịu thua và định mở miệng tranh lời, chú Lan Uyển khẽ xua cánh tay về phía Úy Nguyệt Dao, sau đó đưa mắt ra hiệu, “Tôi rất hiểu tâm trạng của em Úy Nguyệt Dao, em muốn bảo vệ lớp tập huấn. Nhưng em Lạc Tiểu Liên đã nói, nếu muốn em ấy rời khỏi lớp đặc biệt này thì đúng là chỉ có thể áp dụng nội quy của lớp thôi. Với tư cách là trưởng ban giám sát, tôi muốn nghe ý kiến của Hàn Thu Dạ - lớp trưởng lớp Nhã Lâm, và cả ý kiến của các giáo viên hướng dẫn là Tô Hựu Tuệ, Thánh Dạ, cộng với ý kiến của đại diện học sinh trường Đức Nhã - Thẩm Tuyết Trì nữa.”

Nghe chú Lan Uyển nói thế, Tô Hựu Tuệ và Thánh Dạ đưa mắt nhìn nhau và mỉm cười gật đầu:

“Tôi và Thánh Dạ đề`u đề`ng ý để em Lạc Tiểu Liên vào học lớp Nhã Lâm. Hi vọng trong quá trình học tập, em Lạc Tiểu Liên sẽ nỗ lực phấn đấu hết mình để thay đổi cách nhìn của các bạn đố`i với em.”

“Vâng ạ!” Nghe thấ`y lời động viên của chị Tô Hựu Tuệ, Lạc Tiểu Liên cảm động chớp chớp mắ`t. Cô vội vàng gạt đầ`u, suýt nữa bị sái cổ vì cử động quá mạnh và đột ngột.

“Tôi cũng đề`ng ý.” Khi bắ`t gặp ánh mắ`t của Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên vừa nãy còn khảng khái, đầ`y chí khí hết như một vị anh hùng, thì bây giờ bỗng dưng có vẻ hơi lúng túng. Cô nép mình lảng tránh ánh mắ`t của Hàn Thu Dạ, chỉ quay về` phía anh á`y nở một nụ cười tỏ ý cảm ơn, trên má cô như mới được quét thêm một lớp phấn hỏ`ng.

“Tuỳ mọi người thôi.” Thẩm Tuyế`t Trì vẫn ngỏ`i nguyên tại chỗ và trả lời với vẻ mặt vô cảm.

“Ha ha ha, nế`u như thế` thì chúng ta đã có câu trả lời cuố`i cùng rồi nhé...” Nghe Thẩm Tuyế`t Trì nói thế`, chú Lan Uyển khe khẽ phe phẩy chiế`c quạt rồi đưa ra kế`t luận.

“Tôi... Tôi...”

Uý Nguyệt Dao tức tồ`i nghiế`n rằng, định nói thêm gì đó, nhưng lại bị Văn Chấ`n Hải đứng bên cạnh ngăn lại: “Nế`u cô không muố`n người đó mắ`t vui thì hãy mau dừng lại đi. Với lại... bây giờ cô có nói gì đi nữa thì cũng vô ích thôi!”

“Nhưng mà Hải à, tôi...” Nghe Văn Chấ`n Hải nói vậy, đôi môi của Uý Nguyệt Dao á`m ức cong lên. Hai giọt nước mắ`t to tướng như hai hạt trân châu long lanh trong khoé mắ`t cô, “Tôi không bao giờ đề`ng ý cho Lạc Tiểu Liên ở lại đây.”

Uý Nguyệt Dao vừa nói vừa lao như bay ra phía ngoài cửa lớp...

"Tôi luôn nẵm mơ thấy mình giang rộng cánh bay về phía bên kia chân trời."

Câu nói ấy vẫn văng trong lòng bạn bao lâu không rõ.

Trong những đêm dài vô tận, khi bạn lặng thẳm cả u nguyên,

Nhưng đáp lại chỉ có ánh mắt lạnh như băng cùng những thanh âm của giọt lệ cô đơn...

Thật thế sao? Kể cả có vậy, bạn vẫn hát thẳm trong nỗi cô đơn, dù đó chỉ là hi vọng không thể giải thích bằng lời.

Khi sao Bắc Cực lên cao, bầu trời đêm u uất có vài tia sáng yếu ớt.

Thế là bạn giang cánh, kiên quyết bay về phía con đường mà số phận đã sắp đặt.

Bất chấp bao nhiêu gian khổ và vất vả, còn cả nỗi cô đơn và màn đêm dài dằng dặc...

Nhưng... vậy có sao?

Bạn đã biết rằng, bầu trời sao mà bạn ngược vọng, không có cánh buồm trắng nhẹ nhàng.

Nhìn kìa! Một vì sao băng lướt qua bầu trời!

Kể cả chỉ là một giây phút huy hoàng, nhưng nó phá vỡ những ngày lặp lại nhàm chán.

Vì sao ấy thực tình khát vọng không tên của mỗi người bằng chính ánh sáng của nó.

*Nàng công chúa ngủ trong tháp ngà, sự tỉnh khỏi cơn mơ đã ãng
đăng*

Bình tĩnh ngồi ã trên ngai vàng đóng băng nhiẽ u năm,

*Nàng hiểu rã ãng mình không câ ãn một kị sĩ hay một chàng
hoàng tử*

Mà câ ãn một bộ áo giáp bã ãng sã t và ánh mã t kiên ãnh

Vĩ thẽ , hã y bước tiẽ p ãi, ãi về ã phía chân trời mà mình ã chọn

Kẽ cả khi ãôi mã t có bị nhạt nhòa bởi nước mã t của nỗi ãu

Nào sợ gì ánh chớp của nỗi sợ hã i xẽ toang ãôi cánh

When you believe, you can achieve

Girlne Ya - Quách Ni, ãoã hoa bé nhỏ mọc trên vách ãá

**Tác phẩm tiêu biểu: Bí mật tình yêu phõ Angel (Phã ãn 1 và
phã ãn 2); Cô nàng xui xẽo; Phẽp tã c của quỹ; Chim Sẽ ban
mai**

Lạc Tiểu Liên và nữ sinh thiên tài Thẩm Tuyẽ t Trì bị tai nạn giao
thông nên lữ mã t cơ hội sang Mỹ ãu học. Cả hai cùng ãng kí học ở
trường trung học Đúc Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa. Bị Thẩm
Tuyẽ t Trì bày kẽ chơi xõ, Lạc Tiểu Liên phải chịu bẽ mặt trong lẽ
khai giảng. Cô bé quyẽ t tâm ãnh bại Thẩm Tuyẽ t Trì và Giang Sóc
Luu - Người ãược mệnh danh là thiên tài của nhữg thiên tài trong
Liên minh Tinh Hoa.



YIWANG JIUSHUAI SHIERGONG © Guo Ni & Joustar Culture
Co., Ltd

Vietnam translation copyrights © Kim Dong Publishing House,
Hanoi, 2011

Vietnamese translation rights arranged with Guo Ni & Joustar
Culture Co., Ltd

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Guo Ni &
Joustar Culture Co., Ltd và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2011.

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2013.

Trình bày bìa: **Diep colour**

(1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.

(1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004

(*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.

(*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933.

Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyện chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

(2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

(1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái , một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.

(2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.

(3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gió, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 - 1949).

(4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.

1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.

(1) Nghĩa là lên núi.

2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kị giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêdi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

(1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.

2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.

3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.

4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ “Emotion” là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là “tôn thờ” cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay

5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe mô tô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là “The Doctor”. Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.

(1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

(1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.

(1) Ngôi sao cô đơn.

1\ . Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng

2\ . Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác

3\ . Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thẳng thắn, nhiều khi hơi gàn...

1\ . Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

2\ Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.

1\ Phòng Huyền Linh: (579 - 648) làm chức quan Tư mã, Tế tướng và Tế phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư - một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.

2\ Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác.

1\ Bát đồng: tên một quân mạt chược

2\ Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mỗi trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.

1\ Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.

1\ Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.

1\ Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc – Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.

1\ Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.

1\ Tiền Chung Thư (1910 – 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.

1\ ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.

1\ Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.

1\ Ý giống câu “Kỳ đà cản mũi” trong tiếng Việt

1\ Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một

người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tữ thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tữ”.

1\.. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi
hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?

2\.. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là “Xia he xi”, phát âm chữ Hạ Hạ Hỉ cũng là “Xia he xi”, chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hỉ.

(1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mờ.

(2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.

(3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.

(6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.

(7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.

(4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.

(5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.

(1) Ngày 12-7-1890.

(1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tự chinh dữ dội ở châu Âu thời trung cổ.

(2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.

(1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).

(2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.

(1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.

(1) Một loại cải dầu.

(1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).

(1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là “kẻ thù của nhân loại”.

(2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).

(1) Nu integral (tiếng Pháp): Lỗ thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.

(2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.

(3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)

(1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.

(2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.

(3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.

(4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)

(1) Hãng Royal Caribbean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kỳ) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mỹ.

(1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.

1. Nguyệt Loan có nghĩa là “trăng khuyết”, Tần Quảng Phong trên Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).

1. Phan An (247 - 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 - 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).

2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 - 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).

3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần

để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lăng (BTV).

4. Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).

5. Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).

6. Vương Xương Linh (690 - 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ
Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).

7. Hàn Dũ (768 - 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiểu bất tự lượng
Dịch nghĩa: Muốn làm đổ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).

8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức
Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).

9. Tả Trung Nghị Công (1575 - 1626) tên thật là Tả Quang Đẩu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiên là một nhân vật tiểu thuyết Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).

10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khử tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).

11. Câu thơ “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão” có xuất xứ từ bài “Kim Đồng tiên nhân tử hán ca” của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài “Giản tự Mộc Lan hoa” của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài “Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh”. Câu sau cần điền là “Nhân gian chính đạo thi thương tang”. Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu

của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uống phí tuổi xuân (BTV).

12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).

13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong “Tiểu ngạo giang hồ” của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ “Thiên Long bát bộ” (BTV).

14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ “khốc” (lạnh) và từ “khố” phát âm giống nhau (ku) nên nói “tứ khố toàn thư” được hiểu theo nghĩa “tứ khốc toàn thư” ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).

15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).

1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).

1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với “văn võ song toàn” (BTV).

2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân ý: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y” (BTV).

3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: “Thề giữa đóa nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc” (BTV).

4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 - 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lịch sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 - 557) thuộc Nam triều (BTV).

5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).

1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là “em Lâm”, đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Văn Đường. Bài thơ “Bần nữ” (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).

3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).

4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Văn Đường. Nghĩa là “Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót” (BTV).

1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).

2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 - 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạ (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).

1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).

(1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam - Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents

[BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỔ ANGEL](#)

[Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá](#)